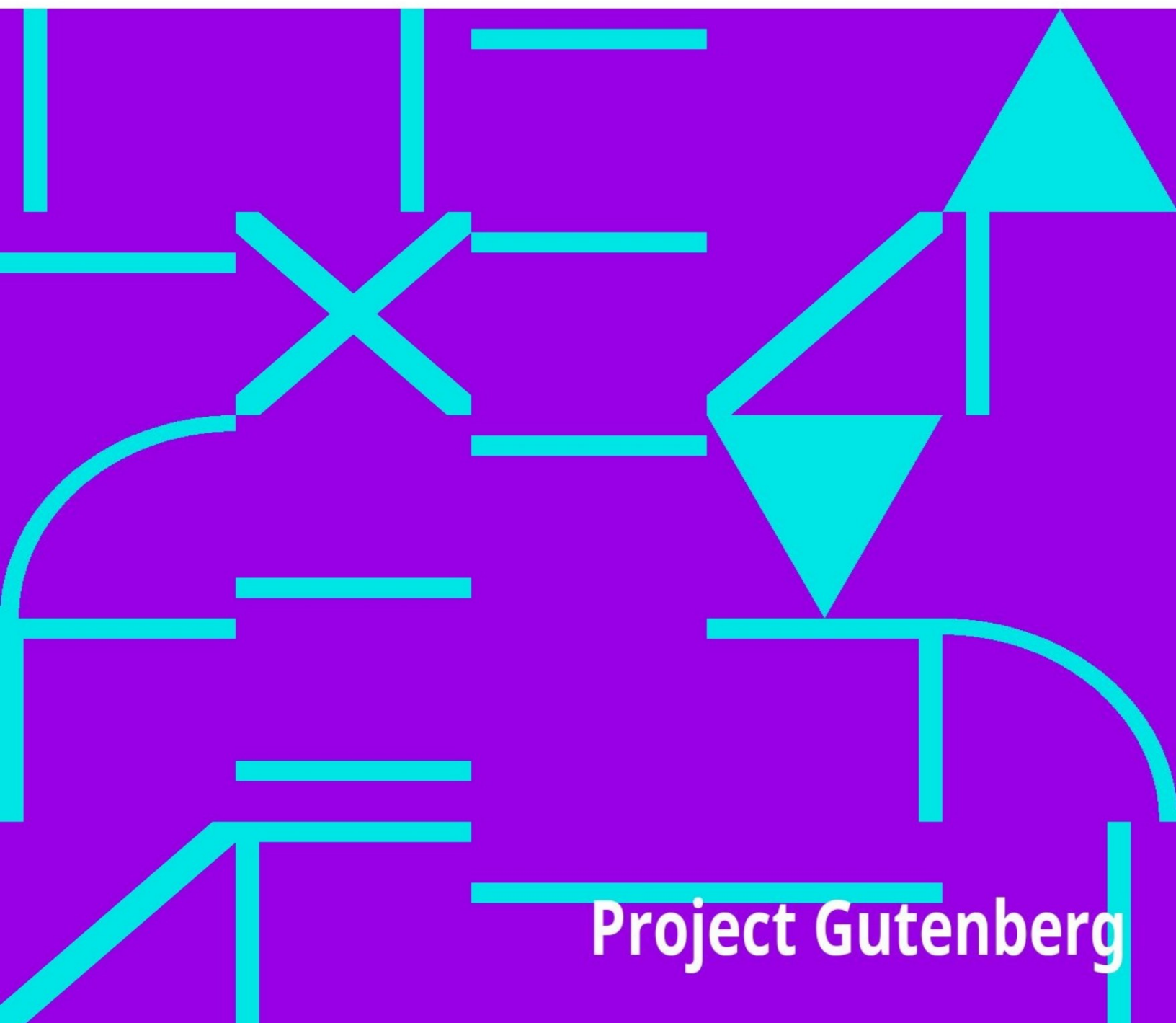

The Adventures of Pinocchio

Carlo Collodi

Project Gutenberg

Gutenberg Projesi Pinokyo'nun Maceraları E-Kitabı, Yazar: C. Collodi - Carlo Lorenzini'nin Takma Adı

Bu e-Kitap, herhangi bir yerde, herhangi bir ücret ödemedi ve neredeyse hiçbir kısıtlama olmaksızın herkesin kullanımına yöneliktir. Bu e-Kitapta yer alan Project Gutenberg Lisansı koşulları kapsamında veya www.gutenberg.org adresinde çevrimiçi olarak kopyalayabilir, başkasına verebilir veya yeniden kullanabilirsiniz.

Başlık: Pinokyo'nun Maceraları

Yazar: C. Collodi - Carlo Lorenzini'nin takma adı

Yayın Tarihi: 12 Ocak 2006 [E-Kitap #500]

[En son güncelleme: 28 Eylül 2020]

Dil İngilizce

BU PROJENİN BAŞLANGICI GUTENBERG E-KİTAP PINOKİO'NUN MACERALARI

Yapımcı: Charles Keller (Tina için); ve David Widger

MACERALARI

PINOKYO

Yazan: C. Collodi [Carlo Lorenzini'nin Takma Adı]

İtalyancadan Carol Della Chiesa tarafından çevrilmiştir.

İÇİNDEKİLER

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[4. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[18. BÖLÜM](#)

[19. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

BÖLÜM 1

Marangoz Mastro Cherry nasıl oldu da bir çocuk gibi ağlayan ve gülen bir tahta parçası buldu?

Yüzyıllar önce yaşadı... "Bir kral!"

küçük okuyucularım hemen söyleyecektir.

Hayır çocuklar, yanılıyorsunuz. Bir zamanlar bir tahta parçası vardı. Pahalı bir tahta parçası değildi. Ne münasebet. Soğuk odaları rahat ve sıcak hale getirmek için kışın ateşe verilen kalın, sağlam kütüklerden biri olan sıradan bir yakacak odun bloğu.

Bunun gerçekte nasıl olduğunu bilmiyorum ama gerçek şu ki, güzel bir günde bu tahta parçası kendini eski bir marangozun dükkanında buldu. Gerçek adı Mastro Antonio'ydu ama herkes ona Mastro Cherry derdi, çünkü burnunun ucu o kadar yuvarlak, kırmızı ve parlaktı ki olgun bir kiraza benziyordu.

O tahta parçasını görür görmez Mastro Cherry'nin içi sevinçle doldu. Ellerini mutlulukla birbirine sürterek kendi kendine yarı mırıldandı:

"Bu çok kısa sürede oldu. Bunu masanın ayağını yapmak için kullanacağım."

Kabuğu soymak ve ahşaba şekil vermek için baltayı hızla kavradı. Ama ilk darbeyi atmak üzereyken kolunu kaldırmış halde hareketsiz durdu, çünkü küçük, ince bir sesin yalvaran bir tonda şöyle dediğini duymuştu: "Lütfen dikkatli olun! Bana bu kadar sert vurma!"

Mastro Cherry'nin yüzünde ne kadar da şaşırılmış bir ifade parladı! Onun komik yüzü daha da komik olmaya başladı.

O küçük sesin nereden geldiğini öğrenmek için korkmuş gözlerini odada gezdirdi ve kimseyi görmedi! Bankın altına baktı; kimse yok!

Dolabın içine baktı; kimse yok! Talaşların arasında arama yaptı; kimse yok!

Caddenin yukarisına ve aşağısına bakmak için kapıyı açtı ama hâlâ kimse yoktu!

"Ah anlıyorum!" dedi sonra gülerek ve peruğunu kaşıyarak. "Sadece bu sözleri söyleyen minik sesin duyduğumu sandığım açıkça görülüyor! Neyse, bir kez daha çalışmak üzere."

Tahta parçasına çok ciddi bir darbe indirdi.

"Ah, ah! Can yakıyorsun!" aynı uzaklardan gelen küçük ses bağırdı.

Mastro Cherry dilsizleşti, gözleri fırladı, ağzı açıldı

geniş ve dili çenesine doğru sarkıyordu.

Duyularını yeniden kazanır kazanmaz korkudan titreyerek ve kekeleyerek şöyle dedi:
"Etrafta

kimse yokken bu ses nereden geldi? Acaba bu tahta parçası bir çocuk gibi ağlamayı ve ağlamayı öğrenmiş olabilir mi? Buna inanamıyorum. İşte burada - sıradan bir yakacak odun parçası, yalnızca ocakta yanmaya uygun, diğerleri gibi. Yine de... içinde birisi gizlenmiş olabilir mi? Eğer öyleyse onun için daha kötü. Onu iyileştireceğim!"

Bu sözlerle kütüğü iki eliyle yakaladı ve acımasızca vurmaya başladı. Onu yere, odanın duvarlarına, hatta tavana kadar fırlattı.

Minik sesin inleyip ağlamasını dinledi. İki dakika bekledi; hiçbir şey olmadı; beş dakika - hiçbir şey; on dakika - hiçbir şey.

"Ah, anlıyorum," dedi cesurca gülmeye çalışarak ve peruğunu eliyle karıştırırken.
"Kolayca görülebiliyor, sadece o minik sesi duyduğumu hayal ettim! Neyse, bir kez daha çalışmaya!"

Zavallı adam ölesiye korkmuştu, bu yüzden cesaretini toplamak için bir gey şarkısı söylemeye çalıştı.

Baltayı bir kenara bıraktı ve ahşabı pürüzsüz ve eşit hale getirmek için çıtayı eline aldı, ancak onu ileri geri çekerken aynı ince sesi duydu. Bu sefer konuşurken kıkırdadı:

"Yapma! Ah, kes şunu! Ha, ha, ha! Midemi gıdıklıyorsunuz."

Bu sefer zavallı Mastro Cherry vurulmuş gibi yere düştü. Gözlerini açtığı anda, kendini yerde otururken buldu.

Yüzü değişmişti; Korku burnunun ucunu bile kırmızıdan koyu mora çevirmişti.

BÖLÜM 2

Mastro Cherry, odun parçasını arkadaşı Geppetto'ya verir, o da onu alıp götürür. kendine dans edecek, eskrim yapacak ve takla atacak bir Kukla yap.

Tam o sırada kapının güçlü bir vuruş sesi duyuldu. "İçeri girin" dedi marangoz, ayakta duracak zerre kadar gücü kalmamış.

Bu sözler üzerine kapı açıldı ve şık, ufak tefek, yaşlı bir adam içeri girdi. Adı Geppetto'ydu ama mahalledeki oğlanlar için o, her zaman taktığı sarı mısır rengindeki peruğu nedeniyle Polendina* idi.

* Mısır unu lapası

Geppetto'nun çok huysuz bir hali vardı. Ona Polendina diyenin vay haline! Bir canavar gibi vahşileşti ve kimse onu sakinleştiremedi.

Geppetto, "İyi günler, Usta Antonio" dedi. "Yerde ne yapıyorsun?"

"Karıncalara AB C'lerini öğretiyorum."

"Sana iyi şanslar!"

"Seni buraya ne getirdi dostum Geppetto?"

"Bacaklarım. Ve geldiğimi bilmek seni gururlandırabilir, Mastro Antonio. senden bir iyilik dilemeni istiyorum."

Marangoz dizlerinin üzerinde yükselerek, "İşte buradayım, hizmetinizdeyim" diye yanıtladı.

"Bu sabah aklıma güzel bir fikir geldi."

"Hadi duyalım."

"Kendime güzel bir tahta kukla yapmayı düşündüm. Dans edebilen, eskrim yapabilen ve takla atabilen harika bir şey olmalı. Bu parayla dünyayı dolaşmaya, ekmeğimi ve bir kadeh şarabımı kazanmaya niyetliyim. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bravo, Polendina!" Kimsenin nereden geldiğini bilmediği aynı küçük ses bağırdı.

Mastro Geppetto, kendisine Polendina denildiğini duyunca kırmızı biber rengine döndü ve marangozun karşısına geçerek öfkeyle ona şöyle dedi: "Neden bana

hakaret ediyorsun?"

"Sana kim hakaret ediyor?"

"Bana Polendina dedin."

"Yapmadım."

"Sanırım öyle yaptığımı düşünüyorsun ! Yine de onun sen olduğunu biliyorum."

"HAYIR!"

"Evet!"

"HAYIR!"

"Evet!"

Ve her an daha da öfkelenerek sözlerden darbelere geçtiler ve sonunda birbirlerini kaşımaya, ısırma ve tokatlamaya başladılar.

Dövüş bittiğinde Mastro Antonio'nun elinde Geppetto'nun sarı peruğu vardı. Geppetto marangozun kıvrık peruğunu ağzında buldu.

"Peruğumu geri ver!" diye bağırdı Mastro Antonio huysuz bir sesle.

"Benimkini geri verirsen arkadaş oluruz."

Her birinin başında kendi peruğu olan iki küçük yaşlı adam el sıkıştı ve hayatlarının geri kalanında iyi arkadaş olacaklarına yemin ettiler.

Marangoz, "Peki, Mastro Geppetto," dedi, ona hiçbir kötülüğü olmadığını göstermek için. Will, "Ne istiyorsun?"

"Kukla yapmak için bir parça tahtaya ihtiyacım var. Onu bana verir misin?"

Gerçekten çok memnun olan Mastro Antonio, kendisini bu kadar korkutan odun parçasını almak için hemen sırasına gitti. Ancak tam arkadaşına vermek üzereyken, şiddetli bir sarsıntıyla silah elinden kaydı ve zavallı Geppetto'nun ince bacaklarına çarptı.

"Ah! Hediyelerinizi bu şekilde nazik bir şekilde mi veriyorsunuz, Mastro Antonio? Beni neredeyse topalladın!"

"Yemin ederim ben yapmadım!"

"Elbette bendim !"

"Bu tahta parçasının hatası."

"Haklısın; ama onu bacaklarıma fırlatanın sen olduğunu unutma.

"Ben atmadım!"

"Yalancı!"

"Geppetto, bana hakaret etme yoksa sana Polendina diyeceğim."

"Salak."

"Polendina!"

"Eşek!"

"Polendina!"

"Çirkin maymun!"

"Polendina!"

Üçüncü kez Polendina diye seslendiğini duyan Geppetto öfkeden kafasını kaybederek kendini marangozun üzerine attı. Sonra orada birbirlerine sertçe vurdular.

Bu kavgadan sonra Mastro Antonio'nun burnunda iki çizik daha oluştu ve Geppetto'nun ceketinin iki düğmesi eksikti. Böylece hesaplarını kapattıktan sonra el sıkıştılar ve hayatlarının geri kalanında iyi arkadaş olacaklarına yemin ettiler.

Sonra Geppetto güzel tahta parçasını aldı, Mastro Antonio'ya teşekkür etti ve topallayarak eve doğru uzaklaştı.

BÖLÜM 3

Geppetto eve gelir gelmez Kuklayı şekillendirir ve ona Pinokyo adını verir. Marionette'in ilk şakaları.

Geppetto'nun evi ne kadar küçük olsa da düzenli ve rahattı. Zemin katta, merdivenin altında küçük bir penceresi olan küçük bir odaydı. Mobilyalar bundan daha basit olamazdı: çok eski bir sandalye, cılız, eski bir yatak ve yıkılmış bir masa. Kapının karşısındaki duvara yanan odunlarla dolu bir şömine resmi çizilmişti. Ateşin üzerinde, mutlu bir şekilde kaynayan ve gerçek buhar gibi görünen bulutlar çıkaran bir şeyle dolu bir tencere boyanmıştı.

Geppetto eve varır varmaz aletlerini aldı ve kesmeye başladı. ahşabı bir Marionette şekline getirin.

"Ona ne isim vereceğim?" dedi kendi kendine. "Sanırım ona PINOKYO diyeceğim. Bu isim ona servet kazandıracak. Bir zamanlar bütün bir Pinokyo ailesini tanıyordum; baba Pinokyo, anne Pinokyo ve çocuklar Pinokyo ve hepsi şanslıydı. En zenginleri yaşamak için yalvarıyordu."

Geppetto, Marionette'in adını seçtikten sonra saçı, alını ve gözleri yapmak için ciddi bir şekilde çalışmaya başladı. Bu gözlerin hareket ettiğini ve sabit bir şekilde kendisine baktığını fark ettiğinde ne kadar şaşırıldığını hayal edin. Bunu gören Geppetto, hakarete uğradığını hissetti ve üzgün bir ses tonuyla şöyle

dedi: "Çirkin tahta gözler, neden öyle bakıyorsun?"

Cevap gelmedi.

Gözlerden sonra Geppetto, biter bitmez esnemeye başlayan burnu yaptı. O kadar uzadı ki, sonsuz gibi görünene kadar uzadı, uzadı ve uzadı.

Zavallı Geppetto sürekli kesiyordu ama ne kadar çok keserse o kadar uzun sürüyordu. o küstah burnu büyüdü. Umutsuzluk içinde onu kendi haline bıraktı.

Daha sonra ağzını yaptı.

Bitirir bitirmez gülmeye ve onunla dalga geçmeye başladı.

"Gülmeyi kes!" dedi Geppetto öfkeyle; ama duvara konuşmuş da olabilir.

"Gülmeyi bırak, diyorum!" gök gürültüsü gibi kükredi.

Ağız gülmeyi bıraktı ama uzun bir dil dışarı çıktı.

Tartışma başlatmak istemeyen Geppetto, hiçbir şey görmediğine inandı ve işine devam etti. Ağızdan sonra çeneyi, ardından boynu, omuzları, karnı, kolları ve elleri yaptı.

Parmak uçlarına son dokunuşları yapmak üzereyken Geppetto peruğunun çekildiğini hissetti. Yukarıya baktı ve ne gördü? Sarı peruğu Kukla'nın elindeydi. "Pinokyo, peruğumu ver bana!"

Ancak Pinokyo onu geri vermek yerine, yarı yarıya yutulmuş olan kendi kafasına koydu.

Bu beklenmedik numara karşısında Geppetto daha önce hiç olmadığı kadar üzüldü ve morali bozuldu.

"Pinokyo, seni kötü çocuk!" diye bağırdı. "Henüz işin bitmedi ve zavallı yaşlı babana karşı küstahça davranarak başlıyorsun. Çok kötü oğlum, çok kötü!"

Ve bir gözyaşını sildi.

Bacakların ve ayakların hala yapılması gerekiyordu. İşleri biter bitmez Geppetto burnunun ucunda keskin bir tekme hissetti.

"Ben bunu hak!" dedi kendi kendine. "Bunu onu yapmadan önce düşünmeliydim. Şimdi çok geç!"

Kuklayı koltuklarının altından tuttu ve yere yatırdı. ona yürümeyi öğret.

Pinokyo'nun bacakları o kadar sertti ki hareket ettiremiyordu ve Geppetto tuttu. elini uzattı ve ona ayaklarını birbiri ardına nasıl uzatacağını gösterdi.

Bacakları hareketlendiğinde Pinokyo kendi başına yürümeye başladı ve odanın içinde koşmaya başladı. Açık kapıya geldi ve tek hamlede sokağa çıktı. Uzaklara uçtu!

Zavallı Geppetto peşinden koştu ama onu yakalayamadı, çünkü Pinokyo sıçrayıp zıplayarak koşuyordu, iki tahta ayağı sokağın taşlarına çarparak tahta ayakkabılı yirmi köylü kadar gürültü çıkarıyordu.

"Yakala onu! Yakala onu!" Geppetto bağırmaya devam etti. Ama sokaktaki insanlar rüzgar gibi koşan tahta bir kuklayı görünce hareketsiz durdular ve ağlayana kadar güldüler.

Sonunda, tamamen şans eseri, bir Karabinalı* ortaya çıktı; tüm bu gürültüyü duyunca bunun kaçak bir tay olabileceğini düşündü ve bacakları iki yana açık, cesurca sokağın ortasında durdu, kararlı bir şekilde onu durdurmaya karar verdi ve herhangi bir sıkıntıyı önleyin.

* Bir askeri polis

Pinokyo, Karabinalıyı uzaktan gördü ve elinden geleni yaparak aradan kaçmaya çalıştı.

büyük adamın bacakları, ama başarılı olamadı.

Karabina onu burnundan yakaladı (son derece uzun bir burundu ve tam da bu iş için özel olarak yapılmış gibi görünüyordu) ve onu Mastro Geppetto'ya geri verdi.

Küçük yaşlı adam Pinokyo'nun kulaklarını çekmek istedi. O zaman nasıl hissettiğini bir düşün, onları ararken, yapmayı unuttuğunu fark etti!

Yapabileceği tek şey Pinokyo'yu ensesinden yakalayıp evine götürmekti. Bunu yaparken onu iki üç kez sarstı ve öfkeyle şöyle dedi: "Şimdi eve gidiyoruz. Eve

döndüğümüzde bu meseleyi hallederiz!"

Bunu duyan Pinokyo kendini yere attı ve onu almak istemedi. Bir adım daha. İkilinin etrafında birbiri ardına insanlar toplandı.

Bazıları bir şey söyledi, bazıları başka bir şey.

Bir adam, "Zavallı Marionette," diye seslendi. "Eve gitmek istememesine şaşırmadım. Şüphesiz Geppetto onu acımasızca dövecektir, o kadar zalim ve zalim ki!"

Bir başkası şöyle ekledi: "Geppetto iyi bir adama benziyor ama erkekler konusunda tam bir zorba. Eğer o zavallı Kuklayı onun ellerine bırakırsak onu parçalara ayırabilir!"

O kadar çok şey söylediler ki sonunda Karabinalı, Pinokyo'yu serbest bırakıp Geppetto'yu hapse sürükleyerek meseleyi sonlandırdı. Zavallı yaşlı adam kendini nasıl savunacağını bilmiyordu ama bir çocuk gibi ağladı, inledi ve hıçkırıklarının arasında şunları söyledi:

"Nankör çocuk! Seni uslu bir Kukla yapmak için ne kadar çok uğraştığımı düşününce! Ancak bunu hak ediyorum! Bu konuyu daha fazla düşünmeliydim."

Bundan sonra yaşananlar neredeyse inanılmaz bir hikaye ama bunu ilerleyen bölümlerde okuyabilirsiniz sevgili çocuklar.

4. BÖLÜM

İnsanın bu kadar kötü gördüğü Pinokyo ve Konuşan Kriket'in hikayesi Çocuklar kendilerinden daha fazlasını bilen kişiler tarafından düzeltilmekten hoşlanmazlar.

Zavallı yaşlı Geppetto'yu hapse atmak çok az zaman aldı. Bu arada, artık Carabineer'ın pençesinden kurtulmuş olan o serseri Pinokyo, tarlalar ve çayırlar boyunca çılgınca koşuyor, eve doğru birbiri ardına kısa yollar kullanıyordu. Çılgınca uçuşu sırasında dikenli çalılıkların, çalılıkların üzerinden, derelerin ve göletlerin üzerinden sanki bir keçi ya da tazılar tarafından kovalanan bir tavşanmış gibi atlıyordu.

Eve vardığında evin kapısını yarı açık buldu. İçeriye kaydı Odasına çıktı, kapıyı kilitledi ve kaçıışının mutluluğunu hissederek kendini yere attı.

Ancak mutluluğu çok kısa sürdü, çünkü tam o sırada birisinin "Cri-cri-cri!" dediğini duydu.

"Beni kim arıyor?" diye sordu Pinokyo, çok korkmuştu.

"Ben!"

Pinokyo döndü ve büyük bir cırcır böceğinin duvarda yavaşça süründüğünü gördü.

"Söyle bana Cricket, sen kimsin?"

"Ben Konuşan Kriket'im ve uzun süredir bu odada yaşıyorum. yüz yıl."

"Ama bugün bu oda benim" dedi Kukla, "ve eğer bana bir iyilik yapmak istiyorsan, hemen dışarı çık ve bir kez bile arkana dönme."

"Sana büyük bir gerçeği söyleyene kadar buradan ayrılmayı reddediyorum" diye yanıtladı Cricket.

"O halde söyle ve acele et."

"Ana babalarına itaat etmeyi reddedip evden kaçan oğlanların vay haline! Bu dünyada asla mutlu olamayacaklar, büyüünce de çok pişman olacaklar."

"Şarkı söylemeye devam et, Cricket benim, istediğin gibi. Bildiğim şu ki, yarın şafak vakti burayı sonsuza kadar terk edeceğim. Eğer burada kalırsam, diğer tüm oğlanların ve kızların başına gelenin aynısı benim de başıma gelecek. Okula gönderiliyorlar, isteseler de istemeseler de okumak zorundalar. Bana gelince, şunu söyleyeyim, ders çalışmaktan nefret ediyorum! Bence kelebekleri kovalamak, ağaçlara tırmanmak ve kuşların eşyalarını çalmak çok daha eğlenceli.

yuvalar."

"Zavallı küçük aptal! Bilmez misin böyle devam edersen büyüyeceksin mükemmel bir eşeğe dönüşeceğini ve herkesin alay konusu olacağını mı?"

"Kıyırdama, seni çirkin Cricket!" diye bağırdı Pinokyo.

Ama bilge, yaşlı bir filozof olan Cricket buna gücenmek yerine, Pinokyo'nun küstahlığı aynı tonda devam etti:

"Eğer okula gitmekten hoşlanmıyorsan, neden en azından bir zanaat öğrenmiyorsun ki böylece dürüst bir hayat kazanasın?"

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" diye sordu kaybetmeye başlayan Pinokyo sabır. "Dünyadaki tüm meslekler arasında bana gerçekten uygun olan sadece bir tane var."

"Peki bu ne olabilir?"

"Yemek, içmek, uyumak, oynamak ve ortalıkta dolaşmak sabahtan akşama kadar."

"Senin iyiliğin için sana şunu söyleyeyim Pinokyo," dedi Konuşan Kriket sakın sesiyle, "bu işi takip edenlerin sonu her zaman hastaneye ya da hapishaneye düşer."

"Dikkatli ol, çirkin Cricket! Eğer beni kızdırırsan pişman olursun!"

"Zavallı Pinokyo, senin adına üzüldüm."

"Neden?"

"Çünkü sen bir kuklasın ve daha da kötüsü tahtadan bir kafan var."

Bu son sözler üzerine Pinokyo öfkeyle ayağa fırladı, banktan bir çekiç aldı ve onu tüm gücüyle Konuşan Kriket'e fırlattı.

Belki de vuracağını düşünmemişti. Ama bunu söylemek üzücü canım Çocuklar, Cricketi tam kafasına vurdu.

Zavallı Cricket son zayıf bir "cri-cri-cri" ile duvardan düşerek öldü!

BÖLÜM 5

Pinokyo aç ve kendine omlet pişirmek için yumurta arıyor; ama omletin pencereden dışarı uçması onu şaşırttı.

Eğer Cricketin ölümü Pinokyo'yu biraz korkuttuysa bile, bu sadece birkaç dakika içindi. Çünkü gece olduğunda midesindeki tuhaf, boşluk hissi Kukla'ya henüz hiçbir şey yemediğini hatırlattı.

Bir çocuğun iştahı çok hızlı artıyor ve birkaç dakika içinde bu tuhaf, boşluk hissi açlığa dönüşüyor ve açlık gittikçe büyüyor, ta ki çok geçmeden bir ayı gibi açgözlü hale gelene kadar.

Zavallı Pinokyo tencerenin kaynadığı şömineye koştu ve kapağını açmak için elini uzattı ama tencerenin sadece boyalı olduğunu hayretle gördü! Nasıl hissettiğini bir düşün! Uzun burnu en az beş santim daha uzadı.

Odanın içinde koşturdu, bütün kutuları ve çekmeceleri karıştırdı ve hatta yatağın altına bile baktı ve ne kadar sert olursa olsun bir parça ekmek, bir kurabiye ya da belki bir parça balık aradı. Bir köpeğin bıraktığı kemiğin tadı ona güzel gelirdi! Ama hiçbir şey bulamadı.

Bu arada açlığı da giderek arttı. Zavallı Pinokyo'nun tek rahatlaması esnemektir; ve kesinlikle esniyordu; o kadar büyük bir esniyordu ki, ağzı kulaklarının ucuna kadar uzanıyordu. Çok geçmeden başı döndü ve bayıldı. Ağladı ve kendi kendine feryat etti: "Konuşan Kriket haklıydı. Babama itaatsizlik edip evden kaçmak benim hatamdı. Eğer o şimdi burada olsaydı bu kadar aç olmazdım! Ah, aç olmak ne kadar korkunç bir şey!"

Aniden, bir köşedeki süpürmelerin arasında, tavuk yumurtasına çok benzeyen yuvarlak ve beyaz bir şey gördü. Bir anda üzerine atladı. Bir yumurtaydı.

Marionette'in sevinci sınır tanıımıyordu. Bunu tarif etmek imkansızdır, onu kendi gözünüzde canlandırmalısınız. Rüyada olduğundan emin olduğundan yumurtayı ellerinde defalarca çevirdi, okşadı, öptü ve onunla konuştu:

"Peki şimdi seni nasıl pişireceğim? Omlet yapayım mı? Hayır, seni bir tavada kızartmak daha iyi! Yoksa seni mi içeyim? Hayır, en iyi yol seni tavada kızartmak. Daha iyi tadacaksınız.

Daha erken olmaz dedi ve bitirdi. Sıcak kömürlerle dolu ayak ısıtıcısının üzerine küçük bir tava koydu. Tavaya yağ veya tereyağı yerine biraz su döktü. En kısa sürede

su kaynamaya başladı - tac! - yumurta kabuğunu kırdı. Ama yumurtanın beyazı ve sarısı yerine, tüylü, neşeli ve gülümseyen küçük sarı bir Cıvciv kaçtı ondan. Pinokyo'nun önünde kibarca eğilerek şöyle dedi:

“Beni kabuğumu kırma zahmetinden kurtardığınız için çok ama çok teşekkürler Bay Pinokyo! Size güle güle ve iyi şanslar ve aileye beni hatırlayın!

Bu sözlerle kanatlarını açtı ve açık pencereye doğru fırlayarak gözden kayboluncaya kadar uzaya uçtu.

Zavallı Kukla, iri gözleri, açık ağzı ve elinde yumurta kabuğunun boş yarısıyla sanki taşta dönmüş gibi duruyordu. Kendine geldiğinde, ciğerlerinin sonuna kadar ağlamaya ve çığlık atmaya başladı, ayaklarını yere vuruyor ve bir yandan da inliyordu:

“Konuşan Kriket haklıydı! Eğer evden kaçmasaydım ve babam şimdi burada olsaydı açlıktan ölmeyecektim. Ah, aç olmak ne kadar korkunç bir şey!”

Midesi her zamankinden daha fazla guruldamaya başladığından ve onu susturacak hiçbir şeyi olmadığından, kendisine biraz ekme verebilecek bir hayırsever bulma umuduyla yakındaki köye yürüyüşe çıkmayı düşündü.

BÖLÜM 6

Pinokyo, ayakları ısıtıcının üzerindeyken uykuya dalar ve ertesi gün ayakları tamamen yanmış olarak uyanır.

Pinokyo karanlık sokaktan nefret ediyordu ama o kadar açtı ki, buna rağmen evden koşarak çıktı. Gece zifiri karanlıktı. Gök gürledi ve ara sıra parlak şimşekler gökyüzüne çarparak onu bir ateş denizine dönüştürdü. Öfkeli bir rüzgar soğuk esiyor ve yoğun toz bulutlarını kaldırıyor, bu sırada ağaçlar tuhaf bir şekilde titriyor ve inliyordu.

Pinokyo gök gürültüsü ve şimşekten çok korkuyordu ama hissettiği açlık korkusundan çok daha büyüktü. Bir düzine sıçrayışla, yorgun bir halde, balina gibi şişerek ve dili sarkmış bir halde köye geldi.

Bütün köy karanlık ve ıssızdı. Mağazalar kapatıldı, kapılar, pencereler. Sokaklarda köpek bile görünmüyordu. Ölüler Köyü'ne benziyordu.

Pinokyo çaresizlik içinde kapı eşiğine koştu ve kendini zilin üzerine attı. ve çılgınca çekerek kendi kendine şöyle dedi: "Biri buna mutlaka cevap verecektir!"

Haklıydı. Gece şapkalı yaşlı bir adam pencereyi açtı ve dışarı baktı. Öfkeyle seslendi: "Gecenin

bu saatinde ne istiyorsun?"

"Bana biraz ekmek verecek kadar iyi olur musun? Açım."

"Bir dakika bekle, hemen geri döneceğim," diye yanıtladı yaşlı adam, geceleri ortalıkta dolaşan insanlar huzur içinde uyurken insanların zillerini çalmayı seven çocuklardan biriyle uğraşması gerektiğini düşünüyordu.

Bir iki dakika sonra aynı ses bağırdı: "Pencerenin altına gir ve şapkanı uzat!"

Pinokyo'nun şapkası yoktu ama tam zamanında pencerenin altına girmeyi başardı ve buz gibi suyun zavallı tahta kafasına, omuzlarına ve tüm vücuduna aktığını hissetti.

Eve bir paçavra gibi ıslak, yorgunluktan ve açlıktan bitkin bir halde döndü.

Artık ayakta duracak gücü kalmadığından küçük bir tabureye oturdu ve kurutmak için iki ayağını sobanın üzerine koydu.

Orada uykuya daldı ve uyurken tahta ayakları yanmaya başladı.

Yavaş yavaş, çok yavaş karardılar ve küle dönüştüler.

Pinokyo sanki ayakları kendisinin değilmiş gibi mutlu bir şekilde horluyordu. Şafak vakti kapının yüksek sesle çalınmasıyla gözlerini açtı.

"Kim o?" diye seslendi, esneyerek ve gözlerini ovuşturarak.

"Benim," diye yanıtladı bir ses.

Bu Geppetto'nun sesiydi.

BÖLÜM 7

Geppetto eve döner ve onlara kendi kahvaltısını verir. Kukla

Hala yarı uykuda olan zavallı Kukla, iki ayağının yandığını ve gittiğini henüz fark etmemiştir. Babasının sesini duyar duymaz kapıyı açmak için koltuğundan fırladı ama bunu yaparken sendeledi ve baş aşağı yere düştü.

Düşerken bir evin beşinci katından düşen odun çuvalı kadar ses çıkardı.

"Bana kapıyı aç!" Geppetto sokaktan bağırdı.

"Baba, sevgili baba, yapamam," diye cevapladı Kukla çaresizlik içinde, ağlayarak ve yerde yuvarlanmak.

"Neden yapamıyorsun?"

"Çünkü birisi ayaklarımı yemiştir."

"Peki bunları kim yemiştir?"

"Kedi," diye yanıtladı Pinokyo, o küçük hayvanın odanın köşesinde talaşlarla meşgul bir şekilde oynadığını görünce.

"Açık! Ben diyorum ki," diye tekrarladı Geppetto, "yoksa içeri girdiğimde sana güçlü bir kırbaç vururum."

"Baba inanın ayağa kalkamıyorum. Ah hayatım! Ah hayatım! yürümek zorunda kalacağım hayatım boyunca dizlerimin üstünde."

Geppetto, tüm bu gözyaşlarının ve çığlıkların sadece başka bir şaka olduğunu düşünüyor. Marionette evin yan tarafına tırmandı ve pencereden içeri girdi.

İlk başta çok kızmıştı ama Pinokyo'yu yerde uzanmış ve gerçekten ayakları olmadan görünce çok üzüldü ve üzüldü. Onu yerden kaldırdı, okşadı ve okşadı, yanaklarından gözyaşları akarken onunla konuştu:

"Benim küçük Pinokyo'm, sevgili küçük Pinokyo'm! Ayaklarını nasıl yaktın?"

"Bilmiyorum baba, ama inanın bana, o gece berbat bir geceydi ve yaşadığım sürece bunu hatırlayacağım. Gök gürültüsü o kadar gürültülüydü ve şimşek o kadar parlaktı ki, ben de açtım. Ve sonra Konuşan Kriket bana şöyle dedi: 'Hak ediyorsun

BT; sen kötüydün;' ve ona 'Dikkatli ol Cricket' dedim; ve bana 'Sen bir kuklasın ve tahta bir kafan var' dedi; ve çekici ona fırlattım ve onu öldürdüm. Bu onun kendi hatasıydı çünkü onu öldürmek istemedim. Tavayı kömürlerin üzerine koydum ama Civciv uçup gitti ve şöyle dedi: 'Seni tekrar göreceğim!

Beni ailene hatırla.' Açlığım arttı ve dışarı çıktım, elinde gece şapkası olan yaşlı adam pencereden dışarı baktı ve üzerime su attı, eve geldim ve ayaklarımı kurutmak için sobanın üzerine koydum çünkü hala açım ve ben de uyuyakaldım ve artık ayaklarım gitti ama açlığım gitmedi! Ah!—Ah!—Ah!" Ve zavallı Pinokyo o kadar yüksek sesle çığlık atmaya ve ağlamaya başladı ki kilometrelerce öteden duyulabiliyordu.

Bütün bu karmaşık konuşmalardan hiçbir şey anlamayan Geppetto, Marionette acıktı, onun haline üzüldü ve cebinden üç armut çıkarıp ona ikram etti ve şöyle dedi:

"Bu üç armut kahvaltım içindi ama onları sana memnuniyetle veriyorum. Yemek yemek onları bırak ve ağlamayı bırak."

"Eğer onları yememi istiyorsan, lütfen onları benim için soy."

"Onları soymak mı?" diye sordu Geppetto, çok şaşırılmıştı. "Sevgili oğlum, yemeğin konusunda bu kadar hassas ve titiz olduğumu hiç düşünmezdim.

Kötü, çok kötü! Bu dünyada, çocukken bile kendimizi her şeyden yemeye alıştırmalıyız, çünkü hayatın bize neler getireceğini asla bilemeyiz!"

Pinokyo, "Haklı olabilirsiniz" diye yanıtladı, "ama armutları yemeyeceğim. soyulmamıştır. Onları sevmiyorum.

Ve sevgili Geppetto bir bıçak çıkardı, üç armudu soydu ve masanın üzerinde üst üste deriler.

Pinokyo bir göz açıp kapayıncaya kadar bir armut yedi ve çekirdeğini çöpe atmak istedi ama Geppetto onun kolunu tuttu.

"Ah, hayır, onu atma! Bu dünyadaki her şeyin bir faydası olabilir!"

"Ama çekirdeğini yemeyeceğim!" Pinokyo öfkeli bir ses tonuyla bağırdı.

"Kim bilir?" Geppetto sakince tekrarladı.

Daha sonra üç çekirdek, derilerin yanındaki masaya yerleştirildi.

Pinokyo üç armudu yemişti, daha doğrusu yutmuştu. Sonra esnedi derinden ve feryat ederek:

"Hala açım."

"Ama sana verecek başka bir şeyim yok."

"Gerçekten hiçbir şey... hiçbir şey mi?"

"Sadece bu üç çekirdeğe ve bu dış görünümlere sahibim."

"Pekâlâ," dedi Pinokyo, "başka bir şey yoksa onları yerim."

İlk başta yüzünü buruşturdu ama deriler ve çekirdekler birbiri ardına ortadan kayboldu.

"Ah! Artık kendimi iyi hissediyorum!" dedi sonuncuyu yedikten sonra.

"Görüyorsun," dedi Geppetto, "insanın yemek konusunda fazla titiz ve hassas davranmaması gerektiğini söylerken haklıydım. Canım, hayatın bizim için neler hazırlayacağını asla bilemeyiz!"

BÖLÜM 8

Geppetto, Pinokyo'ya yeni bir çift ayak yapar ve ona bir ABC kitabı almak için ceketini satar.

Kukla, açlığı giderilmez homurdanmaya başladı ve yeni bir çift ayak istediğini ağla.

Ama Mastro Geppetto, haylazlığından dolayı onu cezalandırmak için onu rahat bırakın. Bütün Sabah. Yemekten sonra ona şöyle dedi:

"Neden ayaklarını tekrar yaptırırım ki? Bir kez daha evden kaçtığını görmek için mi?"

"Size söz veriyorum," diye yanıtladı Marionette hıçkırarak, "bundan sonra iyi olacağım..."

Geppetto, "Erkekler bir şey istediklerinde her zaman bunun sözünü verirler" dedi.

"Her gün okula gideceğime, ders çalışacağıma ve başarılı olacağıma söz veriyorum..."

"Erkekler her zaman kendi isteklerini istediklerinde bu şarkıyı söylerler."

"Ama ben diğer çocuklar gibi değilim! Ben hepsinden daha iyiyim ve her zaman doğruyu söylerim. Sana söz veriyorum baba, bir zanaat öğreneceğim ve yaşlılığının tesellisi ve asası olacağım."

Geppetto, çok sert görünmeye çalışsa da, Pinokyo'yu bu kadar mutsuz görünce gözlerinin yaşlarla dolduğunu ve kalbinin yumuşadığını hissetti. Başka bir şey söylemedi ama aletlerini ve iki tahta parçasını alarak özenle çalışmaya başladı.

Bir saatten az bir sürede ayaklar tamamlandı; iki ince, çevik küçük ayak. güçlü ve hızlı, sanki bir sanatçının elleriyle modellenmiş gibi.

"Gözlerini kapat ve uyu!" Geppetto daha sonra Marionette'e şunları söyledi:

Pinokyo gözlerini kapatıp uyuyor numarası yaparken, Geppetto yumurta kabuğunun içinde eritilmiş bir miktar tutkalla iki ayağının üzerine yapıştırarak işini o kadar iyi yapıyordu ki eklem yeri neredeyse görünmüyordu.

Kukla yeni ayaklarını hissettiği anda masadan bir adım attı. ve sanki sevinçten aklını kaybetmiş gibi zıplayıp zıplamaya başladı.

"Sana ne kadar minnettar olduğumu göstermek için baba, şimdi okula gideceğim. Ama okula gitmem için bir takım elbiseye ihtiyacım var.

Geppetto'nun cebinde bir kuruş bile yoktu, bu yüzden oğluna çiçekli kağıttan küçük bir takım elbise, ağaç kabuğundan bir çift ayakkabı ve biraz da küçük bir şapka yaptı.

hamurdan.

Pinokyo koşarak bir tas suyun içinde kendine baktı ve o kadar mutlu oldu ki gururla şöyle dedi: "Şimdi

bir beyefendiye benziyorum."

"Gerçekten" diye yanıtladı Geppetto. "Fakat şunu unutmayın, güzel giysiler düzgün ve temiz olmadıkları sürece adam.

"Çok doğru" diye yanıtladı Pinokyo, "ama okula gidebilmem için hâlâ ihtiyacım var. çok önemli bir şey."

"Nedir?"

"Bir ABC kitabı."

"Emin olmak! Ama onu nasıl alacağız?"

"Bu kolay. Bir kitapçıya gidip onu satın alacağız."

"Peki ya para?"

"Bende hiç yok."

"Ben de öyle" dedi yaşlı adam üzüntüyle.

Pinokyo her zaman mutlu bir çocuk olmasına rağmen bu sözler karşısında üzülmüş ve üzülmüştür. Yoksulluk kendini gösterdiğinde yaramaz çocuklar bile bunun ne olduğunu anlar. araç.

"Sonuçta bunun ne önemi var?" Geppetto sandalyesinden fırlarken birden bağırdı. Üzerinde yamalar ve yamalar bulunan eski paltosunu giydi ve tek kelime etmeden evden dışarı koştu.

Bir süre sonra geri döndü. Elinde oğlunun ABC kitabı vardı ama eski paltosu yoktu. Zavallı adam gömleğinin kollarındaydı ve hava soğuktu.

"Paltın nerede baba?"

"Onu sattım."

"Ceketini neden sattın?"

"Çok sıcaktı."

Pinokyo cevabı göz açıp kapayıncaya kadar anladı ve kendini tutamadı. gözyaşları içinde babasının boynuna atladı ve onu defalarca öptü.

BÖLÜM 9

Pinokyo, Marionette Tiyatrosu'na girebilmek için ABC kitabını satıyor.

Pinokyo'nun yeni ABC kitabını kolunun altında tutarak aceleyle okula gittiğini görün! Yürürken beyni yüzlerce harika şeyi planlamakla, havada yüzlerce kale inşa etmekle meşguldü. Kendi kendine konuşarak şunları söyledi:

"Bugün okulda okumayı, yarın yazmayı öğreneceğim ve yarından sonraki gün aritmetik yapacağım. O zaman ne kadar akıllı olursam olayım çok para kazanabilirim. Kazandığım ilk kuruşlarla babama yeni bir kumaş ceket alacağım. Bez mi dedim? Hayır, elmas düğmeli, altın ve gümüşten olacak. O zavallı adam kesinlikle bunu hak ediyor; çünkü sonuçta gömleğinin kolları bana kitap alacak kadar iyi olduğu için değil mi? Hem de bu soğuk günde! Babalar çocuklarına gerçekten iyi davranırlar!"

Kendi kendine konuşurken boru ve davul sesleri duyduğunu sandı. uzaktan geliyor: pi-pi-pi, pi-pi-pi. . .zum, zum, zum, zum.

Dinlemek için durdu. Bu sesler kıyıdaki küçük bir köye giden küçük bir sokaktan geliyordu.

"Bu gürültü ne olabilir? Okula gitmek zorunda olmak ne büyük bir sıkıntı! Aksi takdirde. . ."

Orada durdu, çok şaşırılmıştı. Şu ya da bu konuda kararını vermesi gerektiğini hissetti. Okula mı gitmeli yoksa boruları mı takip etmeli?

"Bugün boruları takip edeceğim ve yarın okula gideceğim. Okula gitmek için her zaman bolca zaman vardır," diye karar verdi küçük serseri sonunda omuz silkerek.

Daha erken olmaz dedi ve bitirdi. Rüzgâr gibi caddeden aşağıya doğru ilerlemeye başladı. Koştı ve boru ve davul sesleri daha da yükseldi: pi-pi-pi, pi-pi-pi, pi-pi-pi. . .zum, zum, zum, zum.

Aniden kendini önünde duran insanlarla dolu büyük bir meydanda buldu. parlak renklerle boyanmış küçük bir ahşap bina.

"O ev nedir?" Pinokyo yanındaki küçük çocuğa sordu.

"Tabelayı okuyun, anlayacaksınız."

"Okumak isterdim ama nedense bugün okuyamıyorum."

"Gerçekten mi? Sonra sana okuyacağım. O zaman şunu bil ki, ateşten harflerle yazılmış şu sözcüklere bakın: BÜYÜK KUKLA TİYATROSU.

"Gösteri ne zaman başladı?"

"Şimdi başlıyor."

"Peki içeri girmek için ne kadar ödersiniz?"

"Dört kuruş."

İçeride neler olup bittiğini öğrenmek için meraklanıp çılgına dönen Pinokyo, Bütün gururunu kaybetmiş ve utanmadan çocuğa şöyle demiş:

"Yarına kadar bana dört kuruş verir misin?"

Diğeri, "Onları sana memnuniyetle verirdim," diye yanıtladı, onunla dalga geçerek, "ama şu anda onları sana veremem."

"Dört kuruş karşılığında sana paltomu satacağım."

"Yağmur yağarsa bir kat çiçekli kağıtla ne yapacağım? Bir daha çıkaramadım."

"Ayakkabılarımı satın almak ister misin?"

"Onlarla ancak ateş yakmaya yetecek kadar iyiler."

"Peki ya şapkam?"

"İyi pazarlık gerçekten! Bir kap hamur! Fareler gelip onu kafamdan yiyebilir!"

Pinokyo neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Tam son bir teklifte bulunmak üzereydi ama bunu yapacak cesareti yoktu. Tereddüt etti, merak etti, karar veremedi. Sonunda şunları söyledi:

"Kitap için bana dört kuruş verir misin?"

"Ben bir erkeğim ve erkeklerden hiçbir şey satın almıyorum" dedi çok daha fazlasını taşıyan küçük adam Marionette'ten daha sağduyulu.

Kenarda duran bir paçavra toplayıcı, "ABC kitabınız için size dört kuruş vereceğim" dedi.

Daha sonra kitap el değiştirdi. Ve zavallı yaşlı Geppetto'nun, oğluna o küçük kitabı almak için paltosunu satarak evinde gömleğinin kolları içinde soğuktan titreyerek oturduğunu düşününce!

BÖLÜM 10

Kuklalar kardeşleri Pinokyo'yu tanırlar ve onu yüksek sesle alkışlayarak selamlarlar; ama Yönetmen Ateş Yiyen ortaya çıkar ve zavallı Pinokyo neredeyse hayatını kaybediyor.

Pinokyo bir şimşek hızıyla Kukla Tiyatrosu'nda kayboldu. Ve daha sonra neredeyse isyana neden olacak bir şey oldu.

Perde açıldı ve gösteri başladı.

Harlequin ve Pulcinella sahnede şiir okuyor ve her zamanki gibi birbirlerini sopalarla ve darbelerle tehdit ediyorlardı.

Tiyatro gösterinin tadını çıkararak ve iki Kuklanın maskaralıklarına ağlayana kadar gülen insanlarla doluydu.

Oyun birkaç dakika devam etti ve sonra Harlequin hiçbir uyarıda bulunmadan aniden konuşmayı bıraktı. Seyirciye doğru dönerek orkestranın arka tarafını işaret etti ve aynı anda çığınca bağırdı: "Bakın, bakın! Uyuyor muyum,

uyanık mıyım? Yoksa gerçekten Pinokyo'yu orada mı görüyorum?"

"Evet evet! Bu Pinokyo!" diye bağırdı Pulcinella.

"Bu! Bu!" diye bağırdı Signora Rosaura, sahnenin yanından içeriyi gözetleyerek.

"Bu Pinokyo! Bu Pinokyo!" diye bağırdı bütün Kuklalar dışarı akarak kanatlar. "Bu Pinokyo. Bu bizim kardeşimiz Pinokyo! Yaşasın Pinokyo!"

"Pinokyo, yanıma gel!" diye bağırdı Harlequin. "Gelin kucağınıza tahta kardeşler!"

Böylesine sevgi dolu bir davet üzerine Pinokyo, orkestranın en arkasından bir sıçrayışta kendini ön sıralarda buldu. Başka bir sıçrayışla orkestra şefinin başına geldi. Üçüncüsüyle sahneye çıktı.

Dramatik oyunculardan oluşan bu garip topluluğun Pinokyo'yu karşılamaındaki sevinç çığlıklarını, sıcak kucaklaşmaları, kapı vuruşlarını ve dostça selamlaşmaları anlatmak imkansızdır.

Yürek parçalayan bir gösteriydi ama oyunun durduğunu gören seyirciler sinirlendi ve bağırmaya başladı: "Oyun, oyun, oyunu istiyoruz!"

Bağırmanın hiçbir faydası yoktu, çünkü Kuklalar gösterilerine devam etmek yerine, öncekinin iki katı kadar gürültü yaptılar ve Pinokyo'yu sırtlarına kaldırdılar.

omuzlarında onu zaferle sahnede taşıdı.

Tam o sırada Müdür odasından çıktı. O kadar korkutucu bir görünümü vardı ki, ona bir bakış bile insanı dehşete düşürürdü. Sakalı zifiri siyahtı ve o kadar uzundu ki çenesinden ayaklarına kadar uzanıyordu. Ağız bir fırın kadar genişti, dişleri sarı dişlere benziyordu ve gözleri iki parlak kırmızı kömür gibiydi. Kocaman, kıllı ellerinde, birbirine dolanmış yeşil yılanlardan ve kara kedi kuyruklarından oluşan uzun bir kırbaç, havada tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

Beklenmedik görüntü karşısında kimse nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Neredeyse bir sineğin geçişini duyabiliyorduk. O zavallı Kuklaların hepsi fırtınadaki yapraklar gibi titriyordu.

"Tiyatroma neden bu kadar heyecan getirdiniz?" dev adam diye sordu Pinokyo, soğuk algınlığına yakalanmış bir devin sesiyle.

"İnanın bana Sayın Yargıç, hata benim değildi."

"Yeterli! Sessiz ol! Seninle sonra ilgileneceğim."

Oyun biter bitmez yönetmen mutfağa gitti; orada güzel, büyük bir kuzu yavaş yavaş şişte dönüyordu. Pişirmeyi bitirmek için daha fazla oduna ihtiyaç vardı. Harlequin ve Pulcinella'yı aradı ve onlara şöyle dedi:

"O Kuklayı bana getir! Sanki iyi işlenmiş ahşaptan yapılmış gibi görünüyor. Bu şiş için güzel bir ateş yakacak."

Harlequin ve Pulcinella biraz tereddüt etti. Daha sonra efendilerinin bakışından korkarak, ona itaat etmek için mutfaktan çıktılar. Birkaç dakika sonra, yılan balığı gibi kıvranan ve acınası bir şekilde ağlayan zavallı Pinokyo'yu taşıyarak geri döndüler:

"Baba, kurtar beni! Ölmek istemiyorum! Ölmek istemiyorum!"

BÖLÜM 11

Ateş Yiyen hapşırır ve arkadaşı Harlequin'i ölümden kurtaran Pinokyo'yu affeder.

Tiyatroda büyük heyecan hüküm sürdü.

Ateş Yiyen (gerçekten adı buydu) çok çirkindi ama görüldüğü kadar kötü olmaktan çok uzaktı. Bunun delili zavallı Kukla'nın yanına getirildiğini görünce korkudan debelenip, "Ölmek istemiyorum! Ölmek istemiyorum!" onun için üzüldü ve önce tereddüt etmeye, sonra zayıflamaya başladı.

Sonunda kendini daha fazla kontrol edemedi ve yüksek sesle hapşırdı.

O hapşırık karşısında, o zamana kadar ağlayan bir adam kadar üzgün olan Harlequin, Willow, mutlulukla gülümsedi ve Kukla'ya doğru eğilerek ona fısıldadı:

"İyi haber kardeşim benim! Ateş Yiyen hapşırdı ve bu onun bir işareti senin için üzüyor. Kurtuldun!"

Zira bilinmelidir ki, diğer insanlar üzgün ve üzüntülü olduklarında ağlayıp gözlerini silerken, Ateş Yiyen'in ise her mutsuz olduğunda hapşırma gibi tuhaf bir alışkanlığı vardı. Bu yol, kalbinin nezaketini göstermek için diğerleri kadar iyiydi.

Her zamanki gibi çirkin olan Ateş Yiyen, hapşırdıktan sonra

Pinokyo'ya bağırdı: "Ağlamayı kes! Çıgıllıkların midemde tuhaf bir his uyandırıyor bana ve—E—chee!—E—chee!" Konuşmasını iki yüksek sesli hapşırık bitirdi.

"Tanrı seni korusun!" dedi Pinokyo.

"Teşekkürler! Annen ve baban hâlâ yaşıyor mu?" diye sordu Ateş Yiyen.

"Babam, evet. Hiç tanımadığım annem."

"Seni yakacak olarak kullanırsam zavallı baban çok acı çeker. Zavallı yaşlı adam! Onun için üzgünüm! E... işte! E... işte! E-chee!" Her zamankinden daha yüksek sesle üç hapşırma sesi daha duyuldu.

"Tanrı seni korusun!" dedi Pinokyo.

"Teşekkürler! Ancak şu anda kendim için de üzülmem gerekiyor. Güzel akşam yemeğim bozuldu. Ateş için odunum kalmadı ve kuzu da yarı pişmiş durumda. Boş ver! Senin yerine başka bir Kukla daha yakacağım. Selam! Memurlar!"

Çağrı üzerine, bir metre ip kadar uzun ve ince iki tahta subay belirdi.

başlarında tuhaf şapkalar, ellerinde kılıçlar.

Ateş Yiyen boğuk bir sesle onlara bağırdı:

"Harlequin'i alın, bağlayın ve onu ateşe atın. Kuzumun iyi pişmiş olmasını istiyorum!"

Harlequin'in ne kadar zavallı hissettiğini bir düşünün! O kadar korkmuştu ki bacakları ikiye katlandı altında kaldı ve yere düştü.

Pinokyo bu yürek parçalayıcı görüntü karşısında kendini Ateş Yiyen'in ayaklarına attı. ve acı acı ağlayarak güçlüğü duyulabilen acınası bir sesle sordu: "Yalvarırım, merhamet edin, sinyori!"

"Burada hiç sinyori yok!"

"Merhamet edin nazik efendim!"

"Burada efendim yok!"

"Merhamet edin, Ekselansları!"

Kukla Tiyatrosu'nun müdürü, kendisine Ekselansları diye hitap edildiğini duyunca sandalyesinde dimdik oturdu, uzun sakalını okşadı ve birdenbire nazik ve şefkatli bir tavır takınarak Pinokyo'ya gururla gülümsedi:

"Peki şimdi benden ne istiyorsun, Marionette?"

"Zavallı arkadaşım Harlequin için en ufak bir şey yapmamış olan için merhamet diliyorum. hayatına zarar verir."

"Burada merhamet yok Pinokyo. Seni bağışladım. Harlequin yanmalı senin yerinde. Açım ve akşam yemeğimin pişirilmesi gerekiyor."

Pinokyo gururla ayağa kalkıp hamurdan yaptığı şapkayı fırlatırken, "Bu durumda" dedi, "bu durumda benim görevim belli. Gelin memurlar! Beni bağla ve o alevlerin üzerine at. Hayır, dünyadaki en iyi arkadaşım olan zavallı Harlequin'in benim yerime ölmesi adil değil!

Delici bir sesle söylenen bu cesur sözler tüm diğer Kuklaları heyecanlandırdı. ağlamak. Kendisi de tahtadan yapılmış olan subaylar bile iki bebek gibi ağlıyordu.

Ateş Yiyen ilk başta bir buz parçası kadar sert ve soğuktu; ama sonra yavaş yavaş yumuşadı ve hapaşmaya başladı. Dört beş hapaştıktan sonra kollarını iki yana açarak Pinokyo'ya şöyle dedi:

"Sen cesur bir çocuksun! Kollarıma gel ve beni öp!"

Pinokyo ona doğru koştu ve bir sincap gibi uzun siyah sakalının üstüne doğru koştu. Ateş Yiyen'in burnunun ucuna sevgi dolu bir öpücük verdi.

"Bana af bahşedildi mi?" diye sordu zavallı Harlequin,

zar zor nefes alıyor.

"Affedilme senindir!" Ateş Yiyen'i yanıtladı; içini çekerek başını sallayarak ekledi: "Eh, bu gece kuzumu sadece yarı pişmiş olarak yemem gerekecek, ama bir dahaki sefere dikkatli ol Kuklalar."

Affedildiği haberi üzerine Kuklalar sahneye koştular ve tüm ışıkları açarak sabaha kadar dans edip şarkı söylediler.

BÖLÜM 12

Ateş Yiyen, Pinokyo'ya babası Geppetto için beş altın verir; ama Marionette bir Tilki ve bir Kediyle tanışır ve onları takip eder.

Ertesi gün Ateş Yiyen, Pinokyo'yu yanına çağırdı ve ona sordu: "Babanın adı ne?"

"Geppetto."

"Peki mesleği nedir?"

"O bir ağaç oymacısı."

"Çok kazanıyor mu?"

"O kadar çok kazanıyor ki cebinde tek kuruş bile kalmıyor. Bir düşünün, bana okul için bir ABC kitabı almak için, sahip olduğu tek paltoyu satmak zorunda kaldı; o kadar çok yama ve yama dolu ki yazık oldu."

"Fakir adam! Onun için üzgünüm. İşte, bu beş altın parçasını alın. Git, ver kendisine en derin saygılarımla."

Pinokyo, tahmin edilebileceği gibi ona binlerce kez teşekkür etti. Her Kuklayı, hatta memurları bile sırayla öptü ve sevinçten coşarak eve dönüş yolculuğuna çıktı.

İki iyi arkadaş gibi birlikte yürüyen total bir Tilki ve kör bir Kediyle karşılaştığında ancak yarım mil yürümüştü. Total Tilki Kedi'ye yaslandı ve kör Kedi, Tilki'nin kendisini yönlendirmesine izin verdi.

Tilki onu nezaketle selamlayarak, "Günaydın Pinokyo" dedi.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu Marionette.

"Babanı iyi tanıyorum."

"Onu nerede gördün?"

"Dün onu evinin kapısında dururken gördüm."

"Peki ne yapıyordu?"

"Gömleğinin kolları soğuktan titriyordu."

"Zavallı baba! Ama bugünden sonra Allah'ın izniyle artık acı çekmeyecek."

"Neden?"

"Çünkü zengin bir adam oldum."

"Sen, zengin bir adam mısın?" dedi Tilki ve yüksek sesle gülmeye başladı. Kedi de gülüyordu ama uzun bıyıklarını okşayarak bunu gizlemeye çalıştı.

Pinokyo öfkeyle "Gülünecek bir şey yok" diye bağırdı. "Çok üzgünüm ağzınız sulansın ama bunlar bildiğiniz gibi beş yeni altın."

Ve Ateş Yiyen'in kendisine verdiği altın parçalarını çıkardı.

Altının neşeli çınlaması üzerine Tilki farkında olmadan topal olması gereken patisini uzattı ve Kedi iki gözünü canlı kömür gibi görünene kadar kocaman açtı ama onları o kadar çabuk kapattı ki Pinokyo farkına varmadı.

Fox, "Peki sorabilir miyim?" diye sordu, "bu kadar parayla ne yapacaksınız?"

"Öncelikle" diye yanıtladı Kukla, "babama yeni ve güzel bir ceket almak istiyorum; elmas düğmeli altın ve gümüş rengi bir ceket; ondan sonra kendime bir ABC kitabı alacağım."

"Kendin için?"

"Kendim için. Okula gitmek ve çok çalışmak istiyorum."

"Bana bak" dedi Tilki. "Çalışmak istemem gibi aptalca bir nedenden dolayı bir patimi kaybettim."

"Bana bak" dedi Kedi. "Aynı aptalca nedenden dolayı iki gözümü de kaybettim."

O sırada yol kenarındaki çitin üzerine tünemiş bir Karatavuk keskin ve net bir şekilde seslendi: "Pinokyo, kötü

öğütleri dinleme. Eğer bunu yaparsan pişman olacaksın!"

Zavallı küçük Karatavuk! Keşke sözlerini kendine saklasaydı! İçinde Kedi göz açıp kapayıncaya kadar üzerine atladı ve tüyleriyle birlikte onu yedi.

Kuşu yedikten sonra bıyıklarını temizledi, gözlerini kapattı ve bir kez daha kör oldum.

"Zavallı Karatavuk!" dedi Pinokyo Kedi'ye. "Onu neden öldürdün?"

"Ona bir ders vermek için onu öldürdüm. Çok fazla konuşuyor. Bir dahaki sefere sözlerini kendine saklayacak.

Bu zamana kadar üç arkadaş uzun bir mesafe yürümüştü. Aniden, Fox olduğu yerde durdu ve Kukla'ya dönerek ona şöyle dedi: "Altın parçalarını ikiye katlamak ister misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin için yüz, bin, iki bin altın ister misin? sefil beşli mi?"

"Evet ama nasıl?"

"Yol çok kolay. Eve dönmek yerine bizimle gelin."

"Peki beni nereye götüreceksin?"

"Basit Simons Şehrine."

Pinokyo bir süre düşündü ve sonra kesin bir dille

şöyle dedi: "Hayır, gitmek istemiyorum. Evim yakın ve babamın beni beklediği yere gidiyorum. Henüz dönmediğim için ne kadar da mutsuz olmalı! Ben kötü bir evlat oldum ve Konuşan Kriket itaatsiz bir çocuğun bu dünyada mutlu olamayacağını söylerken haklıydı. Bunu kendi imkanlarımla öğrendim. Hatta dün gece tiyatrodaki Ateş Yiyen olduğunda bile. . . Brrr!!!! . . . Bunu düşününce bile sırtımdan aşağı yukarı ürpertiler dolaşüyor."

"Peki o zaman" dedi Tilki, "eğer gerçekten eve gitmek istiyorsan git, ama pişman olacaksın."

"Pişman olacaksın," diye tekrarladı Kedi.

"İyi düşün Pinokyo, Dame Fortune'a sırtını dönüyorsun."

Kedi, "Dame Fortune'da," diye tekrarladı.

"Yarın beş altınınız iki bin olacak!"

"İki bin!" Kediye tekrarladı.

"Ama nasıl bu kadar çok olabilirler?" diye merakla sordu Pinokyo.

Fox, "Açıklayacağım" dedi. "Basit Simons Şehri'nin hemen dışında Harikalar Alanı adında kutsanmış bir alan olduğunu bilmelisin. Bu tarlada bir çukur kazarsınız ve çukura bir parça altın gömersiniz. Deliği toprakla kapattıktan sonra iyice sulayın, üzerine biraz tuz serpin ve yatağa gidin. Geceleyin altın filizlenir, büyür, çiçek açar ve ertesi sabah altınlarla dolu güzel bir ağaç bulursun."

Pinokyo büyüyerek "Beş altınımı gömsem diye" diye bağırdı.
"Ertesi sabah bulmalıyım - kaç tane?" diye merak ediyorum.

Fox, "Bunu anlamak çok basit" diye yanıtladı. "Neden, bunu parmaklarınızla anlayabilirsiniz! Her bir parçanın size beş yüz verdiğini kabul edersek, beş yüzü beşle çarpın. Ertesi sabah yirmi beş yüz yeni, ışıltılı altın parçası bulacaksınız."

"İyi! İyi!" diye bağırdı Pinokyo, neşeye dans ederek. "Ve onları alır almaz iki binini kendime ayıracağım, geri kalan beş yüzünü de sana iki tane vereceğim."

"Bize bir hediye mi?" diye bağırdı Fox, hakarete uğramış gibi davranarak. "Elbette hayır!"

"Tabii ki değil!" Kediye tekrarladı.

Fox, "Kazanç için çalışmıyoruz" diye yanıtladı. "Sadece başkalarını zenginleştirmek için çalışıyoruz."

"Bşkalarını zenginleştirmek için!" Kediye tekrarladı.

Pinokyo kendi kendine "Ne iyi insanlar" diye düşündü. Ve babasını, yeni paltosunu, ABC kitabını ve aldığı tüm iyi kararları unutarak Tilki ve Kedi'ye şöyle dedi:

"Hadi gidelim. Seninleyim."

BÖLÜM 13

Kırmızı Istakoz Hanı

Kedi, Tilki ve Kukla yürüdüler, yürüdüler, yürüdüler. Nihayet akşama doğru, yorgunluktan bitkin bir halde Kızıl Istakoz Hanı'na geldiler.

"Burada biraz duralım," dedi Tilki, "bir şeyler yiyip birkaç saat dinlenelim. Gece yarısı yeniden yola çıkacağız, çünkü yarın şafak vakti Harikalar Alanında olmamız gerekiyor."

Hana girdiler ve üçü de aynı masaya oturdular. Ancak hiçbiri çok aç değildi.

Zavallı Kedi kendini çok zayıf hissetti ve yalnızca otuz beş tane domates soslu kefal ve dört porsiyon peynirli işkembe yiyebildi. Üstelik güce çok ihtiyacı olduğu için dört porsiyon daha tereyağı ve peynir alması gerekiyordu.

Tilki, uzun bir ikna çabasının ardından, biraz yemek yemek için elinden geleni yaptı. Doktor onu diyetle koymuştu ve bir düzine genç ve yumuşak bahar tavuğuyla giyinmiş küçük bir tavşanla yetinmek zorundaydı. Tavşanın ardından keklik, birkaç sülün, birkaç tavşan, bir düzine kurbağa ve kertenkele sipariş etti.

Hepsi buydu. Kendisini hasta hissettiğini ve bir lokma daha yiyemediğini söyledi.

Pinokyo en azından yedi. Bir lokma ekmek ve birkaç fındık istedi, sonra da onlara neredeyse hiç dokunmadı. Akli Harikalar Alanında olan zavallı adam, altın para hazımsızlığından acı çekiyordu.

Akşam yemeği bittiğinde Tilki Hancı'ya şöyle

dedi: "Bize iki güzel oda verin, biri Bay Pinokyo'ya, diğeri bana ve arkadaşşıma. Başlamadan önce biraz kestireceğiz. Bizi tam gece yarısı aramayı unutmayın, çünkü yolculuğumuza devam etmeliyiz."

"Evet efendim," diye yanıtladı Hancı, Fox'a bilgili bir edayla göz kırparak ve Kedi sanki "Anlıyorum" der gibi.

Pinokyo yatağa girer girmez derin bir uykuya daldı ve rüya görmeye başladı. Rüyasında bir tarlanın ortasında olduğunu gördü. Tarla üzüm yüklü asmalarla doluydu. Üzümler rüzgârda sallanırken neşeyle şingirdayan altın paralardan başka bir şey değildi. "Bizi isteyen götürsün!" der gibiydiler.

Pinokyo bir avuç dolusu almak için elini uzattığında, kapının üç kez yüksek sesle çalınmasıyla uyandı. Gelen Hancıydı

Ona gece yarısının geldiğini söylemek için.

"Arkadaşlarım hazır mı?" Marionette ona sordu.

"Gerçekten evet! İki saat önce gittiler."

"Neden bu kadar acelen var?"

"Maalesef Kedi, ilk çocuğunun soğuk algınlığı yaşadığını ve ölmek üzere olduğunu bildiren bir telgraf aldı. Sana veda etmek için bile sabırsızlanıyordu."

"Akşam yemeğinin parasını ödediler mi?"

"Böyle bir şeyi nasıl yapabildiler? Son derece incelikli insanlar olduklarından, faturayı ödeme şerefini size vermeyecek kadar sizi gücendirmek istemediler."

"Çok kötü! Bu hakaret benim için fazlasıyla sevindirici olurdu," dedi Pinokyo, başını kaşıyarak.

"Yakın arkadaşlarım beni nerede bekleyeceklerini söylediler?" ekledi.

"Harikalar Alanında, yarın sabah güneş doğarken."

Pinokyo üç akşam yemeğinin karşılığında bir altın ödedi ve yola çıktı. onu zengin bir adam yapacak alana doğru.

Nereye gittiğini bilmeden yürümeye devam etti çünkü hava karanlıktı, o kadar karanlıktı ki hiçbir şey görünmüyordu. Etrafında tek bir yaprak bile kıpırdamıyordu. Birkaç yarasa ara sıra burnunu sıyırıyor ve onu ölümüne korkutuyordu. Bir iki kez "Oraya kim gidiyor?" diye bağırdı. ve uzaktaki tepeler ona yankılandı: "Oraya kim gidiyor? Oraya kim gider? Kim gider. . . ?"

Pinokyo yürürken bir ağacın gövdesinde minik bir böceğin parıldadığını fark etti. ağaç, soluk, yumuşak bir ışıkla parılayan küçük bir varlık.

"Sen kimsin?" O sordu.

Küçük varlık, sanki uzak bir dünyadan geliyormuş gibi gelen zayıf bir sesle, "Ben Konuşan Kriket'in hayaletiyim," diye yanıtladı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Marionette.

"Sana birkaç güzel tavsiye vermek istiyorum. Eve dön ve elinde kalan dört altını, seni günlerdir görmediği için ağlayan zavallı yaşlı babana ver."

"Yarın babam zengin bir adam olacak, çünkü bu dört altın iki bin olacak."

"Sana bir gecede zenginlik vaat edenlere kulak asma evladım. Kural olarak ya aptaldırlar ya da dolandırıcıdırlar! Beni dinle ve evine git."

"Ama devam etmek istiyorum!"

"Saat geç oldu!"

"Devam etmek istiyorum."

"Gece çok karanlık."

"Devam etmek istiyorum."

"Yol tehlikeli."

"Devam etmek istiyorum."

"Kendi istediklerini yapmakta ısrar eden oğlanların er ya da geç hüsrana uğrayacağını unutmayın."

"Aynı saçmalık. Hoşçakal Cricket."

"İyi geceler Pinokyo ve Tanrı seni Suikastçılardan korusun."

Bir dakika kadar sessizlik oldu ve Konuşan Kriket'in ışığı, sanki biri onu söndürmüş gibi aniden kayboldu. Yol bir kez daha karanlığa gömüldü.

BÖLÜM 14

Konuşan Kriket'in iyi tavsiyesini dinlemeyen Pinokyo, Suikastçılarının eline düşer.

"Sevgili, ah, canım! Düşününce," dedi Kukla bir kez daha yolculuğuna çıkarken kendi kendine, "biz oğlanlar gerçekten çok şanssızız. Herkes bizi azarlıyor, herkes bize öğüt veriyor, herkes bizi uyarıyor. Biz izin verseydik herkes bize anne, baba olmaya çalışırdı; herkes, hatta Konuşan Kriket bile. Mesela beni al. Sırf o can sıkıcı Cricketı dinlemeyeceğim için, kim bilir beni ne çok talihsizlik bekliyor olabilir! Gerçekten suikastçılar! En azından ben onlara hiçbir zaman inanmadım, inanmayacağım da. Mantıklı konuşmak gerekirse, suikastçılarının gece kaçmak isteyen çocukları korkutmak için babalar ve anneler tarafından icat edildiğini düşünüyorum. Peki yolda onlarla karşılaşsam bile ne fark eder ki? Yanlarına koşup şöyle diyeceğim: 'Peki, sinyori, ne istiyorsunuz? Benimle dalga geçemeyeceğini unutma! Koş ve işine bak.' Böyle bir konuşmada o zavallıların rüzgar gibi koştüğünü görür gibi oluyorum. Ama kaçmazlarsa her zaman kendim kaçabilirim. . ."

Pinokyo'ya daha fazla tartışma fırsatı verilmedi çünkü arkasındaki yaprakların arasında hafif bir hışırtı duyduğunu sanıyordu.

Dönüp baktı ve karanlığın içinde tepeden tırnağa siyah çuvallara sarılmış iki büyük siyah gölgenin durduğunu gördü. İki figür sanki hayaletmiş gibi yavaşça ona doğru atladı.

"İşte geliyorlar!" Pinokyo kendi kendine, nereye saklanacağını bilemeyerek şöyle dedi: altınların dördünü de dilinin altına sıkıştırdı.

Kaçmaya çalıştı ama henüz bir adım atmadan kollarının kavrandığını hissetti ve iki korkunç, derin sesin ona şöyle dediğini duydu: "Ya paran ya da hayatın!"

Ağızındaki altın parçaları yüzünden Pinokyo tek kelime edemedi, bu yüzden kafası, elleri ve vücuduyla elinden geldiğince cebinde bir kuruş bile olmayan zavallı bir Kukla olduğunu göstermeye çalıştı.

"Gel, gel, daha az saçmalık ve paranı alıp git!" diye bağırdı iki hırsız tehditkar seslerle.

Pinokyo'nun başı ve elleri bir kez daha "Benim bir kuruşum yok" dedi.

İki Suikastçıdan daha uzun olanı, "O parayla git yoksa ölürsün," dedi.

"Ölü adam," diye tekrarladı diğeri.

"Seni öldürdükten sonra babanı da öldüreceğiz."

"Baban da!"

"Hayır, hayır, hayır, babam değil!" diye bağırdı Pinokyo, dehşetten çılgına dönmüş halde; ama çılgılık atarken altın parçaları ağzında şingirdedi.

"Ah, seni serseri! Demek oyun bu! Parayı dilinin altında saklıyorsun. Defol git!"

Ama Pinokyo her zamanki gibi inatçıydı.

"Sağır mısın? Bekle genç adam, göz açıp kapayıncaya kadar onu senden alacağız!"

Biri Kukla'yı burnundan, diğeri çenesinden yakaladı ve ağzını açsın diye onu acımasızca bir o yana bir bu yana çektiler.

Hepsi hiçbir işe yaramadı. Marionette'in dudakları birbirine çivilenmiş olabilir. Açılmıyorlardı.

Çaresizlik içinde iki Suikastçıdan küçük olanı uzun bir bıçak çıkardı. cebine soktu ve onunla Pinokyo'nun ağzını açmaya çalıştı.

Kukla bir şimşek hızıyla dişlerini Suikastçı'nın eline batırdı, onu ısırıldı ve tükürdü. Bunun bir el değil, bir kedi pençesi olduğunu görünce ne kadar şaşırıldığını hayal edin.

Bu ilk zaferden cesaret alarak saldırganların pençelerinden kurtuldu ve yol boyunca çalıkların üzerinden atlayarak tarlalarda hızla koştu. Takipçileri, bir tavşanı kovalayan iki köpek gibi aynı anda onun peşindeydi.

Yedi mil kadar koştuktan sonra Pinokyo neredeyse bitkin düşmüştü. Kendini kaybolduğunu görünce dev bir çam ağacına tırmandı ve ne görebileceğini görmek için oraya oturdu. Suikastçılar da tırmanmaya çalıştı ama kayıp düştüler.

Bu, kovalamacadan vazgeçmek şöyle dursun, onları yalnızca teşvik etti. Bir demet odun toplayıp çamın dibine yığıldılar ve ateşe verdiler. Ağaç, göz açıp kapayıncaya kadar rüzgârın üflediği bir mum gibi cızırdamaya ve yanmaya başladı. Pinokyo alevlerin giderek yükseldiğini gördü. Günlerini kavrulmuş bir Kukla olarak bitirmek istemeyen, hızla yere atladı ve daha önce olduğu gibi Suikastçılar ona yakın olarak oradan uzaklaştı.

Pinokyo hiçbir uyarıda bulunmadan bulduğunda şafak söküyordu. yolu çamurlu kahve renginde suyla dolu derin bir havuzla kesilmişti.

Yapılacak ne vardı? "Bir, iki, üç!" üzerinden atladı. Suikastçılar da atladılar ama mesafelerini iyi ölçemedikleri için havuzun tam ortasına düştüler. Su sıçramasını duyan ve hissedilen Pinokyo, gülerek bağırdı, ama koşusunda hiç durmadı: "Size keyifli bir banyo, sinyori!"

Kesinlikle boğulmuş olmaları gerektiğini düşündü ve görmek için başını çevirdi. Ama siyah çuvalları ıslanmış ve su damlamasına rağmen hâlâ onu takip eden iki ciddi figür vardı.

BÖLÜM 15

Suikastçılar Pinokyo'yu kovalar, yakalar ve onu dev bir meşe ağacının dalına asarlar.

Koşarken Kukla kendini takipçilerinin ellerine teslim etmesi gerektiğinden giderek daha emin hissediyordu. Aniden ormandaki ağaçların arasında kar gibi beyaz parıldayan küçük bir kulübe gördü.

"Eğer o küçük eve ulaşmaya yetecek kadar nefesim kalırsa, belki kurtuldum" dedi kendi kendine.

Bir dakika daha beklemeden hızla ormanın içinden fırladı. Suikastçılar hâlâ peşinde.

Neredeyse bir saat süren zorlu bir yarışın ardından yorgun ve nefessiz kalan Pinokyo nihayet kulübenin kapısına ulaştı ve kapıyı çaldı. Kimse cevaplamadı.

Kapıyı öncekinden daha sert bir şekilde tekrar çaldı, çünkü arkasında ayak seslerini ve ayak seslerini duymuştu. ona zulmedenlerin zor nefes alması. Aynı sessizlik bunu takip etti.

Kapıyı çalmanın bir faydası olmayınca, Pinokyo çaresizlik içinde, sanki kapıyı kırmak istiyormuş gibi tekmelemeye ve vurmaya başladı. Gürültü üzerine bir pencere açıldı ve sevimli bir bakire dışarı baktı. Masmavi saçları ve balmumu gibi beyaz bir yüzü vardı. Gözleri kapalıydı ve elleri göğsünün üzerinde çaprazlanmıştı. Zor duyulacak kadar zayıf bir sesle fısıldadı: "Bu evde kimse

yaşamıyor. Herkes öldü."

"En azından kapıyı bana açmayacak mısınız?" Pinokyo yalvararak ağladı ses.

"Ben de öldüm."

"Ölü? O halde pencerede ne yapıyorsun?"

"Tabutun beni götürmesini bekliyorum."

Bu sözlerin ardından küçük kız ortadan kayboldu ve pencere hiç ses çıkarmadan kapandı.

"Ah, Gök Mavisi Saçlı Güzel Kız," diye haykırdı Pinokyo, "aç, yalvarırım. İki Assass tarafından kovalanan zavallı çocuğa acıyın..."

Bitiremedi çünkü iki güçlü el onu boynundan ve kalçasından yakaladı. aynı iki korkunç ses tehditkar bir şekilde homurdandı: "Artık elimizde!"

Ölümün önünde dans ettiğini gören Kukla o kadar titredi ki

bacak eklemleri tıngırdadı ve paralar dilinin altında şingırdadı.

"Peki," diye sordu Suikastçılar, "şimdi ağzını açacak mısın, açmayacak mısın? Ah! Cevaplamazsın? Pekâlâ, bu sefer açacaksın."

İki uzun, keskin bıçak çıkarıp iki ağır darbe indirdiler.
Marionette geri döndü.

Ne mutlu ki Pinokyo çok sert bir ağaçtan yapılmıştı ve bıçaklar bin parçaya ayrılmıştı. Suikastçılar bıçakların saplarını ellerinde tutarak dehşet içinde birbirlerine baktılar.

"Anladım" dedi biri diğerine, "artık yapacak bir şey kalmadı ama onu asmak için."

"Onu asmak için," diye tekrarlardı diğeri.

Pinokyo'nun ellerini omuzlarının arkasına bağladılar ve ilmiği boynuna geçirdiler. İpi dev bir meşe ağacının yüksek dalına atarak zavallı Kukla uzayda asılı kalana kadar çektiler.

Yaptıkları işten memnun olarak çimlere oturup Pinokyo'nun son nefesini vermesini beklediler. Ancak üç saat sonra Kuklanın gözleri hâlâ açıktı, ağzı hâlâ kapalıydı ve bacakları her zamankinden daha sert tekme atıyordu.

Beklemekten yorulan Suikastçılar alaycı bir şekilde ona seslendiler: "Yarına kadar hoşçakalın. Sabah döndüğümüzde, sizi ölü, gitmiş ve ağzınız açık halde bulmamıza izin verecek kadar kibar olacağınızı umuyoruz. Bu sözlerle gittiler.

Birkaç dakika geçti ve sonra şiddetli bir rüzgar esmeye başladı. Çığlık atıp inerken, zavallı küçük hasta bir zilin çekici gibi ileri geri savruldu. Sallanma onu deniz tutmasına neden oldu ve ilmik giderek daha da sıkılaşıyorak onu boğdu. Yavaş yavaş bir film gözlerini kapladı.

Ölüm giderek yaklaşıyordu ve Kukla hâlâ iyi bir ruhun onu kurtarmaya gelmesini umuyordu ama kimse ortaya çıkmadı. Ölmek üzereyken zavallı yaşlı babasını düşündü ve ne söylediğinin pek farkında olmadan kendi kendine mırıldandı:

"Ah, baba, sevgili baba! Keşke burada olsaydın!"

Bunlar onun son sözleriydi. Gözlerini kapadı, ağzını açtı, bacaklarını uzattı ve sanki ölü gibi orada asılı kaldı.

BÖLÜM 16

Gök Mavisi Saçlı Güzel Bakire zavallı Kukla'yı çağırıp onu yerleştirir. Yatağa gider ve Pinokyo'nun ölü mü yoksa diri mi olduğunu söylemek için üç Doktoru arar.

Zavallı Kukla orada daha uzun süre asılı kalsaydı tüm umutlar kaybolacaktı. Şans eseri, Gök Mavisi Saçlı Güzel Bakire bir kez daha penceresinden dışarı baktı. Zavallı küçük çocuğun rüzgar tarafından çaresizce savrulmasını görünce acıyarak ellerini üç kez sertçe çırptı.

Sinyal üzerine, hızlı uçuşa yönelik yüksek bir kanat vızıltısı duyuldu ve büyük bir Falcon gelip pencere pervazına yerleşti.

"Ne emrediyorsun, büyüleyici Perim?" diye sordu Şahin, gagasını derin bir saygıyla bükerek (çünkü şunu bilmelisiniz ki, sonuçta, Gök Mavisi Saçlı Güzel Bakire, bin yıldan fazla bir süredir bu civarda yaşayan çok nazik bir Peri'den başkası değildi.) Orman).

"O dev meşe ağacının dalından sarkan Kuklayı görüyor musun?"

"Onu görüyorum."

"Çok iyi. Hemen ona uçun. Güçlü gaganla onu bağlayan düğümü çöz, onu aşağı indir ve meşe ağacının dibindeki çimenlerin üzerine yavaşça yatır.

Şahin uçup gitti ve iki dakika sonra "Emrettiğin şeyi yaptım" diyerek geri döndü.

"Onu nasıl buldun? Ölü ya da diri?"

"İlk bakışta öldüğünü sandım. Ama yanıldığımı anladım, çünkü boynundaki düğümü çözer çözmez uzun bir iç çekti ve zayıf bir sesle mırıldandı: 'Şimdi daha iyi hissediyorum!'"

Peri ellerini iki kez çırptı. Tıpkı bir insan gibi arka ayakları üzerinde yürüyen muhteşem bir Kaniş ortaya çıktı. Saray üniforması giymişti. Altın rengi dantellerle süslenmiş üç boynuzlu at, beline kadar uzanan beyaz buklelerden oluşan bir peruğun üzerine eğik bir açıyla yerleştirilmişti. Sevgili metresi tarafından akşam yemeğinde oraya bırakılan, elmas düğmeli ve her zaman kemiklerle dolu iki büyük cepli, çikolata renginde kadifeden gösterişli bir ceket giyiyordu. Koyu kırmızı kadife pantolon, ipek çoraplar ve gümüş tokalı alçak terlikler kostümünü tamamlıyordu.

Kuyruğu, onu tehlikelerden korumak için mavi ipek bir örtüyle kaplanmıştı.

yağmur.

Peri ona "Gel Medoro" dedi. "En iyi koçumu hazırla ve ormana doğru yola çık. Meşe ağacına ulaştığınızda, çimlere uzanmış zavallı, yarı ölü bir Kukla bulacaksınız. Onu şefkatle kaldırın, arabanın ipek minderlerine yerleştirin ve onu buraya, bana getirin."

Kaniş anladığını göstermek için ipek kaplı kuyruğunu iki veya üç kez salladı. üç kez ve hızlı bir şekilde yola çıktık.

Birkaç dakika sonra, camdan yapılmış, astarı krema ve çikolatalı puding kadar yumuşak, içi kanarya tüyleriyle doldurulmuş, sevimli küçük bir araba ahırdan çıktı. Yüz çift beyaz fare onu çekiyordu ve Kaniş, arabacının koltuğuna oturdu ve sanki gideceği yere varmak için acele eden gerçek bir arabacı gibi neşeli bir şekilde kırbacını havada şaklattı.

Bir çeyrek saat sonra koç geri döndü. Evin kapısında bekleyen Peri, zavallı küçük Kuklayı kollarına aldı, onu sedef duvarlı zarif bir odaya götürdü, yatağına yatırdı ve hemen dünyanın en ünlü doktorlarını çağırttı. mahalle ona gelecek.

Birbiri ardına doktorlar geldi; bir Karga, bir Baykuş ve bir Konuşan Kriket.

"Bilmek isterim, sinyori," dedi Peri, Pinokyo'nun yatağının yanında toplanmış üç doktora dönerek, "bu zavallı Kukla'nın ölü mü yoksa diri mi olduğunu bilmek isterim."

Bu davet üzerine Karga dışarı çıktı ve Pinokyo'nun nabzını, burnunu hissetti. onun küçük parmağı. Sonra ciddiyetle şu sözleri söyledi:

"Bana göre bu Kukla öldü ve gitti; ama eğer kötü bir şans eseri değilse, o zaman bu onun hâlâ hayatta olduğuna dair kesin bir işaret olurdu!"

"Üzgünüm" dedi Baykuş, "ünlü dostum ve meslektaşım Karga'ya karşı çıkmak zorunda kaldığım için. Bana göre bu Kukla yaşıyor; ama eğer kötü bir şans eseri ölmemişse, bu onun tamamen öldüğüne dair kesin bir işaret olacaktır!"

"Peki herhangi bir fikrin var mı?" Peri Konuşan Kriket'e sordu.

"Bilge bir doktorun, neden bahsettiğini bilmediği zaman, çenesini kapalı tutacak kadar bilgi sahibi olması gerektiğini söylüyorum. Ancak o Marionette bana yabancı değil. Onu uzun zamandır tanıyorum!"

O zamana kadar çok sessiz olan Pinokyo o kadar ürperdi ki yatak sarsıldı.

Konuşan Kriket, "Bu Kukla," diye devam etti, "en kötü türden bir serseri."

Pinokyo gözlerini açtı ve tekrar kapattı.

"O kaba, tembel ve kaçaktır."

Pinokyo yüzünü çarşafın altına sakladı.

"Bu Kukla, babasının kalbini kıran itaatsiz bir oğul!"

Uzun ürpertici hıçkırıklar, çığlıklar ve derin iç çekişler duyuldu. Çarşafı kaldırdıklarında Pinokyo'nun yarı yarıya gözyaşlarına boğulduğunu gördüklerinde herkesin ne kadar şaşırıldığını bir düşünün!

Karga ciddiyetle, "Ölüler ağladığında iyileşmeye başlıyorlar" dedi.

"Ünlü dostum ve meslektaşımınla çeliştiğim için üzgünüm" dedi Baykuş, "ama bana kalırsa ölümler ağladığında bu onların ölmek istemedikleri anlamına gelir."

BÖLÜM 17

Pinokyo şeker yiyor ama ilaç almayı reddediyor. Cenazeciler onun için geldiğinde ilacı içer ve kendini daha iyi hisseder. Daha sonra yalan söyler ve ceza olarak burnu giderek uzar.

Üç doktor odadan çıkar çıkmaz Peri Pinokyo'nun yanına gitti. Yatağına uzandı ve alnına dokunarak ateşin yandığını fark etti.

Bir bardak su aldı, içine beyaz bir toz koydu ve ona uzattı. Marionette ona sevgiyle şöyle dedi:

"Bunu iç, birkaç gün içinde ayağa kalkacaksın."

Pinokyo bardağa baktı, yüzünü buruşturdu ve sızlanan bir sesle sordu: "Tatlı mı, acı mı?"

"Acı ama senin için iyi."

"Eğer acıysa, istemiyorum."

"Onu iç!"

"Acı olan hiçbir şeyden hoşlanmam."

"İç şunu, ben de ağzındaki acı tadı gidermen için sana bir parça şeker vereyim."

"Şeker nerede?"

"İşte burada" dedi Peri, altın şekerlikten bir parça alarak.

"Önce şekeri istiyorum, sonra acı suyu içeceğim."

"Söz veriyor musun?"

"Evet."

Peri, şekeri çiğneyip yuttuktan sonra ona şekeri ve Pinokyo'yu verdi. göz kırparak dudaklarını şapırdatarak şunları söyledi:

"Keşke şeker ilaç olsaydı! Her gün almalıyım."

"Şimdi sözünü tut ve şu birkaç damla suyu iç. Bunlar sana iyi gelecektir."

Pinokyo bardağı iki eliyle aldı ve burnunu içine soktu. Onu kaldırdı ağzını açıp burnunu bir kez daha içine soktu.

"Çok acı, çok fazla acı! Onu içemiyorum."

"Tadına bile bakmadığın halde nereden biliyorsun?"

"Hayal edebiliyorum. Kokusunu alıyorum. Bir parça şeker daha istiyorum, sonra içeceğim."

Peri, iyi bir annenin tüm sabrıyla ona biraz daha şeker verdi ve bardağı tekrar uzattı.

"Onu bu şekilde içemem" dedi Marionette, daha da alaycı yüz ifadeleri takınarak.

"Neden?"

"Çünkü ayağımdaki kuş tüyü yastık beni rahatsız ediyor."

Peri yastığı aldı.

"Faydasız. Şu anda bile içemiyorum."

"Şimdi sorun ne?"

"Kapının görünüşü hoşuma gitmedi. Yarı açık."

Peri kapıyı kapattı.

Pinokyo, "Onu içmeyeceğim," diye haykırdı, gözyaşlarına boğuldu. "Bu berbat suyu içmeyeceğim. Yapmayacağım. Yapmayacağım! Hayır, hayır, hayır, hayır!"

"Oğlum, pişman olacaksın."

"Umurumda değil."

"Çok hastasın."

"Umurumda değil."

"Birkaç saat içinde ateş sizi çok uzaklara, başka bir dünyaya götürecektir."

"Umurumda değil."

"Ölümden korkmuyor musun?"

"Az değil. O berbat ilacı içmektense ölmeyi tercih ederim."

O anda odanın kapısı açıldı ve omuzlarında küçük siyah bir tabut taşıyan, mürekkep kadar siyah dört Tavşan içeri girdi.

"Benden ne istiyorsun?" Pinokyo'ya sordu.

En büyük Tavşan, "Senin için geldik" dedi.

"Benim için? Ama henüz ölmedim!"

"Hayır, henüz ölmedim; ama reddettiğinden beri birkaç dakika içinde orada olacaksın. Seni iyileştirecek ilacı al."

"Ah, Peri, Perim," diye bağırdı Kukla, "ver o bardağı bana! Çabuk lütfen! Ölmek istemiyorum! Hayır, hayır, henüz değil, henüz değil!"

Ve bardağı iki eliyle tutarak ilacı bir dikişte yuttu.

"Eh," dedi dört Tavşan, "bu sefer bu yolculuğu boşuna yaptık."

Ve topukları üzerinde dönerek, ağırbaşlı bir şekilde odadan dışarı çıktılar. küçük siyah tabutları ve dışlerinin arasından mırıldanıp homurdanmaları.

Pinokyo bir anda kendini iyi hissetti. Bir sıçrayışta yataktan kalkıp kıyafetlerini giydi.

Peri onun odanın içinde kanat çırpan bir kuş gibi koştuğunu ve zıpladığını görünce ona şöyle dedi:

"İlacım sana iyi geldi sonuçta, değil mi?"

"Gerçekten iyi! Bana yeni bir hayat verdi."

"O halde neden onu içmen için sana bu kadar yalvarmak zorunda kaldım?"

"Ben bir erkeğim ve bütün erkekler hastalıklardan çok tıptan nefret ediyor."

"Ne ayıp! Ne de olsa oğlanlar şunu bilmeli ki, zamanında alınırsa, onları büyük acılardan, hatta ölümden kurtarabilir."

"Bir dahaki sefere bu kadar yalvarmak zorunda kalmayacağım. Omuzlarında siyah tabut olan o siyah Tavşanları hatırlayacağım ve bardağı ve pufu alacağım! — aşağı gidecek!"

"Şimdi buraya gel ve kendini nasıl bu halde bulduğunu anlat bana. Suikastçıların elleri."

"Ateş Yiyen bana babama vermem için beş altın verdi ama yolda bir Tilki ve bir Kediyle karşılaştım ve bana şunu sordu: 'Beş parçanın iki bin olmasını ister misin?' Ben de 'Evet' dedim. Ve 'Bizimle Harikalar Alanı'na gelin' dediler. Ben de 'Hadi gidelim' dedim. Sonra, 'Akşam yemeği için Kırmızı Istakoz Hanı'nda duralım, gece yarısından sonra yeniden yola koyulalım' dediler. Yemek yedik ve uyuduk. Uyandığımda gitmişlerdi ve karanlıkta tek başıma yola koyuldum. Yolda siyah kömür çuvalı giymiş iki Suikastçıyla karşılaştım ve bana 'Ya paran ya canın!' dediler. ve 'Hiç param yok' dedim; çünkü görüyorsunuz ki parayı dilimin altına koymuştum. İçlerinden biri elini ağızma sokmaya çalıştı, ben de onu ısırıp tükürdüm; ama bu bir el değildi, bir kedi pençesiydi. Ve peşimden koştular, ben de koştum, koştum, sonunda beni yakaladılar, boynumu bir iple bağladılar ve beni bir ağaca astılar ve şöyle dediler: 'Yarın senin için geri döneceğiz ve sen ölmüş olacaksın ve ağız açık olacak, sonra dilinin altında sakladığın altınları alacağız.'"

"Altın parçaları şimdi nerede?" Peri sordu.

Pinokyo, "Onları kaybettim" diye yanıtladı ama yalan söyledi çünkü paralar cebindeydi.

Konuştukça burnu uzun olmasına rağmen en az beş santim daha uzadı.

"Peki onları nerede kaybettin?"

"Yakındaki ormanda."

Bu ikinci yalanda burnu birkaç santim daha büyüdü.

"Eğer onları yakındaki bir ormanda kaybettiyseniz" dedi Peri, "onları arayacağız ve onları bulun, çünkü orada kaybedilen her şey her zaman bulunur."

"Ah, şimdi hatırladım," diye yanıtladı Kukla, kafası giderek daha da karışarak. "Altınları kaybetmedim ama ilacı içerken yuttum."

Bu üçüncü yalanda burnu her zamankinden daha da uzadı, öyle uzadı ki arkasına bile dönemez oldu. Sağa döndüğünde onu yatağa ya da pencere camlarına vuruyordu; sola döndüğünde duvarlara ya da kapıya çarpıyordu; biraz kaldırırsa neredeyse Peri'nin gözlerini oyacaktı.

Peri ona bakıp gülüyordu.

"Neden gülüyorsunuz?" Kukla ona sordu, şimdi onu görünce endişeleniyordu büyüyen burnu.

"Yalanlarına gülüyorum."

"Yalan söylediğimi nereden biliyorsun?"

"Yalanlar, oğlum, bir anda anlaşılır. İki tür yalan vardır; kısa bacaklı yalan ve uzun burunlu yalan. Seninkinin artık uzun burunları var."

Utancını nereye gizleyeceğini bilemeyen Pinokyo, kaçmaya çalıştı. ama burnu o kadar uzamıştı ki onu kapıdan çıkaramıyordu.

18. BÖLÜM

Pinokyo, Tilki ve Kedi'yi tekrar bulur ve onlarla birlikte Harikalar Tarlası'na altın parçaları ekmeye gider.

Kalbi kırılacakmış gibi ağlayan Kukla, burnunun uzunluğu boyunca saatlerce yas tuttu. Ne kadar denediyse de kapıdan geçemedi. Peri ona hiç acıma göstermedi, çünkü bir çocuğun edinebileceği en kötü alışkanlık olan yalan söylemeyi bırakması için ona iyi bir ders vermeye çalışıyordu. Ama onu korkudan solgun, gözleri korkudan yarı dışarı çıkmış halde görünce, onun adına üzölmeye başladı ve ellerini çırptı. Binlerce ağaçkakan pencereden içeri uçtu ve Pinokyo'nun burnuna kondu. O devasa burnu o kadar sert bir şekilde gagaladılar ki, birkaç dakika içinde eskisi ile aynı boyuta ulaştı.

Pinokyo gözlerini kurularak "Ne kadar iyisin perim" dedi.
seni çok seviyorum!

"Ben de seni seviyorum" diye yanıtladı Peri, "ve eğer benimle kalmak istersen, belki benim küçük kardeşim olabilir ve ben de senin iyi küçük kız kardeşin olacağım.

"Kalmak isterdim ama zavallı babama ne olacak?"

"Her şeyi düşündüm. Baban gece yarısına kadar gönderildi o burada olacak."

"Gerçekten mi?" Pinokyo sevinçle bağırdı. "O halde sevgili Peri'm, eğer istersen, onunla buluşmaya gitmek isterim. Benim uğruma bu kadar acı çeken o sevgili yaşlı adamı öpmek için sabırsızlanıyorum."

"Elbette; Devam edin ama yolunuzu kaybetmemeye dikkat edin. Orman yolunu takip edersen mutlaka onunla karşılaşsın."

Pinokyo yola çıktı ve kendini ormanda bulur bulmaz tavşan gibi koşmaya başladı. Dev meşe ağacına vardığında durdu, çünkü çalıkların arasında bir hışırtı duyduğunu sandı. Haklıydı. Kırmızı İstakoz Hanı'nda birlikte yemek yediği iki yol arkadaşı Tilki ve Kedi orada duruyordu.

"İşte sevgili Pinokyomuz geliyor!" diye bağırdı Tilki, onu kucaklayıp öperek.
"Buraya nasıl geldin?"

"Buraya nasıl geldin?" Kedi'yi tekrarladı.

"Bu uzun bir hikaye" dedi Marionette. "Sana şunu söyleyeyim. Diğer gece, Beni handa yalnız bıraktığında yolda Suikastçılarla karşılaştım—"

"Suikastçiler? Ah zavallı dostum! Peki ne istiyorlardı?"

"Altın parçalarını istediler."

"Reziller!" dedi Fox.

"En kötü türden serseriler!" Kediye ekledi.

"Ama ben koşmaya başladım" diye devam etti Marionette, "ve onlar da peşimden geldiler, ta ki beni yakaladı ve o meşe dalına astı."

Pinokyo yakındaki dev meşeyi işaret etti.

"Daha kötü bir şey olabilir mi?" dedi Fox.

"Yaşamak için ne kadar berbat bir dünya! Nerede güvenli bir yer bulacağız? bizim gibi beyler mi?"

Tilki böyle konuşurken Pinokyo, Kedinin sağ patisini askıda taşıdığını fark etti.

"Pençene ne oldu?" O sordu.

Kedi cevap vermeye çalıştı ama konuşması o kadar bozuldu ki Tilki ona yardım etmek zorunda kaldı.

"Arkadaşım cevap veremeyecek kadar mütevazı. Onun adına cevap vereceğim. Yaklaşık bir saat önce yolda yaşlı bir kurtla karşılaştık. Yarı aç durumdaydı ve yardım için yalvardı. Ona verecek hiçbir şeyi olmayan arkadaşımın iyi niyetinden dolayı ne yaptığını sanıyorsun? Dişleriyle ön ayağının patisini ısırды ve yiyecek bir şeyler bulabilsin diye onu o zavallı hayvana fırlattı."

Fox konuşurken gözyaşlarını sildi.

Pinokyo neredeyse gözyaşları içinde Kedinin kulağına fısıldadı:

"Eğer bütün kediler senin gibi olsaydı, fareler ne kadar şanslı olurdu!"

"Ve burada ne yapıyorsun?" Tilki Kukla'ya sordu.

"Her an burada olabilecek babamı bekliyorum."

"Ya altın parçalarınızı?"

"Kırmızı İstakoz Hanı'nda geçirdiğim bir tanesi dışında, onları hâlâ cebimde taşıyorum."

"Bu dört altının yarın iki bin olabileceğini düşünmek. Neden beni dinlemiyorsun? Neden onları Harikalar Tarlası'na ekmiyorsun?"

"Bugün bu imkansız. Başka bir zaman seninle gelirim."

Fox, "Bir gün daha çok geç olacak" dedi.

"Neden?"

"Çünkü o tarla çok zengin bir adam tarafından satın alındı ve bugün sonuncusu."

gün halkın ziyaretine açılacaktır."

"Bu Harikalar Alanı ne kadar uzakta?"

"Sadece iki mil uzakta. Bizimle gelecek misin? Yarım saat sonra orada olacağız. Parayı ekebilirsin ve birkaç dakika sonra iki bin parayı toplayıp evine zengin bir şekilde döneceksin. Geliyormusun?"

Pinokyo cevap vermeden önce bir an tereddüt etti, çünkü iyi kalpli Periyi, yaşlı Geppetto'yu ve Konuşan Kriket'in tavsiyesini hatırladı. Daha sonra kalpleri ve beyinleri küçük olan tüm erkek çocukların yaptığını yaparak işini bitirdi. Omuzlarını silkti ve Tilki ile Kedi'ye şöyle dedi:

"Hadi gidelim! Seninleyim."

Ve gittiler.

En az yarım gün yürüdüler, yürüdüler ve sonunda Simple Simons Şehri denilen kasabaya geldiler. Kasabaya girer girmez Pinokyo, tüm sokakların açıklıktan esneyen tüysüz köpeklerle dolu olduğunu fark etti; soğuktan titreyen kırkılmış koyunlarla; bir buğday tanesi için yalvaran taraksız tavuklarla; bütün güzel renklerini sattıkları için kanatlarını kullanamayan kocaman kelebekler; kendilerini göstermekten utanan kuyruksuz tavus kuşlarıyla; ve pejmürde sülünler hızla uzaklaşıyor, sonsuza kadar kaybettikleri parlak altın ve gümüş tüylerinin acısını çekiyorlardı.

Bu yoksul ve dilenci kalabalığının arasından ara sıra güzel bir araba geçiyordu. İçinde ya bir Tilki, bir Şahin ya da bir Akbaba oturuyordu.

"Harikalar Alanı nerede?" diye sordu Pinokyo, beklemekten yorulmuştu.

"Sabırlı ol. Sadece birkaç adım ötede."

Şehrin içinden geçtiler ve surların hemen dışında bir yere adım attılar. aşağı yukarı diğer alanlara benzeyen yalnız bir alan.

"İşte buradayız" dedi Tilki Kukla'ya. "Buraya bir çukur kazın ve içinde altın parçaları var."

Marionette itaat etti. Çukuru kazdı, dört altın parçasını içine koydu ve büyük bir dikkatle üzerini kapattı. "Şimdi" dedi Tilki, "yakındaki dereye git, bir kova dolusu su getir ve onu o yere serp."

Pinokyo talimatları dikkatle takip etti ama kovası olmadığı için ayakkabısını çıkardı, içini suyla doldurdu ve altını kaplayan toprağı serpti. Sonra sordu:

"Başka bir şey?"

Fox, "Başka bir şey yok" diye yanıtladı. "Artık gidebiliriz. Buraya geri dön

Yirmi dakika sonra asmanın büyüdüğü ve dalların altın parçalarla dolu olduğunu göreceksin."

Pinokyo, sevinçten çılgına dönerek Tilki ve Kedi'ye defalarca teşekkür etmiş ve her birine güzel bir hediye sözü vermiş.

İki haydut, "Hediyelerinizin hiçbirini istemiyoruz" diye yanıtladı. "Sizin çok az zahmetle veya hiç sıkıntı çekmeden zengin olmanıza yardımcı olmamız bizim için yeterli. Bunun için krallar kadar mutluyuz."

Pinokyo'ya veda edip iyi şanslar dileyerek yollarına devam ettiler.

19. BÖLÜM

Pinokyo'nun altınları çalınır ve ceza olarak dört hapis cezasına çarptırılır.
ay hapisteye.

Eğer Kukla'ya yirmi dakika yerine bir gün beklemesi söylenmiş olsaydı, bu süre ona daha uzun gelemezdi. Sabırsızca ileri geri yürüdü ve sonunda burnunu Harikalar Alanı'na doğru çevirdi.

Ve hızlı adımlarla yürürken kalbi heyecanlı bir tik, tak, tik ile atıyordu.
sanki bir duvar saatimiş gibi ve meşgul beyni şöyle düşünüyordu:

"Ya bin yerine iki bin bulursam? Ya da iki bin yerine beş bin ya da yüz bin bulursam? Kendime güzel bir saray inşa edeceğim, içinde oynamak için bin tahta atla dolu bin ahır, limonata ve dondurma sodasıyla dolup taşan bir mahzen ve şekerler, meyveler, kekler ve kurabiyelerle dolu bir kütüphane.

Böylece hayallerle eğlenerek sahaya geldi. Orada, altın paralarla dolu bir asmanın görünüp görünmediğine bakmak için durdu. Ama hiçbir şey görmedi! İleriye doğru birkaç adım attı ama hâlâ hiçbir şey yok! Sahaya adım attı. Çukur kazdığı yere çıktı ve altınları gömdü. Yine hiçbir şey! Pinokyo çok düşünceli davrandı ve görgü kurallarını tamamen unutarak elini cebinden çıkardı ve başını iyice kaşdı.

Bunu yaparken, kafasının yakınında içten bir kahkaha sesi duydu. Aniden döndü ve orada, hemen üstündeki bir ağacın dalının üzerinde büyük bir Papağan oturuyordu ve telaşla tüylerini düzeltiyordu.

"Neye gülüyorsun?" Pinokyo huysuzca sordu.

"Gülüyorum çünkü tüylerimi düzeltirken kanatlarımın altını gıdıkladım."

Marionette cevap vermedi. Dereye yürüdü, ayakkabısını doldurdu su ve bir kez daha altın parçalarını kaplayan yere serpti.

Sessiz alanda ilkinden daha küstah bir kahkaha daha duyuldu.

"Peki," diye bağırdı Kukla bu kez öfkeyle, "bilebilir miyim Bay Papağan, sizi bu kadar eğlendiren ne?"

"Duydukları her şeye inanan ve her şeye inanan bu aptallara gülüyorum.

Kendileri için kurulan tuzaklara çok kolay yakalanmalarına izin verin."

"Belki de beni mi kastediyorsun?"

"Kesinlikle seni kastediyorum zavallı Pinokyo; altının da tıpkı fasulye ya da kabak gibi tarlaya ekilebileceğine inanacak kadar aptal olan seni. Ben de bir zamanlar buna inandım ve bugün bunun için çok üzgünüm. Bugün (ama çok geç!) şu sonuca vardım ki, dürüstçe para kazanmak için, çalışmak ve parayı el veya beyinle kazanmayı bilmek gerekir."

Korkudan titremeye başlayan Kukla, "Neden bahsettiğini bilmiyorum" dedi.

"Çok kötü! Kendimi daha iyi açıklayacağım" dedi Papağan. "Sen şehirdeyken Tilki ve Kedi büyük bir hızla buraya döndüler. Gömdüğün dört altını alıp rüzgar hızıyla kaçtılar. Eğer onları yakalayabilirsen cesur birisin demektir!"

Pinokyo'nun ağzı kocaman açıldı. Papağanın sözlerine inanmadı ve öfkeyle toprağı kazmaya başladı. Çukur kendisi kadar büyük olana kadar kazdı, kazdı ama orada hiç para yoktu. Her kuruş gitti.

Çaresizlik içinde şehre koştu ve soygunu sulh hakimine bildirmek için doğruca adliyeye gitti. Yargıç bir Maymun'du, yaşı itibarı ile saygıdeğer iri bir gorildi. Göğsünü dalgalı beyaz bir sakal kaplıyordu ve gözlükleri düşmüş, altın çerçeveli bir gözlük takıyordu. Bunları takmasının nedeninin, uzun yıllar süren çalışma nedeniyle gözlerinin zayıflamış olması olduğunu söyledi.

Karşısında duran Pinokyo, acınası hikâyesini kelimesi kelimesine anlattı. Verdi Soyguncuların isimlerini ve tariflerini vererek adalet için yalvardı.

Hakim onu büyük bir sabırla dinledi. Gözlerinde nazik bir bakış parladı. Hikayeye çok ilgilenmeye başladı; duygulandığını hissetti; neredeyse ağlayacaktı. Kuklanın söyleyecek başka sözü kalmadığında Yargıç elini uzattı ve zili çaldı.

Sesi duyunca, Carabineer üniformaları giymiş iki büyük Mastiff belirdi.

Bunun üzerine yargıç, Pinokyo'yu işaret ederek çok ciddi bir sesle şunları

söyledi: "Bu zavallı budalanın dört altın parçası çalındı. Bu nedenle onu alın ve hapse atın." Kendisine verilen bu cümleyi duyan Kukla tamamen şaşkına döndü. İtiraz etmeye çalıştı ama iki memur patilerini ağzına vurarak onu hapse attılar.

Orada dört uzun, yorgun ay kalmak zorunda kaldı. Ve eğer çok şanslı bir şans olmasaydı muhtemelen orada daha uzun süre kalmak zorunda kalacaktı. Çünkü benim

Sevgili çocuklar, bilmelisiniz ki, Simple Simons Şehri'ni yöneten genç imparator, düşmanına karşı büyük bir zafer kazandı ve bunu kutlamak için ışıklandırmalar, havai fişekler, her türden gösteriler ve gösteriler yaptırdı. en iyisi de tüm hapisane kapılarının açılması.

Pinokyo gardiyana "Diğerleri giderse ben de giderim" dedi.

"Sen değil," diye yanıtladı Gardiyan. "Sen onlardan birisin..."

Pinokyo, "Affedersiniz," diye sözünü kesti, "Ben de bir hırsızım."

Gardiyan, "Bu durumda siz de özgürsünüz" dedi. Şapkasını çıkararak eğildi ve hapisanenin kapısını açtı; Pinokyo, arkasına bile bakmadan koşarak dışarı çıktı.

BÖLÜM 20

Hapisten kurtulan Pinokyo, Peri'ye dönmek için yola çıkar; ancak yolda bir Yılanla karşılaşır ve daha sonra tuzağa düşer.

Pinokyo'nun kendini özgür bulmasının mutluluğunu hayal edin! Evet ya da hayır demeden şehirden kaçmış ve kendisini sevimli Peri'nin evine götürecek yola koyulmuş.

Günlerdir yağmur yağıyordu ve yol o kadar çamurluydu ki bazen Pinokyo neredeyse dizlerine kadar çöküyordu.

Ama cesurca yoluna devam etti.

Babasını ve masmavi saçlı peri kız kardeşini görme arzusuyla kıvrınarak tazı gibi koştu. Koşarken şapkasına kadar çamura bulandı.

"Ne kadar mutsuzum" dedi kendi kendine. "Ama yine de her şeyi hak ediyorum, çünkü kesinlikle çok inatçı ve aptalım! Her zaman kendi yolumu seçeceğim. Beni sevenleri ve benden daha akıllı olanları dinlemeyeceğim.

Ama bundan sonra farklı olacağım ve son derece itaatkar bir çocuk olmaya çalışacağım. İtaatsiz çocukların kesinlikle mutlu olmadıklarını ve uzun vadede her zaman kaybettiklerini hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde öğrendim. Acaba babam beni bekliyor mu diye merak ediyorum. Onu Peri'nin evinde bulabilecek miyim? Zavallı adam, onu görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, onun sevgisini ve öpücüklerini o kadar çok istiyorum ki. Peki Peri yaptığım onca şey için beni affedecek mi? Bana çok iyi davranan ve hayatımı ona borçlu olduğum kişi! Herhangi bir yerde benden daha kötü, daha kalpsiz bir çocuk olabilir mi?"

Konuşurken aniden durdu, dehşetten donmuştu.

Sorun neydi? Muazzam bir Yılan yol boyunca uzanmıştı; parlak yeşil derisi, parıldayan ve yanan ateşli gözleri ve baca gibi tüten sivri kuyruğu olan bir Yılan.

Zavallı Pinokyo ne kadar korkmuştu! Yarım mil kadar çılgınca geri koştu ve sonunda Yılan'ın yoluna devam etmesini ve yolu ona açık bırakmasını beklemek için bir taş yığınının tepesine yerleşti.

Bir saat bekledi; iki saat; üç saat; ama Yılan her zaman oradaydı ve uzaktan bile kırmızı gözlerinin parıltısı ve uzun, sivri kuyruğundan yükselen duman sütunu görülebiliyordu.

Kendini çok cesur hissetmeye çalışan Pinokyo, doğrudan ona doğru yürüdü ve şöyle dedi:

tatlı, yatıştırıcı bir ses:

"Kusura bakmayın Bay Yılan, geçmeme izin vermek için kenara çekilir misiniz?"

Duvara konuşmuş da olabilir. Yılan asla hareket etmedi.

Bir kez daha aynı tatlı sesle konuştu: "Biliyor

olmalısınız Bay Yılan, babamın beni beklediği eve gidiyorum. Onu görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki! Geçmemin sakıncası var mı?"

Sorularına bir yanıt gelmesini bekledi ama yanıt gelmedi. Tam tersine, o zamana kadar tamamen uyanık ve hayat dolu görünen Yeşil Yılan, birdenbire çok sessiz ve hareketsiz hale geldi. Gözleri kapandı ve kuyruğu duman çıkarmayı bıraktı.

"Öldü mü acaba?" dedi Pinokyo, mutlu bir şekilde ellerini ovuşturarak. Bir an bile tereddüt etmeden onun üzerinden geçmeye çalıştı ama daha bir bacağına kaldırmıştı ki Yılan bir yay gibi fırladı ve Kukla tepetaklak geriye düştü. O kadar beceriksizce düştü ki başı çamura saplandı ve bacakları havada dimdik durdu.

Kuklanın genç bir kasırga gibi tekme attığını ve kıvrandığını gören Yılan o kadar içten ve uzun süre güldü ki sonunda bir atardamarı patladı ve olay yerinde öldü.

Pinokyo, içinde bulunduğu garip durumdan kurtuldu ve hava kararmadan Peri'nin evine ulaşmak için bir kez daha koşmaya başladı. Gittikçe açlık sancıları o kadar şiddetlendi ki, dayanamayıp kendisini cezbeden birkaç üzüm toplamak için tarlaya atladı. Yazıklar olsun ona!

Asmaya ulaşır ulaşmaz çatla! bacaklarına gitti.

Zavallı Kukla, bir Çiftçinin her gece tavuklarını çalmaya gelen Gelincikler için kurduğu tuzağa yakalandı.

BÖLÜM 21

Pinokyo, onu tavuk kümesinde bekçi köpeği olarak kullanan bir Çiftçi tarafından yakalanır.

Pinokyo, tahmin edebileceğiniz gibi çılgın atmaya, ağlamaya ve yalvarmaya başladı; ama hiçbirinin faydası yoktu, çünkü ne ev görünüyordu ne de yoldan tek bir kişi geçiyordu.

Gece geldi.

Biraz bacaklarındaki keskin ağrıdan, biraz da kendini alanın karanlığında yalnız bulmanın korkusundan dolayı, Kukla bayılmak üzereyken minik bir Ateşböceğinin titreşerek geçtiğini gördü. Ona seslendi ve şöyle dedi: "Sevgili küçük Ateşböceği, beni serbest bırakır mısın?"

"Zavallı küçük dostum!" Ateşböceği ona acıyarak bakarak cevap verdi. "Nasıl oldu da bu tuzağa düştün?"

"Birkaç üzüm almak için bu ıssız tarlaya adım attım ve..."

"Üzümler senin mi?"

"HAYIR."

"Sana ait olmayan şeyleri almayı kim öğretti?"

"Açtım."

"Açlık, oğlum, başkasına ait olan bir şeyi almak için bir sebep değildir."

"Bu doğru, bu doğru!" Pinokyo gözyaşları içinde ağladı. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Tam o sırada yaklaşan ayak sesleriyle konuşma kesildi. Tavuklarını yiyen gelincikleri şans eseri yakalayıp yakalamadığını görmek için parmak uçlarına basarak gelen tarla sahibiydi.

Fenerini havaya kaldırdığında bir Gelincik yerine bir oğlan çocuğu yakaladığını görünce şaşırıldı!

"Ah, seni küçük hırsız!" dedi Çiftçi öfkeli bir sesle. "Demek sensin tavuklarımı kim çalıyor!"

"Ben değilim! Hayır hayır!" diye bağırdı Pinokyo, acı bir şekilde hıçkırarak. "Buraya sadece bir şeyler almak için geldim çok az üzüm var."

"Üzüm çalan kişi kolaylıkla tavuk da çalabilir. Sözümü dinle

o zaman sana uzun süre unutamayacağın bir ders vereceğim.”

Tuzağı açtı, Kuklayı yakasından yakaladı ve sanki bir köpek yavrusu gibi eve taşıdı. Evin önündeki avluya varınca onu yere fırlattı, bir ayağını boynuna koydu ve kabaca şöyle dedi: “Artık geç oldu, yatma vakti geldi. Yarın meseleleri halledeceğiz. Bu arada, bugün bekçi köpeğim öldüğü için onun yerini alabilir ve kümesimi koruyabilirsin.”

Daha erken olmaz dedi ve bitirdi. Pinokyo'nun boynuna bir köpek tasmağı geçirdi ve çıkmasını diye sıktı. Yakaya uzun bir demir zincir bağlanmıştı. Zincirin diğer ucu duvara çivilendi.

Çiftçi, "Eğer bu gece yağmur yağarsa, yakınlardaki küçük köpek kulübesinde uyuyabilirsin, burada yumuşak bir yatak için bol miktarda saman bulabilirsin. Üç yıldır Melampo'nun yatağıydı ve senin için yeterince iyi olacak. Ve eğer herhangi bir hırsız gelirse havlamayı unutmayın!”

Çiftçi bu son uyarının ardından eve girerek kapıyı kapattı ve sürgüledi.

Zavallı Pinokyo, soğuktan, açlıktan ve korkudan canlıdan çok ölü gibi köpek kulübesinin yakınında toplanmıştı. Bazen kendisini neredeyse boğacak olan yakayı çekiştiriyor ve zayıf bir sesle bağıyordu:

"Ben bunu hak! Evet, bunu hak ediyorum! Ben bir okul kaçağı ve bir serseriden başka bir şey değildim. Hiçbir zaman kimseye itaat etmedim ve her zaman istediğimi yaptım. Eğer ben de diğerleri gibi olsaydım ve zavallı yaşlı babamın yanında okusaydım, çalışsaydım ve onun yanında kalsaydım, kendimi şimdi burada, bu tarlada ve karanlıkta bir çiftçinin bekçi köpeğinin yerini alırken bulmazdım. Ah, her şeye yeniden başlayabilseydim! Ama yapılanlar geri alınamaz ve sabırlı olmalıyım!”

Pinokyo, kalbinin derinliklerinden gelen bu küçük vaazın ardından köpek kulübesine gitti ve uykuya daldı.

BÖLÜM 22

Pinokyo hırsızları keşfeder ve sadakatının ödülü olarak özgürlüğüne kavuşur.

Bir erkek çocuk çok mutsuz olsa da, endişeleri yüzünden çok nadiren uykusunu kaçıır. Bu kuralın bir istisnası olmayan Kukla, gece yarısına doğru birkaç saat huzur içinde uyuduktan sonra avludan gelen tuhaf fısıltılar ve sinsi seslerle uyandı. Burnunu köpek kulübesinden dışarı çıkardı ve dört ince, tüylü hayvan gördü. Onlar Gelinciklerdi; hem yumurtalara hem de tavuklara çok düşkün olan küçük hayvanlardı. İçlerinden biri arkadaşlarından ayrıldı ve köpek kulübesinin kapısına giderek tatlı bir sesle şöyle dedi: "İyi akşamlar Melampo."

Pinokyo, "Benim adım Melampo değil" diye yanıtladı.

"Sen kimsin peki?"

"Ben Pinokyo'yum."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben bekçi köpeğiyim."

"Peki Melampo nerede? Bu evde yaşayan yaşlı köpek nerede?"

"Bu sabah öldü."

"Ölü? Zavallı canavar! O kadar iyiydi ki! Yine de yüzünüze bakılırsa sizin de iyi huylu bir köpek olduğunuzu düşünüyorum."

"Kusura bakmayın, ben köpek değilim!"

"Peki sen nesen?"

"Ben bir Kuklayım."

"Bekçi köpeğinin yerini mi alıyorsun?"

"Öyle olduğumu söylediğim için üzgünüm. Cezalandırılıyorum."

"Öyleyse, ölülerle yaptığımız anlaşmaların aynısını seninle de yapacağım. Melampo. Eminim bunları duyduğunuza sevineceksiniz."

"Peki şartlar neler?"

"Planımız şu: Geçmişte olduğu gibi ara sıra bu kümesi ziyarete geleceğiz ve sekiz tavuğu alıp götürüleceğiz. Bunlardan yedisi bizim için,

ve bir tane de sana, tabii ki uyuyormuş gibi davranman ve Çiftçi'ye havlamaman şartıyla."

"Melampo bunu gerçekten yaptı mı?" Pinokyo'ya sordu.

"Gerçekten de öyle yaptı ve bu yüzden biz en iyi arkadaşlardık. Huzur içinde uyuyun ve gitmeden önce, sabah kahvaltınız için size hazır, güzel, yağlı bir tavuk bırakacağımızı unutmayın. Anlaşıldı mı?"

"Hatta çok iyi" diye yanıtladı Pinokyo. Ve tehditkar bir şekilde başını salladı bir tavırla, "Bunu birkaç dakika içinde konuşacağız dostlarım" der gibiydi.

Dört Gelincik konuyu konuşur konuşmaz doğrudan köpek kulübesinin yakınındaki tavuk kümesine gittiler. Dişleri ve pençeleriyle harıl harıl kazarak küçük kapıyı açıp içeri girdiler. Ama içeri girer girmez kapının keskin bir çarpma sesiyle kapandığını duydular.

Numarayı yapan ise bununla yetinmeyen, ağır bir taşı önüne sürükleyen Pinokyo'ydu. Bunu yaptıktan sonra havlamaya başladı. Ve sanki gerçek bir bekçi köpeğiymiş gibi havladı: "Eğil, vay, vay! Yay, vay!"

Çiftçi yüksek havlamaları duydu ve yataktan fırladı. Silahını alarak pencereye atladı ve bağırdı: "Ne oldu?"

Pinokyo, "Hırsızlar burada" diye yanıtladı.

"Neredeler?"

"Tavuk kümesinde."

"Birazdan aşağı ineceğim."

Ve aslında, göz açıp kapayıncaya kadar bahçedeydi ve kümese doğru koşuyordu.

Kapıyı açtı, Gelincikleri teker teker dışarı çıkardı ve onları bir çantaya bağladıktan sonra mutlu bir sesle onlara şöyle dedi: "Sonunda benim ellerimdesiniz! Seni şimdi cezalandırabilirim ama bekleyeceğim! Sabah benimle hana gelebilirsin ve orada aç bir ölümlüye güzel bir akşam yemeği hazırlarsın. Bu senin için gerçekten çok büyük bir onur, hak etmiyorsun; ama gördüğünüz gibi ben gerçekten çok nazik ve cömert bir adamım ve bunu sizin için yapacağım!"

Daha sonra Pinokyo'nun yanına giderek onu sevmeye ve okşamaya başladı.

"Onları nasıl bu kadar çabuk buldun? Ve şunu düşünmek Melambo'yu, benim sadık Melampo bunca yıldır onları hiç görmedi!"

Kukla, köpekle Gelincikler arasındaki utanç verici sözleşme hakkında bildiği her şeyi o anda ve orada anlatabilirdi ama ölü köpeği düşünerek kendi kendine şöyle dedi: "Melampo öldü. Onu suçlamanın ne faydası var?"

ölüler gitti ve kendilerini savunamıyorlar. Yapılacak en iyi şey onları rahat bırakmak!"

"Geldiklerinde uyanık mıydın yoksa uyuyor muydun?" Çiftçi devam etti.

Pinokyo, "Uyuyordum" diye yanıtladı, "ama fısıltılarıyla beni uyandırdılar. Hatta içlerinden biri kulübenin kapısına gelip bana şöyle dedi: 'Eğer havlamayacağına söz verirsen sana kahvaltıda tavuklardan birini hediye edeceğiz.' Bunu duydun mu? Bana böyle bir teklifte bulunma cüretinde bulundular! Çünkü bilmelisin ki, her ne kadar hatalarla dolu çok kötü bir Kukla olsam da, bana hiçbir zaman rüşvet almadım ve almayacağım da."

"İyi çocuk!" diye bağırdı Çiftçi, dostane bir tavırla onun omzuna vurarak. "Kendinle gurur duymalısın. Ve senin hakkında ne düşündüğümü göstermek için bu andan özgürsün!"

Ve köpek tasmaını boynundan çıkardı.

BÖLÜM 23

Pinokyo, Gök Mavisi Saçlı Güzel Kız'ın öldüğünü öğrenince ağlar. Onu deniz kıyısına taşıyan bir Güvercinle tanışır. Babasının yardımına gitmek için kendini denize atar.

Pinokyo, boynundaki köpek tasmaşının utanç verici ağırlığını artık hissetmez hissetmez, tarlalar ve çayırar boyunca koşmaya başladı ve onu Peri'nin evine götürecek olan ana yola gelinceye kadar hiç durmadı.

Oraya vardığında, çok aşağılarındaki vadiye baktı ve orada şans eseri Tilki ve Kedi ile karşılaştığı ormanı ve asıldığı yüksek meşe ağacını gördü; ama çok yakınına aramasına rağmen Gök Mavisi Saçlı Peri'nin yaşadığı evi göremedi.

Korkunç derecede korktu ve koşabildiği kadar hızlı koşarak sonunda bir zamanlar durduğu noktaya geldi. Küçük ev artık orada değildi. Onun yerine üzerinde şu üzücü yazı bulunan küçük bir mermer levha vardı:

BURADA YALANLAR
AZURE SAÇLI GÜZEL PERİ
KİM KEDERDEN ÖLDÜ
TERK EDİLDİĞİNDE
KÜÇÜK KARDEŞİ PINOKYO

Zavallı Marionette'in bu sözleri okuyunca kalbi kırıldı. Yere düştü ve soğuk mermeri öpücüklerle kaplayarak acı gözyaşlarına boğuldu. Bütün gece ağladı ve şafak vakti onu hâlâ orada buldu; oysa gözyaşları kurumuştur ve sadece sert, kuru hıçkırıklar ahşap çerçevesini sarsıyordu. Ancak bunlar o kadar gürültülüydü ki uzaktaki tepelerden bile duyulabiliyordu.

Ağlarken kendi kendine şunları söyledi:

"Ah, Perim, canım, sevgili Peri, neden öldün? Bu kadar iyi olan senin yerine neden bu kadar kötü olan ben ölmedim? Peki babam nerede olabilir?

Lütfen sevgili Peri, bana onun nerede olduğunu söyle ve onu bir daha asla ama asla bırakmayacağım!

Gerçekten ölmedin, değil mi? Eğer beni seviyorsan, eskisi gibi canlı olarak geri döneceksin. Benim için üzülüyor musun? Çok yalnızım. Eğer iki Suikastçı gelirse beni yine dev meşe ağacına asarlar ve bu sefer gerçekten ölürüm.

Dünyada tek başıma ne yapacağım? Artık sen öldüğüne ve babam da kaybolduğuna göre nerede yemek yiyeceğim? Nerede yatacağım? Yeni kıyafetlerimi kim yapacak? Ah, ölmek istiyorum! Evet ölmek istiyorum! Ah, ah, ah!"

Zavallı Pinokyo! Hatta saçını yormaya bile çalıştı ama saç sadece yüzüne boyanmıştı.

tahta kafayı bile çekemedi.

Tam o sırada büyük bir Güvercin onun çok üstünde uçtu. Kuklayı görünce ona bağırdı:

"Söylesene küçük oğlum, orada ne yapıyorsun?"

"Görmüyor musun? Ağlıyorum," diye bağırdı Pinokyo, başını sese doğru kaldırarak ve kolunun koluyla gözlerini ovuşturdu.

"Söylesene" diye sordu Güvercin, "Pinokyo adında bir Kukla'yı tesadüfen biliyor musun?"

"Pinokyo! Pinokyo mu dedin?" Marionette ayağa fırlayarak cevap verdi. "Neden ben Pinokyo'yum!"

Bu cevap üzerine Güvercin hızla yeryüzüne uçtu. Bir hindiden çok daha büyüktü.

"O halde Geppetto'yu da tanıyorsun?"

"Onu tanıyor muyum? O benim babam, zavallı, sevgili babam! Belki sana benden bahsetti mi? Beni ona götürür müsün? Hala hayatta mı? Bana cevap ver Lütfen! Hala hayatta mı?"

"Üç gün önce onu büyük bir denizin kıyısında bıraktım."

"Ne yapıyordun?"

"Okyanusu geçmek için küçük bir tekne yapıyordum. Son dört aydır o zavallı adam Avrupa'da dolaşarak seni arıyor. Seni henüz bulamadığından, seni okyanusun ötesindeki Yeni Dünya'da aramaya karar verdi."

"Buradan kıyıya ne kadar uzakta?" diye sordu Pinokyo endişeyle.

"Elli milden fazla."

"Elli mil mi? Ah sevgili Güvercin, senin kanatlarına sahip olmayı ne kadar isterdim!"

"Gelmek istersen seni de yanıma alırım."

"Nasıl?"

"Sırtıma ata bin. Çok mu ağırsın?"

"Ağır? Hiç de bile. Ben yalnızca bir tüyüm."

"Çok iyi."

Pinokyo daha fazla bir şey söylemeden Güvercin'in sırtına atladı ve Yerine oturdu ve neşeye bağırdı:

"Dörtnala, dörtnala, güzel atım! Çok acelem var."

Güvercin uçup gitti ve birkaç dakika içinde bulutlara ulaştı.

Marionette altlarında ne olduğuna baktı. Baş sallandı ve o kadar korktu ki düşmemek için Güvercinin boynuna çılgınca tutundu.

Bütün gün uçtular. Akşama doğru Güvercin şöyle dedi: "Çok susadım!"

"Ve ben çok açım!" dedi Pinokyo.

"Şuradaki güvercin kümesinde birkaç dakika duralım. O zaman devam edebiliriz ve sabah deniz kıyısında ol."

Boş kümese girdiler ve orada bir tas su ile nohutla dolu küçük bir sepetten başka bir şey bulamadılar.

Marionette nohuttan her zaman nefret etmişti. Ona göre onu hep hasta etmişlerdi; ama o gece onları büyük bir zevkle yedi. Bitirdikten sonra Güvercin'e dönerek şöyle dedi: "Nohutun bu kadar lezzetli olabileceğini hiç düşünmezdim!"

Güvercin, "Unutmamalısın oğlum," diye yanıtladı, "açlığın en iyi sos olduğunu!"

Birkaç dakika daha dinlendikten sonra tekrar yola çıktılar. Ertesi sabah onlar deniz kıyısında idiler.

Pinokyo Güvercinin sırtından atladı ve Güvercin hiçbir şey istemedi nazik davranışınız için teşekkürler, hızla uçup gitti.

Kıyı, bakarken çılgın atan ve saçlarını yolan insanlarla doluydu. denize doğru.

"Ne oldu?" diye sordu Pinokyo, küçük, yaşlı bir kadına.

"Zavallı yaşlı bir baba bir süre önce tek oğlunu kaybetti ve bugün okyanusun ötesine onu aramak için kendine küçük bir tekne yaptı. Su çok dalgalı ve boğulmasından korkuyoruz."

"Küçük tekne nerede?"

"Orada. Tam orada," diye yanıtladı küçük yaşlı kadın, denizin üzerinde yüzen fındık kabuğundan daha büyük olmayan küçük bir gölgeyi işaret ederek.

Pinokyo birkaç dakika yakından baktı ve sonra keskin bir çılgın attı: "Bu benim babam! Bu benim babam!"

Bu sırada kızgın suların savurduğu küçük tekne, dalgaların arasında görünüp kayboluyordu. Aramaktan yorulmuş, yüksek bir kayanın üzerinde duran Pinokyo, eliyle, kasketiyle, hatta burnuyla ona el salladı.

Sanki Geppetto kıyıda uzakta olmasına rağmen oğlunu tanımış gibi görünüyordu.

Çünkü o da Şapkasını çıkarıp el salladı. Mümkün olursa geri döneceğini herkesin anlamasını sağlamaya çalıŐıyor gibiydi ama deniz o kadar ağırdı ki küreklerle hiÇbir Şey yapamıyordu. Aniden büyük bir dalga geldi ve tekne ortadan kayboldu.

Beklediler, beklediler ama gitmişti.

"Zavallı adam!" dedi kıydaki balıŐılar fısıldayarak dua ederek eve gitmek için döndü.

Tam o sırada çaresiz bir ğlık duyuldu. Arkasını dönen balıŐılar Şunu gördü: Pinokyo denize daldı ve onun Şöyle bağırdığını duydu:

"Onu kurtaracağım! Babamı kurtaracağım!"

Tahtadan yapılmış olan Marionette, dalgalı sularda bir balık gibi kolaylıkla yüzüyor ve yüzüyordu. Ara sıra ortadan kaybolup bir kez daha ortaya çıkıyordu. Bir göz açıp kapayıncaya kadar karadan çok uzaktaydı. Sonunda tamamen gözden kaybolmuştu.

"Zavallı ocuk!" kıydaki balıŐılar ağladılar ve eve dönerken yine birkaç dua mırıldandılar.

BÖLÜM 24

Pinokyo, Meşgul Arılar Adası'na ulaşır ve Peri'yi bir kez daha bulur.

Babasını bulma ve onu kurtarmak için zamanında yetişebilme umuduyla hareketlenen Pinokyo, bütün gece yüzdü.

Ve ne korkunç bir geceydi! Yağmur yağdı, dolu oldu, gök gürledi ve şimşek o kadar parlaktı ki geceyi gündüze çevirdi.

Şafak sökerken kendisinden pek uzakta olmayan uzun bir kum şeridi gördü. Denizin ortasında bir adaydı.

Pinokyo oraya ulaşmak için elinden geleni yaptı ama başaramadı. Dalgalar onunla oynuyor ve sanki bir dal parçası ya da bir parça samanmış gibi onu sağa sola savuruyordu. Sonunda, büyük bir şans eseri, muazzam bir dalga onu tam da olmak istediği yere fırlattı. Dalganın darbesi o kadar güçlüydü ki yere düştüğünde eklemeleri çatladı ve neredeyse kırılacaktı. Ama hiçbir şey korkmadı, ayağa fırladı ve bağırdı:

"Bir kez daha canımı kurtardım!"

Yavaş yavaş gökyüzü açıldı. Güneş tüm ihtişamıyla çıktı ve deniz göl gibi sakinleşti.

Daha sonra Marionette kıyafetlerini çıkardı ve kuruması için kumun üzerine koydu. İçinde küçük bir adam olan bir tekne görüp göremeyeceğini görmek için sulara baktı. Aradı, aradı ama denizden, gökyüzünden ve çok uzakta, kuş olabilecek kadar küçük birkaç yelkenden başka bir şey göremedi.

"Keşke bu adanın adını bilseydim!" dedi kendi kendine. "Burada ne tür insanlar bulacağımı bilseydim! Ama kime soracağım? Burada kimse yok."

Kendini bu kadar ıssız bir yerde bulma fikri onu o kadar üzmüştü ki ağlamak üzereydi ama tam o sırada yakınlarda başı sudan çıkmış büyük bir Balık'ın yüzdüğünü gördü.

Kukla ona ne isim vereceğini bilemediği için şöyle dedi:

"Merhaba Bay Fish, sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Çok kibar bir yunus olan balık, "İstersen iki bile," diye yanıtladı.

"Lütfen bana bu adada yemek yiyebileceğiniz yerler olup olmadığını söyler misiniz?"

mutlaka yenilmeden mi?"

"Elbette var" diye yanıtladı Yunus. "Aslında bu noktadan çok uzakta olmayan bir tane bulacaksınız."

"Peki oraya nasıl gideceğim?"

"Solunuzdaki patikayı takip edin ve burnunuzu takip edin. Yanlış gidemezsin."

"Bana başka bir şey söyle. Gece gündüz denizde yolculuk eden sen, bunu yaptın mı? belki içinde babamın olduğu küçük bir tekneyle karşılaşmazsın?"

"Peki sen kimsin baba?"

"Ben bulunabilecek en kötü oğul olmama rağmen, o dünyadaki en iyi baba."

"Dün geceki fırtınada" diye yanıtladı Yunus, "küçük tekne sular altında kalmış olmalı."

"Ya babam?"

"Bu zamana kadar Korkunç Köpekbalığı tarafından yutulmuş olmalı, çünkü son birkaç gündür bu sulara terör getiriyor."

"Bu Köpekbalığı çok mu büyük?" diye sordu korkudan titremeye başlayan Pinokyo.

"Büyük mü?" Yunus yanıtladı. "Size büyüklüğü hakkında bir fikir vermek için, beş katlı bir binadan daha büyük olduğunu ve bütün bir trenin ve lokomotifin rahatlıkla içine girebileceği kadar büyük ve derin bir ağız olduğunu söyleyeyim."

"Annem benim!" ölesiye korkan Kukla ağladı; ve kendini öyle giyiniyor Elinden geldiğince hızlı bir şekilde Yunus'a döndü ve şöyle dedi:

"Elveda Bay Fish. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ve nezaketiniz için çok teşekkür ederim."

Bununla birlikte, yolu o kadar hızlı bir yürüyüşle takip ediyordu ki, uçuyormuş gibi görünüyordu ve duyduğu her küçük sesteyi, beş kat yüksekliğindeki ve ağızda bir tren olan Korkunç Köpekbalığı'nın onu takip edip etmediğini görmek için korkuyla dönüyordu. o.

Yarım saat yürüdükten sonra Meşgul Arılar Ülkesi denilen küçük bir ülkeye geldi. Sokaklar görevleri için bir ileri bir geri koşan insanlarla doluydu. Herkes çalışıyordu, herkesin yapacak bir işi vardı. Fenerle aransa bile ne bir boş adam ne de bir serseri bulunabiliyordu.

Pinokyo hemen bıkkınlıkla, "Anlıyorum," dedi, "burası bana göre bir yer değil! ben ... idim çalışmak için doğmadım."

Ancak bu arada yirmi dört saat olduğu için acıkmaya başladı. yemek yediğinden beri.

Ne yapılması gerekiyordu?

Bir lokma yemek alabilmesi için elinde sadece iki yol kalmıştı. O vardı ya çalışmak ya da yalvarmak.

Dilenmekten utanıyordu çünkü babası ona dilenmenin yalnızca hastalar ve yaşlılar tarafından yapılması gerektiğini her zaman öğütlemişti. Bu dünyadaki gerçek yoksulların, merhametimizi ve yardımımızı hak edenlerin, yalnızca yaşlılık ya da hastalık nedeniyle ekmeklerini kendi elleriyle kazanma olanaklarını kaybedenler olduğunu söylemişti. Diğerleri çalışmalı, eğer çalışmazlarsa ve aç kalırlarsa, onlar için çok daha kötü olur.

Tam o sırada, bitkin ve terden ıslanmış bir adam, kömürle dolu iki ağır arabayı güçlükle çekerek geçti.

Pinokyo ona baktı ve görünüşüne göre onun nazik bir adam olduğuna karar vererek şöyle dedi: Utançtan gözleri kısılmış bir halde ona:

"Açlıktan bayıldığım için bana bir kuruş verir misin?"

"Sadece bir kuruş değil," diye yanıtladı Kömür Adam. "İstersen sana dört tane vereceğim şu iki vagonu çekmeme yardım et."

"Ben şaşırdım!" Marionette'e çok kırılgan bir şekilde cevap verdi. "Sana diliyorum hiçbir zaman eşek olmadığımı, hiçbir zaman araba çekmediğimi bilmek."

"Senin için böylesi daha iyi!" Kömür Adam'a cevap verdi. "O halde oğlum, eğer gerçekten açlıktan baygınsan, gururundan iki dilim ye; ve umarım hazımsızlık yapmazlar."

Birkaç dakika sonra, omzunda bir kova dolusu alçı taşıyan bir Duvarcı ustası geçti.

"Aferin dostum, açlıktan esneyen zavallı bir çocuğa bir kuruş verme nezaketinde bulunur musun?"

"Memnuniyetle" diye yanıtladı Duvarcı. "Benimle gel ve biraz alçı taşı, sana bir kuruş yerine beş kuruş vereceğim."

Pinokyo, "Ama alçı çok ağır" diye yanıtladı, "ve bu iş benim için çok zor."

"Eğer iş senin için çok zorsa oğlum, esnemenin tadını çıkar, sana şans getirsinler!"

Yarım saatten az bir sürede en az yirmi kişi geçti ve Pinokyo yalvardı her biri, ama hepsi cevap verdi:

"Utanmıyor musun? Sokaklarda dilenci olmak yerine neden iş arayıp kendi ekmeğinizi kazanmıyorsunuz?"

Sonunda küçük bir kadın iki su testisi taşıyarak geçti.

"İyi kadın, sürahilerinden birinden bir içki içmeme izin verir misin?" diye sordu susuzluktan yanan Pinokyo.

"Memnuniyetle oğlum!" diye yanıtladı ve iki sürahiyi önüne, yere koydu.

Pinokyo doyunca ağzını silerken homurdandı: "Susuzluğum gitti. Keşke açlığımndan bu kadar kolay kurtulabilseydim!"

İyi kalpli küçük kadın bu sözleri duyunca hemen şöyle dedi: "Bu testileri eve taşımama yardım edersen sana bir dilim ekmek veririm."

Pinokyo sürahiye baktı ve ne evet ne de hayır dedi.

"Ve ekmeğin yanında sana güzel bir tabak beyaz soslu karnabahar vereceğim üstünde."

Pinokyo sürahiye tekrar baktı ve ne evet ne de hayır dedi.

"Ve karnabahardan sonra biraz kek ve reçel."

Bu son rüşvet karşısında Pinokyo daha fazla dayanamadı ve kesin bir dille şöyle dedi: "Pekala. Sürahiyi senin için eve götüreceğim."

Sürahi çok ağırdı ve kukla onu elleriyle taşıyacak kadar güçlü olmadığından, onu kafasına koymak zorunda kaldı.

Eve vardıklarında küçük kadın, Pinokyo'yu küçük bir masaya oturttu ve önüne ekmek, karnabahar ve pastayı koydu. Pinokyo yemek yemedi; yuttu. Midesi dipsiz bir kuyu gibiydi.

Sonunda açlığı yatıştı ve yardımsever hayırseverine teşekkür etmek için başını kaldırdı. Ama ona uzun süre bakmamıştı ki şaşkınlıkla bağırdı ve gözleri fal taşı gibi açık, çatalı havada, ağzı ekmek ve karnabaharla dolu olarak orada oturdu.

"Bütün bu sürpriz neden?" diye sordu iyi kadın gülerek.

"Çünkü..." diye cevapladı Pinokyo, kekeleyerek ve kekeleyerek, "çünkü - benziyorsun - bana şunu hatırlatıyorsun - evet, evet, aynı ses, aynı gözler, aynı saç - evet, evet, evet, sende de aynısı var masmavi saçları vardı... Ah, benim küçük Perim, benim küçük Perim! Bana onun sen olduğunu söyle! Beni daha fazla ağlatma! Sadece bilseydin! Çok ağladım, çok acı çektim!"

Ve Pinokyo kendini yere attı ve dizlerini kavradı. gizemli küçük kadın.

BÖLÜM 25

Pinokyo, Peri'ye iyi olacağına ve ders çalışacağına söz verir, çünkü artık yorulmaya başlamıştır. Kukla olmak ve gerçek bir çocuk olmak istiyor.

Pinokyo biraz daha ağlarsa küçük kadın onun eriyip gideceğini düşünmüş. böylece sonunda kendisinin Azure Saçlı küçük Peri olduğunu itiraf etti.

"Seni serseri kukla! Benim olduğumu nasıl anladın?" diye sordu gülererek.

"Sana olan aşkım bana kim olduğunu söyledi."

"Hatırlıyor musun? Ben küçük bir kızken beni terk ettin ve şimdi beni yetişkin bir kadın olarak buldun. O kadar yaşlıyım ki neredeyse senin annen olabilirim!"

"Buna çok sevindim, çünkü o zaman sana kız kardeş yerine anne diyebilirim. Uzun zamandır diğer çocuklar gibi ben de bir anne istiyordum. Ama nasıl bu kadar çabuk büyüdün?"

"Bu bir sır!"

"Bana söyle. Ben de biraz büyümek istiyorum. Bana bak! hiç büyümedim bir kuruşluk peynirden daha yüksek."

Peri, "Ama büyüyemezsin" diye yanıtladı.

"Neden?"

"Çünkü Kuklalar asla büyümmez. Onlar kukla olarak doğuyorlar, yaşıyorlar Kuklalar ve onlar da Kuklalar olarak ölürler."

"Ah, her zaman bir Kukla olmaktan yoruldu!" Pinokyo tiksintiyle bağırdı. "Herkes gibi benim de bir erkeğe dönüşme zamanım geldi."

"Ve eğer hak ediyorsan bunu yapacaksın..."

"Gerçekten mi? Bunu hak etmek için ne yapabilirim?"

"Bu çok basit bir mesele. Uslu bir çocuk gibi davranmaya çalışın."

"Sizce öyle değil mi?"

"Ne münasebet! İyi çocuklar itaatkardır, sen ise tam tersi..."

"Ve asla itaat etmiyorum."

"İyi çocuklar ders çalışmayı ve çalışmayı sever ama sen..."

"Ve ben tam tersine tembel bir adamım ve tüm yıl boyunca bir serseriyim."

"İyi çocuklar her zaman doğruyu söyler."

"Ve ben her zaman yalan söylerim."

"İyi çocuklar okula memnuniyetle giderler."

"Okula gidersem hastalanırım. Artık farklı olacağım."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. İyi bir çocuk olmak ve babamı rahatlatmak istiyorum.

Zavallı babam şimdi nerede?"

"Bilmiyorum."

"Onu bulup bir kez daha kucaklayabilecek kadar şanslı olacak mıyım?"

"Bence de. Aslında bundan eminim."

Bu cevap üzerine Pinokyo'nun mutluluğu çok büyük oldu. Perinin ellerini tuttu ve onları öyle sert öptü ki sanki kafasını kaybetmiş gibi görünüyordu. Sonra yüzünü kaldırarak ona sevgiyle baktı ve sordu: "Söyle bana küçük anne, öldüğün doğru değil, değil mi?"

"Öyle görünmüyor" diye yanıtladı Peri gülümseyerek.

"Burada yalanlar var'ı okuduğumda nasıl acı çektiğimi ve nasıl ağladığımı bir bilseydin..."

"Bunu biliyorum ve bu yüzden seni affettim. Üzüntünüzün derinliği, iyi bir kalbe sahip olduğunuzu görmemi sağladı. Seninki gibi kalpli çocuklar için her zaman umut vardır, her ne kadar çoğu zaman çok yaramaz olsalar da. Seni aramak için bu kadar uzağa gelmemin nedeni bu. Bundan sonra senin kendi küçük annen olacağım.

"Ah! Ne kadar sevimli!" diye bağırdı Pinokyo sevinçten zıplayarak.

"Her zaman bana itaat edeceksin ve ne istersem yapacaksın?"

"Memnuniyetle, çok memnuniyetle, memnuniyetten de öte!"

"Yarıncan itibaren" dedi Peri, "her gün okula gideceksin."

Pinokyo'nun yüzü biraz düştü.

"O zaman en çok sevdiğiniz işi seçeceksiniz."

Pinokyo daha ciddileşti.

"Ne mırıldanıyorsun kendi kendine?" Peri sordu.

"Ben sadece diyordum ki," diye sızlandı Kukla fısıltıyla, "artık okula gitmek için çok geç görünüyor."

"Hayır. Unutmayın, öğrenmek için hiçbir zaman geç değildir."

"Ama ben ne ticareti ne de mesleği istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü iş beni yoruyor!"

"Sevgili oğlum" dedi Peri, "senin gibi konuşan insanlar genellikle günlerini ya hapisanede ya da hastanede geçirirler. Unutmayın, ister zengin ister fakir olsun bir insan bu dünyada bir şeyler yapmalıdır. Hiç kimse çalışmadan mutluluğu bulamaz.

Tembel adamın vay haline! Tembellik ciddi bir hastalıktır ve hemen tedavi edilmesi gerekir; evet, erken çocukluktan itibaren bile. Aksi takdirde sonunda sizi öldürecektir."

Bu sözler Pinokyo'nun yüreğine dokundu. Gözlerini Perisine kaldırdı ve ciddi bir şekilde şöyle dedi: "Çalışacağım; Çalışacağım; Bana söylediğin her şeyi yapacağım. Sonuçta bir Kuklanın hayatı benim için çok yorucu olmaya başladı ve ne kadar zor olursa olsun erkek çocuk olmak istiyorum. Buna söz veriyorsun, değil mi?"

"Evet, söz veriyorum ve artık karar sana kalmış."

BÖLÜM 26

Pinokyo, arkadaşlarıyla birlikte Korkunç Köpekbaliğini görmek için deniz kıyısına gider.

Sabahleyin, aydınlık ve erkenden Pinokyo okula gitmek üzere yola çıktı.

Çocukların sınıfa bir Kuklanın girdiğini gördüklerinde ne söylediklerini bir düşünün! Ağlayana kadar güldüler. Herkes ona oyun oynuyordu. Biri şapkasını çıkardı, diğeri ceketini çekiştirdi, üçüncüsü burnunun altına bıyık çizmeye çalıştı.

Hatta biri onu dans ettirmek için ayaklarına ve ellerine ip bağlamaya çalıştı.

Bir süre Pinokyo çok sakin ve sessizdi. Ancak sonunda her şeyi kaybetti sabırla ve işkencecilerine dönerek onlara tehditkar bir şekilde şöyle dedi:

"Dikkat edin çocuklar, buraya dalga geçilmeye gelmedim. sana ve bana saygı duyacağım bana saygı duymanı istiyorum."

"Yaşasın Dr. Her Şeyi Bilen! Basılı bir kitap gibi konuştun!" diye bağırdı oğlanlar kahkahalarla boğularak. Diğerlerinden daha küstah olan biri, Kukla'nın burnunu çekmek için elini uzattı.

Ancak yeterince hızlı değildi çünkü Pinokyo bacağını masanın altına uzattı. ve incik kemiğine sert bir tekme attı.

"Ah, ne sert ayaklar!" diye bağırdı çocuk, Kuklanın ona tekme attığı yeri ovuşturarak.

"Ve ne dirsekler! Ayaklardan bile daha sertler!" bir başkası bağırdı: başka bir numara yüzünden midesinde darbe alan kişi.

O tekme ve o darbeyle Pinokyo herkesin beğenisini kazandı. Herkes ona hayran kaldı, onunla dans etti, onu okşadı ve okşadı.

Günler haftalara geçtikçe öğretmeni bile onu övüyordu; çünkü onun dikkatli, çalışkan ve tamamen uyanık olduğunu, sabahları her zaman ilk gelen ve okul bittiğinde en son çıkan kişi olduğunu görüyordu.

Pinokyo'nun tek hatası çok fazla arkadaşının olmasıydı. Bunlar arasında şunlar vardı: eğitime ya da başarıya zerre kadar önem vermeyen pek çok tanınmış serseri.

Öğretmeni onu her gün uyarıyordu ve iyi kalpli Peri bile ona defalarca şunu tekrarlıyordu: "Dikkatli ol

Pinokyo! Bu kötü arkadaşlar er ya da geç ders çalışma sevginizi kaybetmenize neden olacak. Bir gün seni yoldan çıkaracaklar."

"Böyle bir tehlike yok" diye yanıtladı Kukla, omuzlarını silkerek.

ve "Fazla akıllıyım" der gibi alnını işaret ediyor.

Bir gün okula yürürken bazı oğlanlarla karşılaştı ve ona doğru koşarak şöyle dediler:

"Haberleri duydun mu?"

"HAYIR!"

"Kıyı yakınlarında dağ büyüklüğünde bir köpekbalığı görüldü."

"Gerçekten mi? Acaba babam boğulduğunda duyduğumla aynı olabilir mi?"

"Bunu göreceğiz. Geliyormusun?"

"Hayır, ben değilim. Okula gitmeliyim."

"Okul seni ne ilgilendiriyor? Yarın oraya gidebilirsin. Az ya da çok ders alsak hep aynı eşekleriz."

"Peki öğretmen ne diyecek?"

"Bırakın konuşsun. Bütün gün homurdanması için para alıyor."

"Ve annem?"

O dolandırıcılar, "Anneler hiçbir şey bilmiyor" diye yanıtladı.

"Ne yapacağımı biliyor musun?" dedi Pinokyo. "Bazı nedenlerden dolayı ben de o Köpekbalığını görmek istiyorum; ama okuldan sonra gideceğim. Onu şimdi olduğu gibi o zaman da görebiliyorum."

"Zavallı budala!" oğlanlardan biri bağırdı. "Bu büyüklükte bir balığın orada durup seni bekleyeceğini mi sanıyorsun? Dönüp gidiyor ve hiç kimse bundan daha akıllı olamayacak."

"Buradan kıyıya ne kadar sürer?" diye sordu Marionette. "Bir saat gidiş-dönüş."

"Peki öyleyse. Bakalım oraya ilk kim varacak!" diye bağırdı Pinokyo.

Sinyal üzerine küçük birlik, koltuklarının altında kitaplarla tarlaların üzerinden hızla geçti. Pinokyo kanatlar üzerindeymiş gibi koşarak önden gidiyor, diğerleri de ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde onu takip ediyorlardı.

Ara sıra arkasına baktı ve takipçilerinin sıcak ve yorgun olduğunu, dillerinin dışarı sarktığını görünce yürekten güldü. Mutsuz çocuk! Keşke itaatsizliği yüzünden başına gelecek korkunç şeyleri o zaman bilseydi!

BÖLÜM 27

Pinokyo ve oyun arkadaşları arasındaki büyük savaş. Biri yaralı. Pinokyo tutuklandı.

Rüzgar gibi giden Pinokyo'nun kıyıya ulaşması çok kısa sürdü. Etrafına baktı ama Köpekbalığı'na dair hiçbir iz yoktu. Deniz cam gibi pürüzsüzdü.

"Merhaba çocuklar! Nerede o Köpekbalığı?" diye sordu oyun arkadaşlarına dönerek.

İçlerinden biri gülererek, "Kahvaltıya gitmiş olabilir" dedi.

Bir başkası da gülererek, "Ya da belki biraz kestirmek için yatağa gitmiştir" dedi.

Cevaplardan ve onları takip eden kahkahalardan Pinokyo çocukların ona oyun oynadıklarını anladı.

"Şimdi ne var?" dedi onlara öfkeyle. "Şaka ne?"

"Ah, şaka sende!" diye bağırdı işkenceciler, her zamankinden daha içten bir şekilde gülüyor ve Kuklanın etrafında neşeli bir şekilde dans ediyorlardı.

"Ve bu-?"

"Bizimle gelmen için seni okuldan uzak tuttuk. Bu kadar iyiliksever olmaktan ve bu kadar çok çalışmaktan utanmıyor musun? Hiçbir zaman zerre kadar zevk alamazsın."

"Peki ders çalışırsam sana ne?"

"Öğretmen bizim hakkımızda ne düşünüyor yani?"

"Neden?"

"Görmüyor musun? Eğer sen okursan ve biz yapmazsak, parasını biz öderiz. Sonuçta kendi başımızın çaresine bakmak adil olur."

"Benden ne yapmamı istersiniz?"

"Hepimiz gibi okuldan, kitaplardan ve öğretmenlerden nefret ediyorum. Onlar senin en kötülerin. Biliyorsun düşmanlar ve seni ellerinden geldiğince mutsuz etmekten hoşlanıyorlar."

"Peki eğer çalışmaya devam edersem bana ne yapacaksın?"

"Bunun bedelini ödeyeceksin!"

"Gerçekten beni eğlendiriyorsun," diye yanıtladı Kukla, başını sallayarak.

İçlerinden en uzun olanı, "Hey, Pinokyo," diye bağırdı, "bu yeterli. Kendin hakkında övünmeni duymaktan yorulduk, seni küçük hindi siki! sen olmayabilirsin

bizden korkuyor ama unutma biz senden de korkmuyoruz! Biliyorsun sen yalnızsın ve biz yedi kişiyiz."

Pinokyo hâlâ gülererek "Tıpkı yedi günah gibi" dedi.

"Bunu duydun mu? Hepimize hakaret etti. Bize günah dedi."

"Pinokyo, bunun için özür dile, yoksa dikkat et!"

"Cuck-oo!" dedi Kukla, başparmağını burnuna götürerek onlarla alay ederek.

"Pişman olursun!"

"Cuck-oo!"

"Seni güçlü bir şekilde kırbaçlayacağız!"

"Cuck-oo!"

"Eve kırık bir burunla döneceksin!"

"Cuck-oo!"

"Pekala öyleyse! Al şunu ve akşam yemeğine sakla," diye seslendi. İşkencecilerinin en cesuru.

Ve bu sözlerle Pinokyo'nun başına korkunç bir darbe indirdi.

Pinokyo başka bir darbeye karşılık verdi ve bu kavganın başlangıcının işaretiydi. Birkaç dakika içinde, kavga her iki tarafta da şiddetli ve şiddetli bir şekilde şiddetlendi.

Pinokyo yalnız olmasına rağmen cesurca kendini savundu. O iki tahta ayağıyla o kadar hızlı çalışıyordu ki rakiplerine saygılı bir mesafede kalıyordu. Nereye indilerse, acı dolu izlerini bırakıyorlardı ve çocuklar sadece kaçıp uluyorlardı.

Marionette ile yakın mesafeden dövüşemedikleri için öfkelenerek ona her türlü kitabı fırlatmaya başladılar. Okuyucular, coğrafyalar, tarihler, gramerler her yöne uçtu. Ancak Pinokyo keskin bir göz ve hızlı hareket kabiliyetine sahipti ve kitaplar ancak başının üstünden geçip denize düşüp ortadan kayboldu.

Balıklar yenilebilecek bir şey olduğunu düşünerek büyük gruplar halinde suyun üstüne çıktılar. Bazıları bir ısırık aldı, bazıları bir ısırık aldı, ancak bir veya iki sayfanın tadına bakar bakmaz, sanki şunu söylemek istemiş gibi, onları alaycı bir yüzle tükürdüler:

"Ne berbat bir tat! Kendi yemeğimiz çok daha iyi!"

Bu arada savaş giderek daha da kızıştı. Gürültü üzerine büyük bir Yengeç yavaş yavaş sudan dışarı çıktı ve soğuk algınlığına yakalanmış bir trombonu andıran bir sesle bağırdı: "Savaşmayı bırakın, alçaklar! Erkekler arasındaki

bu kavgalar nadiren iyi sonuçlanır. Sorun mutlaka başınıza gelecektir!"

Zavallı Yengeç! Rüzgâr'la da konuşmuş olabilir. Dinlemek yerine Pinokyo, iyi tavsiyesinin ardından ona döndü ve bildiği kadarıyla kaba bir şekilde şunları söyledi:

"Sessiz ol, çirkin Gab! Sahip olduğunuz soğuk algınlığından kurtulmak için birkaç öksürük damlasını çiğnemeniz sizin için daha iyi olacaktır. Yatağa git ve uyu! Sabah kendinizi daha iyi hissedeceksiniz."

Bu arada tüm kitaplarını kullanan çocuklar yeni cephane aradılar. Pinokyo'nun bohçasının yakınlarda boşa durduğunu görünce, bir şekilde onu ele geçirmeyi başardılar.

Kitaplardan biri çok büyük bir ciltti; deri kaplı, aritmetik bir metindi. Bu Pinokyo'nun gururuydu. Bütün kitapları arasında en çok bunu beğendi.

Bunun iyi bir füze olacağını düşünen çocuklardan biri onu yakaladı ve tüm gücüyle Pinokyo'nun kafasına fırlattı. Ancak kitap Kukla'ya çarpmak yerine diğer çocuklardan birine çarptı ve o da hayalet gibi solgun bir sesle hafifçe bağırdı: "Ah, anne, yardım et! Ölüyorum!" ve anlamsız bir şekilde yere düştü.

O solgun küçük cesedi gören çocuklar o kadar korktular ki kuyruğunu çevirdi ve koştu. Birkaç dakika içinde hepsi ortadan kaybolmuştu.

Pinokyo hariç hepsi. Yapılanların dehşetinden ölesiye korkmasına rağmen denize koştu ve mendilini soğuk suya batırdı ve bununla zavallı küçük okul arkadaşının başını yıkadı. Acı bir şekilde ağlayarak ona şöyle seslendi: "Eugene! Zavallı Eugene'im! Gözlerini aç ve

bana bak! Neden cevap vermiyorsun? Sana vuran ben değilim, biliyorsun. İnanın ben yapmadım.

Gözlerini aç? Eugene? Eğer onları kapalı tutarsan ben de ölürüm. Ah, canım, artık eve nasıl döneceğim? Küçük anneme bir daha nasıl bakacağım? Bana ne olacak? Nereye gideceğim? Nereye saklanacağım? Ah, ne kadar iyi olurdu, bin kat daha iyi, keşke okula gitseydim! Neden o çocukları dinledim? Her zaman kötü bir etki yarattılar! Ve öğretmenin bana ve anneme de şunu söylediğini düşününce! 'Kötü arkadaşlardan sakının!' Bu, onun dediği. Ama inatçıyım ve gururluyum. Dinlerim ama her zaman istediğimi yaparım. Ve sonra öderim. Doğduğumdan beri bir an bile huzurum olmadı! Ah hayatım! Bana ne olacak? Bana ne olacak?"

Pinokyo ağlamaya, inlemeye ve kafasını dövmeye devam etti. Tekrar ve tekrar aniden ağır adımların yaklaştığını duyunca küçük arkadaşına seslendi.

Yukarıya baktı ve yanında iki uzun boylu Karabinalı gördü.

"Yerde uzanmış ne yapıyorsun?" Pinokyo'ya sordular.

"Bu okul arkadaşına yardım ediyorum."

"Bayıldı mı?"

Karabinalılardan biri Eugene'e bakmak için eğilerek, "Öyle söylemeliyim" dedi.
"Bu çocuk tapınaktan yaralandı. Ona kim zarar verdi?"

"Ben değilim," diye kekeleydi tüm vücudunda neredeyse nefes bile kalmayan Kukla.

"Sen değilsen kimdi o zaman?"

"Ben değilim," diye tekrarladı Pinokyo.

"Peki neyle yaralandı?"

"Bu kitapla" ve Marionette aritmetik metni alıp memura gösterdi.

"Peki bu kimin kitabı?"

"Bana ait."

"Yeterli."

"Başka kelime yok! Olabildiğince çabuk kalk ve bizimle gel.

"Ama ben-"

"Bizimle gel!"

"Ama ben masumum."

"Bizimle gel!"

Görevliler yola çıkmadan önce tekneyle oradan geçen birkaç balıkçıya seslendi ve onlara şunları söyledi:

"Yaralanan bu küçük dostumuzla ilgilenin. Onu eve götürün ve yaralarını sarın. Yarın onun peşine düşeceğiz."

Daha sonra Pinokyo'yu yakaladılar ve onu aralarına koyarak ona şöyle dediler:
kaba bir sesle: "Mart! Ve çabuk git, yoksa senin için daha kötü olacak!"

Sözlerini tekrarlamalarına gerek yoktu. Kukla köye giden yol boyunca hızla yürüdü. Ama zavallı adam neyle uğraştığını pek bilmiyordu. Bir kabus gördüğünü sandı. Kendini hasta hissetti. Gözleri her şeyi çift görüyordu, bacakları titriyordu, dili kuruydu ve ne kadar çabalasa da tek bir kelime bile söyleyemiyordu. Yine de, bu uyuşukluk hissine rağmen, sevgili küçük Peri'nin evinin pencerelerinin altından geçme düşüncesiyle şiddetle acı çekiyordu. Onu iki Karabinanın arasında görse ne derdi?

Ani bir rüzgar estikçe köye yeni ulaşmışlardı.
Pinokyo'nun şapkasını çıkarıp sokağın aşağısına doğru yelken açtı.

Kukla, Karabinalılara, "Şapkamın peşinden koşmama izin verir misiniz?" diye sordu.

"Pekâlâ, git; ama acele et."

Kukla gitti, şapkasını aldı ama kafasına takmak yerine, onu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve sonra denize doğru koştu.

Silahtan çıkan kurşun gibi gitti.

Onu yakalamanın çok zor olacağına karar veren Karabinalılar, tüm köpek yarışlarında birincilik ödülü kazanmış büyük bir Mastiff'i peşinden gönderdiler. Pinokyo hızlı koşuyordu, Köpek ise daha hızlı koşuyordu. Bu kadar gürültü karşısında insanlar yarışmanın sonunu görmek için pencerelerden dışarı sarkıyor ya da sokakta toplanıyorlardı. Ama hayal kırıklığına uğradılar, çünkü Köpek ve Pinokyo yolda o kadar çok toz kaldırmıştı ki, birkaç dakika sonra onları görmek imkansız hale geldi.

BÖLÜM 28

Pinokyo balık gibi tavada kızarma tehlikesiyle karşı karşıya

Bu çılgın kovalamaca sırasında Pinokyo korkunç bir an yaşadı ve neredeyse kendini kaybolmuş gibi teslim edecekti. İşte o zaman Alidoro (Mastiff'in adı buydu) çılgınca koşarak o kadar yaklaştı ki ona ulaşmak üzereydi.

Kukla, hemen arkasında, hızla peşinde koşan yaratığın zorlu nefeslerini duyuyordu ve hatta ara sıra sıcak nefesinin üzerine estiğini bile hissediyordu.

Şans eseri bu sırada kıyıya çok yakındı ve deniz görünürdeydi; içinde aslında sadece birkaç kısa adım ötede.

Pinokyo sahile ayak basar basmaz sıçradı ve suya düştü. Alidoro durmaya çalıştı ama çok hızlı koştuğu için başaramadı ve o da denizin çok açıklarına düştü. Garip görünse de Köpek yüzemiyordu. Kendini ayakta tutmak için patileriyle suya vuruyordu ama ne kadar çabalarsa o kadar derine batıyordu. Zavallı adamın gözleri bir kez daha dışarı çıktığında, çılgınca bağırdı: "Boğuluyorum! Boğuldum!"

"Bastırmak!" Uzaktan Pinokyo'ya cevap verdi, kaçtığı için mutluydu.

"Yardım et Pinokyo, sevgili küçük Pinokyo! Beni ölümden kurtar!"

Bu acı dolu çığlıklar karşısında, çok iyi kalpli olan Kukla, şefkate yöneldi. Zavallı hayvana dönüp şöyle dedi:

"Ama sana yardım edersem, bir daha peşimden koşarak beni rahatsız etmeyeceğine söz verir misin?"

"Söz veriyorum! Söz veriyorum! Acele edin, çünkü bir saniye daha beklerseniz ölmüş olacağım!"

Pinokyo bir dakika daha tereddüt etti. Sonra babasının ona sık sık yaptığı iyiliğin asla kaybolmayacağını söylediğini hatırlayarak Alidoro'ya yüzdü ve kuyruğunu yakalayıp onu kıyıya sürükledi.

Zavallı Köpek o kadar zayıftı ki dayanamıyordu. O kadar çok tuzlu su yutmuştu ki balon gibi şişmişti. Ancak Pinokyo ona fazla güvenmek istemeyerek kendini bir kez daha denize atar. Yüzerek uzaklaşırken şöyle seslendi:

"Güle güle Alidoro, iyi şanslar ve beni aileye hatırla!"

Köpek, "Güle güle küçük Pinokyo" diye cevap verdi. "Beni ölümden kurtardığın için binlerce teşekkür ederim. Bana iyilik yaptın ve bu dünyada verilen her zaman karşılığını verir. Fırsat gelirse ben de orada olacağım."

Pinokyo kıyıya yakın yüzmeye devam etti. Sonunda güvenli bir yere ulaştığını düşündü. Sahilin yukarısına ve aşağısına baktığında içinden duman sarmallarının yükseldiği bir mağaranın girişini gördü.

Kendi kendine, "Bu mağarada bir yangın olmalı" dedi. Çok daha iyi. Hasta kıyafetlerimi kurutup kendimi ısıtıyorum ve sonra... peki..."

Kararını veren Pinokyo kayalara doğru yüzdü ama tırmanmaya başladığında altında bir şeyin onu daha da yükseğe kaldırdığını hissetti. Kaçmaya çalıştı ama çok geçti. Büyük bir sürprizle kendisini, kendilerini kurtarmak için umutsuzca mücadele eden, her türden ve büyüklükteki balıklardan oluşan bir kalabalığın ortasında, devasa bir ağın içinde buldu.

Aynı anda mağaradan bir Balıkçının çıktığını gördü; o kadar çirkin bir Balıkçıydı ki, Pinokyo onu bir deniz canavarı sanmıştı. Saç yerine kafası kalın bir yeşil çimen çalısıyla kaplıydı. Vücudunun derisi yeşildi, gözleri yeşildi, ayaklarına kadar uzanan uzun, uzun sakalı da yeşildi. Bacakları ve kolları ile dev bir kertenkeleye benziyordu.

Balıkçı ağı denizden çıkardığında sevinçle bağırdı: "Kutsal İlahi Takdir! Bir kez daha güzel bir balık yemeği yiyeceğim!"

"Tanrıya şükür, ben balık değilim!" dedi Pinokyo kendi kendine, bu sözlerle biraz cesaret bulmaya çalışıyordu.

Balıkçı ağı ve balığı karanlık, kasvetli, dumanlı bir yer olan mağaraya götürdü. Ortasında, dumanlı bir ateşin üzerinde yağla dolu bir tava cızırdıyor, insanın nefesini kesen iğrenç bir donyağı kokusu yayıyordu.

Yeşil Balıkçı, "Şimdi bugün ne tür balık yakaladığımızı görelim" dedi. Kürek büyüklüğündeki elini ağa soktu ve bir avuç dolusu kefal çıkardı.

"Güzel kefaller, bunlar!" dedi onlara bakıp kokladıktan sonra zevk. Daha sonra bunları büyük, boş bir küvete attı.

Bu performansını birçok kez tekrarladı. Balıkları ağdan çekerken, güzel bir akşam yemeğinin geleceği düşüncesiyle ağı sulandı ve şöyle dedi: "Harika balıklar, bu levrekler!"

"Bu beyaz balıklar çok lezzetli!"

"Lezzetli pisi balığı, bunlar!"

"Ne muhteşem yengeçler!"

"Ve bu sevimli küçük hamsiler, başları hâlâ yerinde!"

Tahmin edebileceğiniz gibi levrekler, pisi balıkları, beyaz balıklar ve hatta küçük hamsiler kefallere arkadaşlık etmek için hep birlikte küvete girdiler. Ağdan en son çıkan ise Pinokyo oldu.

Balıkçı onu dışarı çeker çekmez yeşil gözleri kocaman açıldı. şaşırıldı ve korkuyla bağırdı:

"Bu ne tür bir balık? Hiç böyle bir şey yediğimi hatırlamıyorum."

Ona yakından baktı ve onu defalarca çevirdikten sonra sonunda şunu söyledi: "Anladım. Bir yengeç olmalı!"

Bir yengeç sanıldığı için utanan Pinokyo, kızgın bir şekilde şöyle dedi:

"Ne saçmalık! Gerçekten bir yengeç! Ben öyle bir şey değilim. Nasıl başa çıktığınıza dikkat edin Benimle! Ben bir Kuklayım, bilmeni istiyorum."

"Kukla mı?" Balıkçıya sordu. "Kukla balığının benim için tamamen yeni bir balık türü olduğunu itiraf etmeliyim. Çok daha iyi. Seni daha büyük bir zevkle yiyeceğim."

"Ye beni? Ama benim balık olmadığımı anlayamıyor musun? Senin gibi konuştuğumu ve düşündüğümü duyamıyor musun?"

Balıkçı, "Doğrudur" diye yanıtladı; "Ama senin bir balık olduğunu gördüğümde beri Benim gibi konuşup düşünebildiğim için sana gereken saygıyı göstereceğim."

"Ve bu-"

"Bu, benim özel saygımın bir işareti olarak, nasıl pişirileceğinin seçimini sana bırakıyorum. Tavada mı kızartılır, yoksa domates sosuyla mı pişirilir?"

Pinokyo şöyle cevap verdi: "Doğrusunu söylemek gerekirse, eğer bir seçim yapmam gerekirse, daha çok tercih ederim. özgür olmayı tercih ederim böylece eve dönebilirim!"

"Sen aptal mısın? Bu kadar nadir bir balığın tadına bakma fırsatını kaçırmak istediğimi mi sanıyorsun? Kukla balığı bu denizlere pek sık gelmez. Bana bırak. Seni diğerleriyle birlikte tavada kızartacağım. Hoşuna gideceğini biliyorum. Kendinizi iyi bir arkadaşlık içinde bulmak her zaman rahatlatıcıdır."

Bunu duyan şanssız Kukla ağlamaya, feryat etmeye ve yalvarmaya başladı. Yanaklarından gözyaşları akarak şöyle dedi: "Okula gitsem

benim için ne kadar daha iyi olurdu! Oyun arkadaşlarımı dinledim ve şimdi bunun bedelini ödüyorum! Ah! Ah! Ah!"

Ve ondan kaçmak için bir yılan balığı gibi kıvranıp çabalarken, Yeşil Balıkçı sağlam bir ip alıp elini ve ayağını bağladı ve onu diğerleriyle birlikte küvetin dibine attı.

Daha sonra dolaptan içi un dolu tahta bir kase çıkardı ve balıkları tek tek içine yuvarlamaya başladı. Beyazlaşınca tavaya attı. Kızgın yağda ilk dans edenler kefal oldu, onu levrek takip etti, ardından beyaz balık, pisi balığı ve hamsi geldi. Pinokyo'nun sırası en son geldi.

Kendisini ölüme (ve öyle korkunç bir ölüme) bu kadar yakın görünce öyle korkudan titremeye başladı ki, hayatı için yalvaracak sesi kalmamıştı.

Zavallı çocuk sadece gözleriyle yalvardı. Ancak Yeşil Balıkçı, kendisinin olduğunu bile fark etmeden onu tebeşirden yapılmış bir kukla gibi görünene kadar onun içinde defalarca çevirdi.

Daha sonra onu başından tuttu ve . . .

BÖLÜM 29

Pinokyo, Peri'nin evine döner ve ona, ertesi gün Kukla olmayı bırakıp erkek çocuk olacağına söz verir. Bu büyük olayı kutlamak için harika bir kahve ve süt partisi.

Balıkçının söylediklerine dikkat eden Pinokyo, tüm umutların kurtarılan gitmişti. Gözlerini kapattı ve son anı bekledi.

Aniden kaynayan yağın kokusundan etkilenen büyük bir Köpek koşarak mağaraya geldi.

"Çıkmak!" Balıkçı tehditkar bir şekilde bağırdı ve hâlâ unla kaplı Kuklayı tutuyordu.

Ama zavallı Köpek çok acıkmıştı ve sızlanarak kuyruğunu sallayarak şöyle demeye çalıştı:

"Balıktan bana bir parça ver, huzur içinde giderim."

"Çık dışarı diyorum!" Balıkçı tekrarladı.

Ve Köpeğe bir tekme atmak için ayağını geri çekti.

Sonra, gerçekten aç olduğundan hiçbir reddi kabul etmeyen Köpek, öfkeyle Balıkçıya döndü ve korkunç dişlerini gösterdi. Ve o anda zavallı bir ses şöyle dedi: "Kurtar beni Alidoro; eğer yapmazsan kızarırım!"

Köpek Pinokyo'nun sesini hemen tanıdı. Sesin Balıkçının elinde tuttuğu unla kaplı küçük bohçadan geldiğini görünce çok şaşırıldı.

Peki ne yaptı? Büyük bir sıçrayışla paketi ağzına aldı ve dişlerinin arasında hafifçe tutarak kapıdan içeri koştu ve bir şimşek gibi gözden kayboldu!

Yemeğinin burnunun dibinden çekildiğini gören balıkçı, koşmaya başladı. Köpeğin peşinden gitti ama kötü bir öksürük nöbeti onun durup geri dönmesine neden oldu.

Bu sırada Alidoro köye giden yolu bulur bulmaz durdu ve Pinokyo'yu yavaşça yere düşürdü.

"Ne kadar teşekkür etsem azdır!" dedi Marionette.

"Gerek yok" diye yanıtladı Köpek. "Beni bir kez kurtardın ve ne oldu? verilen her zaman iade edilir. Bu dünyaya birbirimize yardım etmek için geldik."

"Peki o mağaraya nasıl girdin?"

"Burada, canlıdan çok ölü kumların üzerinde yatıyordum, iştah açıcı bir kızarmış balık kokusu geldi bana. Bu koku açlığımı gıdıkladı ve ben de onu takip ettim. Ah, keşke biraz daha geç gelseydim!"

Pinokyo, hâlâ korkudan titreyerek, "Bu konuda konuşma," diye feryat etti. "Tek kelime etme. Biraz daha geç gelseydin bu zamana kadar kızarır, yer ve sindirilirdim. Brrrrr! Bunun düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor."

Alidoro gülerek patisini Kukla'ya uzattı, Kukla da onu içtenlikle salladı, artık kendisinin ve Köpek'in iyi arkadaş olduğunu hissetti. Sonra birbirlerine veda ettiler ve Köpek eve gitti.

Yalnız kalan Pinokyo, yaşlı bir adamın oturduğu yakındaki küçük bir kulübeye doğru yürüdü. kapıda güneşlenerek sordu:

"Söyle bana iyi adam, yaralı bir çocukla ilgili bir şey duydun mu? kafa, Eugene kimin adıydı?"

"Çocuk bu kulübeye getirildi ve şimdi..."

"Şimdi öldü mü?" Pinokyo üzüntüyle sözünü kesti.

"Hayır, o artık yaşıyor ve çoktan evine döndü."

"Gerçekten mi? Gerçekten mi?" diye bağırdı Kukla, sevinçten zıplayarak. "Sonra Yara ciddi değil miydi?"

"Ama olabilir, hatta ölümlü bile olabilir," diye yanıtladı yaşlı adam, "bir süreliğine Kafasına ağır bir kitap fırlatıldı."

"Peki onu kim attı?"

"Onun bir okul arkadaşı, Pinokyo diye biri."

"Peki bu Pinokyo kim?" diye sordu Marionette, bilmiyormuş gibi yaparak.

"Onun bir fesatçı, bir serseri, bir sokak çocuğu olduğunu söylüyorlar..."

"İftiralar! Bütün iftiralar!"

"Bu Pinokyo'yu tanıyor musun?"

"Görerek!" Marionette'e cevap verdi.

"Peki onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu yaşlı adam.

"Bence o çok iyi bir çocuk, ders çalışmayı seven, itaatkar, babasına ve tüm ailesine karşı nazik..."

Kendisi hakkında bu kadar büyük yalanlar söylerken Pinokyo burnuna dokundu ve burnunun olması gerekenden iki kat daha uzun olduğunu gördü. Korktu, ağladı dışarı:

"Beni dinleme, iyi adam! Söylediğim harika şeylerin hepsi değil

kesinlikle doğru. Pinokyo'yu iyi tanıyorum ve o gerçekten çok kötü bir adam, tembel ve itaatsiz, okula gitmek yerine iyi vakit geçirmek için oyun arkadaşlarıyla birlikte kaçıyor."

Bu konuşmasında burnu doğal boyutuna döndü.

"Neden bu kadar solgunsun?" yaşlı adam aniden sordu.

"Sana söyleyeyim. Farkında olmadan kendimi yeni boyanmış bir duvara sürttüm. tava için hazırlandığını söylemekten utanarak yalan söyledi.

"Paltona, şapkana ve pantolonuna ne yaptın?"

"Hırsızlarla tanıştım ve beni soydular. Söylesene dostum, evime dönebilmem için bana verecek küçük bir takım elbisen yok mu acaba?"

"Oğlum, kıyafet olarak sadece içinde şerbetçiotu sakladığım bir çantam var. Eğer onu istiyorsan, Al onu. İşte burada."

Pinokyo onun sözlerini tekrarlamasını beklemedi. Boş olan çantayı aldı ve üst kısmından büyük, yanlarından ikişer delik açtıktan sonra sanki bir gömlekmış gibi içine soktu. Hafif giyinmiş olmasına rağmen köye doğru yola çıktı.

Yol boyunca kendini çok huzursuz hissetti. Hatta o kadar mutsuzdu ki iki adım ileri, bir geri giderek yürüyordu ve giderken kendi kendine şöyle diyordu:

"Küçük güzel perimin yüzüne nasıl bakacağım? Beni gördüğünde ne diyecek? Bu son numaramı affedecek mi? Yapmayacağından eminim. Hayır, yapmayacak. Ve her zamanki gibi bunu hak ediyorum! Çünkü ben bir serserinin tekiyim, asla tutmayacağım sözleri vermekten hoşlanırım!"

Gece geç saatlerde köye geldi. O kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordu ve dirgen yağmuru yağıyordu.

Pinokyo doğruca Peri'nin evine gitti ve kapıyı çalmaya kararlı bir şekilde karar verdi.

Kendini orada bulduğunda cesaretini kaybedip birkaç adım geri koştu. İkinci kez kapıya geldi ve tekrar koştu. Performansını üçüncü kez tekrarladı. Dördüncü kez, cesaretini kaybetmeye fırsat bulamadan tokmağı yakaladı ve hafif bir ses çıkardı.

Bekledi, bekledi ve bekledi. Sonunda, tam yarım saat sonra, en üst katın penceresi (evin dört katı vardı) açıldı ve Pinokyo büyük bir Salyangoz'un dışarı baktığını gördü. Başının üstünde küçük bir ışık parlıyordu. "Bu geç saatte kapıyı kim çalıyor?" o aradı.

"Peri evde mi?" diye sordu Marionette.

"Peri uyuyor ve rahatsız edilmek istemiyor. Sen kimsin?"

"O benim."

"Ben kimim?"

"Pinokyo."

"Pinokyo kimdir?"

"Kukla; Peri'nin evinde yaşayan kişi."

"Ah, anlıyorum" dedi Salyangoz. "Beni orada bekle. Açmak için aşağı geleceğim kapı sana."

"Acele edin, yalvarırım, çünkü soğuktan ölüyorum."

"Oğlum, ben bir salyangozum ve salyangozlar asla acele etmezler."

Bir saat geçti, iki saat; ve kapı hâlâ kapalıydı. Korkudan titreyen ve sırtındaki soğuk yağmurdan ürperen Pinokyo, bu sefer öncekinden daha yüksek sesle ikinci kez kapıyı çaldı.

O ikinci vuruşta üçüncü kattaki bir pencere açıldı ve aynı Salyangoz dışarı baktı.

Pinokyo sokaktan "Sevgili küçük Salyangoz" diye bağırdı. "İki saattir seni bekliyorum! Ve böyle korkunç bir gecede iki saat, iki yıl kadar uzun bir süre. Acele lütfen!"

"Oğlum" diye cevapladı Salyangoz sakın, huzurlu bir sesle, "sevgili oğlum, ben bir salyangozum ve salyangozların asla acelesi yoktur." Ve pencere kapandı.

Birkaç dakika sonra gece yarısı vurdu; sonra saat bir - saat iki. Ve kapı hâlâ kapalıydı!

Sonra tüm sabrını kaybeden Pinokyo, tüm evi ve sokağı uyandırmaya kararlı bir şekilde iki eliyle tokmağı yakaladı. Ancak tokmağa dokunur dokunmaz yılan balığına dönüştü ve karanlığa doğru kıpırdadı.

"Gerçekten mi?" diye bağırdı öfkeden kör olan Pinokyo. "Tokmak gittiye hâlâ ayaklarımı kullanabilirim."

Geri çekildi ve kapıya çok ciddi bir tekme attı. O kadar sert tekme attı ki, ayağı doğrudan kapıya doğru gitti ve bacağı neredeyse dizine kadar onu takip etti.

Ne kadar çekerse çeksın, çekemedi. Sanki kapıya çivilenmiş gibi orada kaldı.

Zavallı Pinokyo! Gecenin geri kalanını tek ayağıyla geçirmek zorunda kaldı kapı ve diğeri havada.

Şafak sökerken kapı nihayet açıldı. O cesur küçük hayvan,

Snail'in dördüncü kattan sokağa çıkması tam dokuz saat sürmüştü. Nasıl da yarışmış olmalı!

"Ayağını kapının yanında ne yapıyorsun?" diye gülerek Marionette'e sordu.

"Bu bir talihsizlikti. Beni bu korkunç işkenceden kurtarmaya çalışmaz mısın, sevimli küçük Salyangoz?"

"Oğlum, burada bir marangoza ihtiyacımız var ve ben hiçbir zaman marangoz olmadım."

"Periden bana yardım etmesini iste!"

"Peri uyuyor ve rahatsız edilmek istemiyor."

"Peki kapıya bu şekilde çivilenmişken ne yapmamı istiyorsun?"

"Geçip giden karıncaları saymanın keyfini çıkarın."

"En azından bana yiyecek bir şeyler getir, çünkü açlıktan baygınlığım."

"Hemen!"

Hatta üç buçuk saat sonra Pinokyo onun başında gümüş bir tepsiyle döndüğünü gördü. Tepside ekme, kızarmış tavuk ve meyve vardı.

Salyangoz, "İşte Perinin sana gönderdiği kahvaltı" dedi.

Bütün bu güzel şeyleri görünce Marionette kendini çok daha iyi hissetti.

Ancak yemeğin tadına bakarken ekmeğin tebeşirten, tavuğun kartondan ve parlak meyvenin renkli kaymaktaşıdan yapıldığını gördüğünde tiksintisi neydi!

Ağlamak istiyordu, umutsuzluğa kapılmak istiyordu, tepsiyi ve içindekileri atmak istiyordu. Bunun yerine, acıdan ya da güçsüzlükten baygın bir halde yere düştü.

Kendine geldiğinde kendini kanepede uzanmış halde buldu.

Peri onun yanında oturuyordu.

Peri ona "Bu seferlik de seni affediyorum" dedi. "Ama yine de yaramazlık yapmamaya dikkat et."

Pinokyo çalışmaya ve kendine hakim olmaya söz verdi. Ve yılın geri kalanında da sözünü tuttu. Sonunda bütün sınavlarda birinci olmuş ve raporu o kadar güzel olmuş ki Peri ona sevinçle şöyle demiş: "Yarın dileğin gerçekleşecek."

"Ve o ne?"

"Yarın kukla olmayı bırakıp gerçek bir çocuk olacaksın."

Pinokyo sevinçten kendinden geçmişti. Bütün arkadaşları ve okul arkadaşları

Bu büyük etkinliği kutlamaya davetlisiniz! Peri iki yüz fincan kahve ve süt ve her iki tarafı da dört yüz dilim tereyağlı kızarmış ekmek hazırlamaya söz verdi.

Çok neşeli ve mutlu bir gün olacağa benziyordu ama...

Ne yazık ki, bir Kuklanın hayatında her zaman her şeyi mahvetmeye yatkın bir AMA vardır.

BÖLÜM 30

Pinokyo çocuk olmak yerine oyuncak ülkesine kaçar.
arkadaşım Lamp-Wick.

Sonunda Peri'nin sözlerinin yarattığı şaşkınlıktan kurtuldum
Pinokyo, davetiyeleri dağıtmak için izin istedi.

"Aslında yarınki partiye arkadaşlarını davet edebilirsin. Sadece hava kararmadan eve
dönmeyi unutmayın. Anlıyor musunuz?"

Marionette, "Mutlaka bir saat içinde döneceğim," diye yanıtladı.

"Dikkatli ol Pinokyo! Erkekler çok kolay sözler verirler ama aynı zamanda kolayca
unuturlar."

"Ama ben diğerleri gibi değilim. Söz verdiğimde tutarım."

"Göreceğiz." İtaat etmemeniz durumunda acı çeken siz olacaksınız, başkası değil."

"Neden?"

"Çünkü büyüklerinin sözünü dinlemeyen oğlan çocukları her zaman acı çeker."

"Kesinlikle öyle" dedi Pinokyo, "ama artık itaat ediyorum."

"Doğru söyleyip söylemediğini göreceğiz."

Kukla başka bir söz söylemeden iyi Peri'ye veda etti ve şarkı söyleyip dans ederek evden
ayrıldı.

Bir saatten biraz fazla bir süre içinde bütün arkadaşları davet edilmişti. Bazıları hızla ve
memnuniyetle kabul etti. Diğerlerinin ikna edilmesi gerekiyordu, ancak tostun her iki
tarafa da yağlanacağını duyduklarında hepsi, "Sizi memnun etmeye geleceğiz" sözleriyle
daveti kabul ettiler.

Artık şunu bilmeliyiz ki, Pinokyo'nun tüm arkadaşları arasında en çok sevdiği biri vardı.
Çocuğun gerçek adı Romeo'ydu ama herkes ona Lamba Fiteli diyordu çünkü uzun ve zayıftı
ve kederli bir görünümü vardı.

Lamp-Wick okuldaki en tembel çocuk ve en büyük yaramazlıkçıydı ama Pinokyo onu çok
seviyordu.

O gün onu partiye davet etmek için doğrudan arkadaşının evine gitti ama Lamp-Wick
evde değildi. İkinci kez, üçüncü kez gitti ama yine de başarılı olamadı.

Nerede olabilir? Pinokyo orayı burayı, her yeri aradı ve sonunda onu bir çiftçinin arabasının yakınında saklanırken keşfetti.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu Pinokyo ona doğru koşarak.

"Gitmek için gece yarısını bekliyorum—"

"Nerede?"

"Çok çok uzak!"

"Ve seni aramak için üç kez evine gittim!"

"Benden ne istedin?"

"Haber duymadın mı? Benim ne kadar iyi şansa sahip olduğumu bilmiyor musun?"

"Nedir?"

"Yarın bir kukla olarak geçirdiğim günleri sonlandıracağım ve sizin ve hepiniz gibi bir oğlan çocuğu olacağım. diğer arkadaşlarım."

"Sana şans getirsin!"

"Yarın partimde seni göreceğim miyim?"

"Ama sana bu gece gideceğimi söylüyorum."

"Ne zaman?"

"Gece yarısında."

"Ve nereye gidiyorsun?"

"Gerçek bir ülkeye, dünyanın en iyisine, harika bir yere!"

"Ne denir?"

"Oyuncaklar Ülkesi denir. Neden sen de gelmiyorsun?"

"BEN? Oh hayır!"

"Çok büyük bir hata yapıyorsun Pinokyo. İnan bana, gelmezsen pişman olursun. Seninle ve benimle daha iyi anlaşacak bir yeri nerede bulabilirsin? Okul yok, öğretmen yok, kitap yok! O mübarek yerde ders çalışmak diye bir şey yoktur. Burada sadece cumartesi günleri okulumuz olmuyor. Oyuncaklar Ülkesinde Pazar hariç her gün Cumartesidir. Tatil Ocak ayının ilk günü başlar ve Aralık ayının son günü sona erer. Benim için yer orası! Bütün ülkeler böyle olmalı! Hepimiz ne kadar mutlu olmalıyız!"

"Peki Oyuncaklar Diyarı'nda insan günü nasıl geçirir?"

"Günler sabahtan akşama kadar oyun ve eğlenceyle geçiyor. İnsan gece yatar ve ertesi sabah güzel zamanlar yeniden başlar. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hım...!" dedi Pinokyo, sanki şöyle der gibi tahta kafasını sallayarak: "Bu öyle bir şey ki"

benimle tamamen aynı fikirde olan bir hayat."

"O zaman benimle gelmek ister misin? Evet veya hayır? Kararını vermelisin."

"Hayır, hayır ve yine hayır! İyi kalpli Peri'ye iyi bir çocuk olacağına dair söz verdim ve sözümü tutmak istiyorum. Sadece şunu gör: Güneş batıyor ve seni bırakıp kaçmalıyım. Size elveda ve iyi şanslar!"

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

"Ev. İyi Perim gece olmadan eve dönmemi istiyor."

"İki dakika daha bekle."

"Çok geç!"

"Sadece iki dakika."

"Ya Peri beni azarlarsa?"

"Bırakın azarlasın. Yorulduktan sonra duracaktır" dedi Lamp-Wick.

"Yalnız mı yoksa başkalarıyla mı gideceksin?"

"Yalnız? Sayımız yüzden fazla olacak!"

"Yürüyecek misin?"

"Gece yarısı bizi sınırlarımıza götürecek olan vagon buradan geçiyor.
o muhteşem ülke."

"Gece yarısının çalmasını ne kadar isterdim!"

"Neden?"

"Hepinizin birlikte yola çıktığını görmek için."

"Bir süre daha burada kal, bizi göreceksin!"

"Hayır hayır. Evime dönmek istiyorum."

"İki dakika daha bekle."

"Ben de çok bekledim. Peri endişelenecek."

"Zavallı Peri! Yarasaların seni yemesinden mi korkuyor?"

"Dinle, Lamp-Wick," dedi Kukla, "gerçekten orada olduğundan emin misin?
Oyuncaklar Ülkesinde okul yok mu?" "Bir tanesinin gölgesi bile yok."

"Tek bir öğretmen bile mi yok?"

"Biri değil."

"Peki insanın ders çalışması gerekiyor mu?"

"Asla asla asla!"

"Ne harika bir ülke!" dedi Pinokyo, ağzının sulandığını hissederek. "Ne bir
Güzel ülke! Oraya hiç gitmedim ama bunu hayal edebiliyorum."

"Neden sen de gelmiyorsun?"

"Beni baştan çıkarmanın faydası yok! Sana iyi perime söz verdiğimi söylemiştim. Kendim gibi davranacağım ve sözümü tutacağım.

"O halde hoşçakalın ve beni gramer okullarına, liselere kadar hatırlayın. okullara ve hatta yolda onlarla karşılaşırsanız kolejlere.

"Güle güle, Lamp-Wick. Keyifli bir yolculuk geçirin, keyfinize bakın, arada bir dostlarınızı hatırlayın."

Bu sözlerle Marionette evinin yolunu tuttu. Bir kez daha dönüyorum arkadaşına şunu sordu:

"Ama o ülkede her haftanın altı cumartesi ve bir pazar gününden oluştuğundan emin misin?"

"Çok emin!"

"Peki bu tatil Ocak ayının birinde başlayıp otuz birinci Aralıkta mı bitiyor?"

"Çok, çok eminim!"

"Ne harika bir ülke!" diye tekrarladı Pinokyo, ne yapacağını şaşırmıştı.

Sonra ani bir kararlılıkla aceleyle şöyle dedi: "Son kez elveda, iyi şanslar."

"Hadi güle güle."

"Ne kadar sürede gideceksin?"

"İki saat içinde."

"Ne yazık! Sadece bir saat olsaydı seni bekleyebilirdim.

"Ya Peri?"

"Bu zamana kadar geç kaldım ve bir saatin fazlası ya da azı pek bir fark yaratmıyor."

"Zavallı Pinokyo! Peki ya Peri seni azarlarsa?"

"Ah, azarlamasına izin vereceğim. Yorulduktan sonra duracaktır."

Bu arada gece giderek karanlıklaştı. Bir anda uzakta küçük bir ışık titreşti. Küçük bir çan kadar yumuşak, uzaktaki bir sivrisineğin vızıltısı gibi hafif ve boğuk, tuhaf bir ses duyulabiliyordu.

"İşte burada!" diye bağırdı Lamp-Wick ayağa fırlayarak.

"Ne?" diye fısıldadı Pinokyo.

"Beni almaya gelen araba. Son kez söylüyorum, geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Ama o ÷lkede erkek çocukların hiçbir zaman ders çalışmak zorunda olmadığı gerçekten doğru mu?"

"Asla asla asla!"

"Ne harika, güzel, muhteşem bir ÷lke! Ohhh!!"

BÖLÜM 31

Pinokyo, beş aylık oyunun ardından güzel bir sabah uyanır ve kendisini büyük bir sürprizin beklediğini görür.

Sonunda vagon geldi. Tekerlekleri saman ve paçavralarla bağlı olduğundan hiç ses çıkarmıyordu.

On iki çift eşek tarafından çizilmişti; hepsi aynı büyüklükte ama hepsi farklı renkteydi. Bazıları gri, diğerleri beyaz, bazıları ise kahverengi ve siyah karışımıydı. Burada burada büyük sarı ve mavi çizgili birkaç tane vardı.

En tuhafı da bu yirmi dört eşeğin ayaklarında diğer yük hayvanları gibi demir nallik olmak yerine, tıpkı erkek çocukların giydiği gibi bağcıklı deri ayakkabılar vardı.

Peki ya vagonun sürücüsü?

Kendinize, uzunluğundan çok daha geniş, yuvarlak ve bir tereyağı topu kadar parlak, yüzü elma gibi parıldayan, küçük ağız her zaman gülümseyen ve sesi küçük ve yaltakçı bir adam gibi küçük, şişman bir adam hayal edin. kedi yemek için yalvarıyor.

Herhangi bir çocuk onu görür görmez ona aşık oldu ve Arabasıyla Oyuncaklar Ülkesi denen o güzel yere gitmesine izin verilmesi dışında hiçbir şey onu tatmin etmedi.

Aslında vagon her yaşta erkek çocukla o kadar sıkıştı ki, bir sardalya kutusu gibi görünüyordu. Rahatsız olmuşlardı, üst üste yığılmışlardı, zorlukla nefes alıyorlardı; ancak tek bir şikayet kelimesi bile duyulmadı.

Birkaç saat içinde okulların, kitapların, öğretmenlerin olmadığı bir ülkeye ulaşacakları düşüncesi bu çocukları o kadar mutlu etmişti ki ne açlık, ne susuzluk, ne uyku, ne de rahatsızlık duyuyorlardı.

Araba durur durmaz küçük şişman adam Lamp-Wick'e döndü. Başını eğerek ve gülümseyerek, yalvaran bir ses tonuyla

sordu: "Söyle bana güzel oğlum, sen de benim harika ülkeme gelmek ister misin?"

"Gerçekten de öyle."

"Ama seni uyarıyorum küçük canım, vagona yer kalmadı. O dolu."

Lamp-Wick, "Boş ver," diye yanıtladı. "İçeride yer yoksa vagonun üstüne oturabilirim."

Ve tek bir sıçrayışla oraya tünedi.

"Peki ya sen aşkım?" diye sordu Küçük Adam, kibarca Pinokyo'ya dönerek. "Ne yapacaksın? Bizimle gelecek misin, yoksa burada mı kalacaksın?"

Pinokyo, "Ben burada kalıyorum" diye yanıtladı. "Öğrenmeyi ve hayatta başarılı olmayı tercih ettiğim için evime dönmek istiyorum."

"Bu sana şans getirsin!"

"Pinokyo!" Lamp-Wick seslendi. "Beni dinle. Bizimle gelin ve biz hep mutlu ol."

"Hayır hayır hayır!"

Vagondan dört ses daha, "Bizimle gelin, her zaman mutlu olacağız," diye bağırdı.

Arabadaki yüz ve daha fazla çocuk hep birlikte, "Bizimle gelin, her zaman mutlu olacağız" diye bağırdılar. "Peki ben de seninle gelirsem, sevgili Perim ne der?" diye sordu iyi kararlarında tereddüt etmeye ve zayıflamaya başlayan Kukla.

"Bu kadar endişelenme. Sadece bir ülkeye gideceğimizi düşün sabahtan akşama kadar istediğimiz tüm gürültüyü yapmamıza izin verilecek."

Pinokyo cevap vermedi ama bir kez, iki kez, üçüncü kez derin bir iç çekti. Sonunda şöyle

dedi: "Bana yer açın. Ben de gitmek istiyorum!"

Küçük Adam, "Koltukların hepsi dolu" diye yanıtladı, "ama size nasıl yapılacağını göstermek için Seni ne kadar çok düşünüyorum, arabacı olarak benim yerimi al."

"Peki sen?"

"Yürüyeceğim."

"Hayır. Böyle bir şeye izin veremezdim. Bunlardan birine binmeyi tercih ederim eşekler," diye bağırdı Pinokyo.

Daha erken olmaz dedi ve bitirdi. İlk eşeğe yaklaştı ve ona binmeye çalıştı. Ancak küçük hayvan aniden döndü ve karnına öyle korkunç bir tekme attı ki Pinokyo yere düştü ve bacakları havada kaldı.

Bu umulmadık eğlenceye tüm kaçaklar kafilesi kahkahalarla güldü.

Küçük şişman adam gülmedi. Asi hayvanın yanına gitti ve hâlâ gülümseyerek sevgiyle üzerine eğildi ve sağ kulağının yarısını ısırıldı.

Bu arada Pinokyo kendini yerden kaldırdı ve bir

sıçrayış eşeğın sırtına indi. Sıçrayış o kadar iyi yapılmıştı ki bütün çocuklar "Yaşasın Pinokyo!"

diye bağırdılar. ve yürekten alkışlayarak ellerini çırpıldılar.

Küçük eşek birdenbire arka iki ayağıyla tekme attı ve bu beklenmedik hareketle zavallı Kukla kendini bir kez daha yolun ortasında yerde yatarken buldu.

Çocuklar yine kahkahalarla bağırdılar. Ama Küçük Adam gülmek yerine küçük hayvana karşı o kadar sevgi dolu davrandı ki, bir kez daha öperek sol kulağının yarısını ısırdı.

Daha sonra Pinokyo'ya "Artık binebilirsin oğlum" dedi. "Korkma. O eşek bir şeyden endişeleniyordu ama onunla konuştum ve şimdi sessiz ve mantıklı görünüyor."

Pinokyo atına bindi ve araba yola koyuldu. Eşekler taşlı yolda dörtnala giderken, Kukla çok alçak bir sesin kendisine fısıldadığını duyduğunu sandı:

"Zavallı aptal! Dilediğın gibi yaptın. Ama sen üzgün bir çocuk olacaksın çok geçmeden."

Büyük bir korkuya kapılan Pinokyo, bu sözlerin nereden geldiğini anlamak için çevresine bakındı ama kimseyi göremedi. Eşekler dörtnala gidiyor, araba düzgün bir şekilde ilerliyor, çocuklar uyuyor (Lamp-Wick bir fındık faresi gibi horluyordu) ve küçük, şişman sürücü dişlerinin arasından uykulu bir şekilde şarkı söylüyordu.

Yaklaşık bir kilometre sonra Pinokyo aynı zayıf sesin şöyle fısıldadığını yeniden duydu: "Unutma, küçük ahmak! Ders çalışmayı bırakan, kitaplara, okullara, öğretmenlere sırtını dönen ve tüm zamanlarını saçmalıklara ve zevklere ayıran çocuklar, er ya da geç hüsrana uğrarlar. Ah, bunu ne kadar iyi biliyorum! Bunu sana ne kadar iyi kanıtlayabilirim! Bir gün gelecek, benim şu anda ağladığım gibi, sen de acı acı ağlayacaksın; ama artık çok geç olacak!"

Fısıldayan bu sözler üzerine Kukla giderek daha çok korkmaya başladı. Yere atladı, sırtına bindiği eşeğın yanına koştı ve burnunu ellerinin arasına alıp ona baktı. Eşeğın ağladığını, tıpkı bir oğlan çocuğu gibi ağladığını görünce ne kadar şaşırdığını bir düşünün!

"Merhaba Bay Sürücü!" diye bağırdı Marionette. "Garip olan ne biliyor musun? burada oluyor! Bu eşek ağlıyor."

"Bırakın ağlasın. Evlendiğinde gülmeye vakti olacak."

"Belki ona konuşmayı öğrettin mi?"

"Hayır, üç yıl boyunca bir kızla birlikte yaşadığında birkaç kelime mırıldanmayı öğrendi.

eğitimli köpeklerden oluşan bir grup."

"Zavallı hayvan!"

"Gel, gel" dedi Kek Adam, "bir eşek için vakit kaybetme. ağla. abuk bin ve gidelim. Gece serin ve yol uzun."

Pinokyo başka bir söz söylemeden itaat etti. Vagon yeniden yola koyuldu. Ertesi sabah şafağa doğru nihayet o çok özlenen ülkeye, Oyuncaklar ülkesine ulaştılar.

Bu büyük ülke dünyadaki herhangi bir yerden tamamen farklıydı. Nüfusu büyük olmasına rağmen tamamen erkek çocuklardan oluşuyordu. En büyüğü on dört, en küçüğü ise sekiz yaşındaydı. Sokakta yle bir gürültü, öyle bağırışlar, öyle borazan sesleri vardı ki sağır ediciydi.

Her yerde erkek ocuk grupları bir araya toplanmıştı. Bazıları misket, seksek ve top oynuyordu. Diğerleri bisiklete ya da tahta atlara biniyordu. Bazıları kr adam buff'unda, diğerleri ise etikette oynadı. Burada bir grup sirk oynuyordu, bir diğer i şarkı söyleyip okuyordu. Birkaçı takla attı, diğerleri ayakları havada, elleri üzerinde yürüdü. Tam üniformalı generaller, karton askerlerden oluşan alayların nnden geçtiler. Bu geçit törenini kahkahalar, çığlıklar, ulumalar, ıslıklar ve el ırpımlar izledi. Oğlanlardan biri tavuk gibi, diğer i horoz gibi ses çıkartıyor, üçüncüsü de inindeki aslanı taklit ediyordu. Hep birlikte öyle bir kargaşa yarattılar ki, kulaklarınıza pamuk tıkamak zorunda kalırdınız. Meydanlar sabahtan akşama kadar oğlanlarla dolup taşan kek ahşap tiyatrolarla doluydu ve evlerin duvarlarında kömürle şöyle yazılar yazıyordu: OYUNCAKLAR ÜLKESİNE OLSUN! Aritmetiğe son!

ARTIK OKUL YOK!

Pinokyo, Lamp-Wick ve onlarla birlikte seyahat eden diğer çocuklar o topraklara ayak basar basmaz bir araştırma gezisine ıktılar.

Her yeri dolaştılar, her köşeye, her eve, her tiyatroya baktılar. Herkesin dostu oldular. Kim onlardan daha mutlu olabilir?

Eğlenceler ve partilerle saatler, günler, haftalar şimşek gibi geçti.

"Ah, ne kadar güzel bir hayat bu!" Pinokyo, arkadaşı Lamp-Wick'le tesadüfen karşılaştığında bunu söyledi.

"Haklı mıydım, haksız mıydım?" Lamp-Wick'e cevap verdi. "Ve gelmek istemediğini düşünüyorum! Dn bile eve dönüp Peri'nizi görme ve yeniden çalışmaya başlama fikrinin aklınıza geldiğini düşününce! Bugün kalemlerden, kitaplardan ve okuldan kurtulduysan, bunu bana, tavsiyelerime, bakımıma borçlusun.

Kabul ediyor musun? Sonuçta yalnızca gerçek arkadaşlar önemlidir."

"Bu doğru, Lamp-Wick, bu doğru. Eğer bugün gerçekten mutlu bir çocuksam, hepsi senin sayende. Ve öğretmenin senden bahsederken şöyle dediğini düşünmek: 'O Lamba Fitili'ni kullanma! O kötü bir arkadaşdır ve bir gün seni yoldan çıkaracaktır.'"

"Zavallı öğretmen!" diğeri başını sallayarak cevap verdi. "Aslında benden ne kadar hoşlanmadığını ve hakkımda kötü konuşmaktan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Ama ben cömert bir doğaya sahibim ve onu memnuniyetle affediyorum.

"Harika bir ruh!" dedi Pinokyo, arkadaşını sevgiyle kucaklayarak.

Beş ay geçti ve çocuklar sabahtan akşama kadar ne kitap, ne masa, ne de okul görmeden oynamaya ve eğlenmeye devam ettiler. Ama çocuklarım, bir sabah Pinokyo uyandığında kendisini büyük bir sürprizin beklediğini gördü; göreceğiniz gibi, kendisini çok mutsuz eden bir sürpriz.

BÖLÜM 32

Pinokyo'nun kulakları eşeğinkine benzer. Kısa bir süre sonra değişir gerçek bir eşeğe dönüşür ve anırmaya başlar.

Herkes bir anda onu bekleyen bir sürprizle karşılaşır. Pinokyo'nun hayatının o olaylı sabahında yaşadığı türden çok az şey var.

Bu neydi? Size şunu söyleyeyim sevgili küçük okurlarım. Uyanınca Pinokyo elini başına koydu ve orada buldu...

Tahmin etmek!

Gece boyunca kulaklarının en az on inç büyüdüğünü fark etti!

Kuklanın doğduğu andan itibaren çok küçük kulakları olduğunu bilmelisiniz; o kadar küçüktü ki çıplak gözle neredeyse hiç görülemiyordu. Bir gecede o iki narin organın ayakkabı fırçası kadar uzadığını fark ettiğinde ne hissetmişti!

Ayna aramaya çıktı ama bulamadı, bir leğeni suyla doldurup kendine baktı. Orada asla görmek isteyemeyeceği şeyi gördü. Erkeksi figürü bir çift güzel eşekle süslenmiş ve zenginleştirilmiştir.

kulaklar.

Zavallı Kukla'nın korkunç acısını, utancını ve çaresizliğini düşünmenizi size bırakıyorum.

Ağlamaya, çığlık atmaya, kafasını duvara vurmaya başladı ama çığlık attıkça kulakları da daha uzun ve kıllı hale geliyordu.

Bu delici çığlıklar üzerine odaya bir Fındık Faresi girdi; üst katta yaşayan, şişman, küçük bir Fındık Faresi. Pinokyo'yu bu kadar kederli görünce endişeyle sordu: "Sorun

nedir sevgili küçük komşu?"

"Hastayım, küçük Fındık Farem, çok ama çok hastayım ve beni korkutan bir hastalıktan dolayı! Nabzını nasıl hissedeceğini anlıyor musun?"

"Biraz."

"O halde benimkini hisset ve ateşim olup olmadığını söyle."

Fındık Faresi Pinokyo'nun bileğini patilerinin arasına aldı ve birkaç dakika sonra üzüntüyle ona baktı ve şöyle dedi: "Dostum, kusura bakma ama ben

Size çok üzücü bir haber vermeliyim."

"Nedir?"

"Ateşin çok kötü."

"Ama ne ateşi?"

"Eşek ateşi."

"Bu ateş hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye yanıtladı Kukla, kendisine ne olduğunu çok iyi anlamaya başlamıştı.

"O zaman sana her şeyi anlatacağım" dedi Fındık Faresi. "O halde şunu bil ki, içinde iki ya da üç saat sonra artık ne kukla ne de oğlan çocuğu olacaksın."

"Ben ne olacağım?"

"İki üç saat içinde gerçek bir eşek olacaksın, tıpkı eşekler gibi. meyve arabalarını pazara çeken şey bu."

"Ah, ne yaptım? Ben ne yaptım?" diye bağırdı Pinokyo, iki uzun kulağını elleriyle tutup, sanki başka birine aitmiş gibi öfkeyle çekip çekiştirerek.

"Sevgili oğlum," diye yanıtladı Fındık Faresi onu biraz neşelendirmek için, "şimdi neden endişelenesin ki? Yapılan şeyin geri dönüşü olamaz, biliyorsun. Kader, kitaplardan, okullardan ve öğretmenlerden nefret eden, tüm günlerini oyuncaklarla ve oyunlarla geçiren tüm tembel çocukların er ya da geç eşeğe dönüşmesini emretmiştir."

"Ama gerçekten öyle mi?" diye sordu Marionette acı acı ağlayarak.

"Öyle olduğunu söylediğim için üzgünüm. Ve gözyaşları artık işe yaramaz. Bütün bunları daha önce düşünmeliydin."

"Ama hata benim değil. İnan bana küçük Fındık Faresi, hata tamamen Lamp-Wick'te."

"Peki bu Lamp-Wick kim?"

"Bir sınıf arkadaşım. Eve dönmek istedim. İtaatkar olmak istedim. Ben okumak ve okulda başarılı olmak istiyordum ama Lamp-Wick bana şöyle dedi: 'Neden ders çalışarak vaktini boşa harcamak istiyorsun? Neden okula gitmek istiyorsun? Benimle Oyuncaklar Ülkesine gel. Orada bir daha asla ders çalışmayacağız. Orada sabahtan akşama kadar eğlenebilir ve mutlu olabiliriz.'" "

"Peki neden o sahte arkadaşın tavsiyesine uydun?"

"Neden? Çünkü sevgili küçük Fındık Farem, ben umursamaz bir Kuklayım; umursamaz ve kalpsiz. Ah! Eğer biraz yüreğim olsaydı, beni bu kadar çok seven, bana bu kadar iyi davranan o iyi kalpli Peri'yi asla terk etmezdim! Ve bu zamana kadar artık bir Kukla olmamalıyım. ben olmalıydım

tüm arkadaşlarım gibi gerçek bir çocuk! Ah, eğer Lamp-Wick'le tanışsam ona onun hakkında ne düşündüğümü ve daha fazlasını anlatacağım!

Bu uzun konuşmanın ardından Pinokyo odanın kapısına doğru yürüdü. Ancak oraya vardığında eşek kulaklarını hatırlayarak onları halka göstermekten utandı ve geri döndü. Raftan büyük bir pamuklu çanta aldı, kafasına koydu ve burnuna kadar aşağı çekti.

Böylece süslenerek dışarı çıktı. Lamp-Wick'i her yerde, sokaklarda, meydanlarda, tiyatroların içinde, her yerde aradı; ama bulunamadı. Tanıştığı herkese kendisini sordu ama kimse onu görmedi. Çaresizlik içinde eve döndü ve kapıyı çaldı.

"Kim o?" İçeriden Lamp-Wick'e sordu.

"O benim!" Marionette'e cevap verdi.

"Bir dakika bekle."

Tam yarım saat sonra kapı açıldı. Pinokyo'yu bir sürpriz daha bekliyordu! Arkadaşı, kafasında burnuna kadar çekilmiş büyük bir pamuklu torbayla odada duruyordu.

O çantayı görünce Pinokyo biraz daha mutlu oldu ve kendi kendine şöyle düşündü:

"Arkadaşım da benimle aynı hastalıktan muzdarip olmalı! merak ediyorum eğer onun da eşek nezlesi mi var?"

Ama hiçbir şey görmemiş gibi davranarak gülümseyerek sordu:

"Nasılsın sevgili Lamp-Wick?"

"Çok iyi. Parmesan peynirindeki fare gibi."

"Bu gerçekten doğru mu?"

"Sana neden yalan söyleyeyim ki?"

"Kusura bakmayın dostum ama o zaman neden o pamuklu çantayı kulaklarınıza takıyorsunuz?"

"Doktorum dizlerimden biri ağrıdığı için bu kararı verdi. Ve sen canım Marionette, neden o pamuklu çantayı burnuna kadar taşıyorsun?"

"Ayağım morardığı için doktor bunu emretti."

"Ah, zavallı Pinokyo'm!"

"Ah, benim zavallı Lamba Fitolim!"

Bu sözleri utanç verici derecede uzun bir sessizlik izledi. İki arkadaş alaycı bir şekilde birbirlerine baktılar.

Sonunda Kukla, bal kadar tatlı ve flüt kadar yumuşak bir sesle şöyle dedi:

arkadaşı:

"Söyle bana, Lamp-Wick, sevgili dostum, hiç kulak ağrısı çektin mi?"

"Asla! Peki sen?"

"Asla! Yine de bu sabahtan beri kulağım bana işkence ediyor."

"Benimki de öyle."

"Senin de? Peki bu hangi kulak?"

"Bunların her ikisi de. Ve senin?"

"İkisi de. Acaba aynı hastalık olabilir mi?"

"Korkarım öyle."

"Bana bir iyilik yapar mısın, Lamp-Wick?"

"Memnuniyetle! Bütün kalbimle."

"Kulaklarını görmeme izin verir misin?"

"Neden? Ama sana benimkini göstermeden önce seninkini görmek istiyorum sevgili Pinokyo."

"HAYIR. Önce kendininkini göstermelisin."

"Hayır canım! Önce senin, sonra benim."

"Peki o zaman" dedi Kukla, "bir sözleşme yapalım."

"Sözleşmeyi dinleyelim!"

"Gelin hep birlikte şapkalarımızı çıkaralım. Elbette?"

"Elbette."

"Hazır o zaman!"

Pinokyo saymaya başladı: "Bir! İki! Üç!"

"Üç!" iki oğlan şapkalarını çıkarıp havaya fırlattılar.

Ve sonra inanılması güç ama tamamıyla doğru olan bir sahne yaşandı. Kukla ve arkadaşı Lamp-Wick birbirlerinin aynı talihsizliğe maruz kaldıklarını görünce üzölmek ve utanmak yerine birbirleriyle dalga geçmeye başladılar ve birçok saçmalığın ardından sonunda kahkahalara boğuldular. .

Güldüler, güldüler ve tekrar güldüler, ağrıyana kadar güldüler, ağlayana kadar güldüler.

Ama birdenbire Lamp-Wick gülmeyi bıraktı. Sendeledi ve neredeyse düşüyordu. Hayalet gibi solgun bir halde Pinokyo'ya döndü ve şöyle dedi:

"Yardım edin, yardım edin Pinokyo!"

"Sorun nedir?"

"Ah, yardım et bana! Artık ayağa kalkamıyorum."

Pinokyo, "Ben de yapamam" diye bağırdı; ve kahkahası gözyaşlarına dönüştü çaresizce tökezledi.

Konuşmaları henüz bitmemişti ki ikisi de dört ayak üzerine düştüler ve odanın içinde koşmaya ve zıplamaya başladılar. Koşarken kolları bacaklara dönüştü, yüzleri burunlara dönüştü ve sırtları uzun gri kıllarla kaplandı.

Bu yeterince aşağılayıcıydı ama en korkunç an, iki zavallı yaratığın kuyruklarının belirmediğini hissettiği andı. Utanç ve kedere yenik düşerek ağlamaya ve kaderlerinden yakınmaya çalıştılar.

Ama yapılan geri alınamaz! İnemeler ve çığlıklar yerine patladılar yüksek sesli eşek anırmalarına benziyordu, bu kulağa çok benziyordu: "Hah! Vay! Hah!"

O sırada kapının şiddetli bir şekilde vurulduğu duyuldu ve bir ses onlara seslendi:

"Açık! Ben Küçük Adam'ım, seni buraya getiren arabanın sürücüsü.

Açın diyorum, yoksa dikkatli olun!"

BÖLÜM 33

Eşeğe dönüşen Pinokyo, kendisine numaralar yapmayı öğretmek isteyen bir sirk sahibi tarafından satın alınır. Eşek topallaşır ve derisini davul derisi olarak kullanmak isteyen bir adama satılır.

İki zavallı küçük adam ayağa kalkıp birbirlerine bakarken çok üzgün ve üzgündüler. Odanın dışında Küçük Adam'ın sabırsızlığı giderek arttı ve sonunda kapıya öyle şiddetli bir tekme attı ki, kapı açıldı. Dudaklarında her zamanki tatlı gülümsemesiyle Pinokyo ve Lamp-Wick'e baktı ve onlara şöyle dedi:

“İyi iş çıkardınız çocuklar! İyi anırdın, öyle iyi anırdın ki sesini hemen tanıdım ve işte buradayım.”

Bunu duyan iki eşek utançla başlarını eğdiler, kulaklarını indirdiler ve kuyruklarını bacaklarının arasına kısırdılar.

Küçük Adam ilk başta onları okşadı ve tüylü kürklerini düzeltti. Sonra bir köri tarağı çıkardı ve cam gibi parıldayana kadar üzerlerinde çalıştı. İki küçük hayvanın görünüşünden memnun kaldı ve onları iyi bir fiyata satmak umuduyla dizginledi ve Oyuncaklar Diyarı'ndan uzakta bir pazar yerine götürdü.

Aslında teklif için çok uzun süre beklemesine gerek yoktu. Lamp-Wick, eşeği önceki gün ölen bir çiftçi tarafından satın alındı. Pinokyo, kendisine seyirciler için numaralar yapmayı öğretmek isteyen bir sirk sahibine gitti.

Şimdi Küçük Adam'ın mesleğinin ne olduğunu anladınız mı? Yüzü nezaketle parlayan bu korkunç küçük yaratık, erkek çocuk aramak için dünyayı dolaştı. Tembel oğlanlar, kitaplardan nefret eden oğlanlar, evden kaçmak isteyen oğlanlar, okuldan bıkmış oğlanlar; bütün bunlar onun neşesi ve şansıydı. Onları Oyuncak Ülkesi'ne götürdü ve gönül rahatlığıyla eğlenmelerine izin verdi. Aylarca oyun oynayıp hiç çalışmadıktan sonra küçük eşeklere dönüştüler ve onları pazar yerinde sattı. Birkaç yıl içinde milyoner olmuştu.

Lamp-Wick'e ne oldu? Sevgili çocuklarım, bilmiyorum. Pinokyo daha ilk günden itibaren büyük zorluklarla karşılaştı diyebilirim.

Yeni efendisi onu bir ahıra koyduktan sonra yemliğini samanla doldurdu, ancak Pinokyo bir ağız dolusu tattıktan sonra onu tükürdü.

Sonra adam yemliği samanla doldurdu. Ancak Pinokyo bundan pek hoşlanmadı.

"Ah, sen de samanı sevmiyor musun?" öfkeyle bağırdı. "Bekle, güzel eşeğim, Sana bu kadar seçici olmamayı öğreteceğim."

Daha fazla uzatmadan bir kırbaç aldı ve Eşeğin bacaklarına güçlü bir darbe indirdi.

Pinokyo acıyla çığlık attı ve çığlık atarken de şöyle bağırdı: "Hah!

Vay! Vay! Samanları sindiremiyorum!"

"O halde samanı ye!" Eşeği çok iyi anlayan efendisi cevap verdi.

"Haha! Vay! Vay! Hay başımı ağrıtıyor!

"Seni ördek ya da tavukla beslemem gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye tekrar sordu adam ve her zamankinden daha öfkeli bir şekilde zavallı Pinokyo'ya bir kırbaç daha vurdu.

İkinci dayakta Pinokyo çok sessizleştı ve başka bir şey söylemedi.

Daha sonra ahırın kapısı kapatılarak yalnız bırakıldı. Bir şey yemeyeli saatler olmuştu ve açlıktan esnemeye başlamıştı. Esnerken fırın büyüklüğünde bir ağız açtı.

Sonunda yemlikte başka bir şey bulamayınca samanın tadına baktı. Tadına baktıktan sonra iyice çiğnedi, gözlerini kapattı ve yuttu.

Kendi kendine, "Bu saman fena değil" dedi. "Fakat ders çalışsaydım ne kadar mutlu olurdu! Şu anda saman yerine biraz iyi ekmek ve tereyağı yemeliyim. Sabır!"

Ertesi sabah uyandığında Pinokyo daha fazla saman bulmak için yemliğe baktı ama saman tükenmişti. Gece boyunca hepsini yemişti.

Pipeti denedi ama onu çiğnedikçe büyük bir yeteneğin olduğunu fark etti. Tadının ne pirinç ne de makarna gibi olmaması hayal kırıklığı yarattı.

"Sabır!" çiğnerken tekrarladı. "Keşke benim talihsizliğim bir işe yarasaydı Ders çalışmayı reddeden itaatsiz çocuklara ders! Sabır! Sabırlı ol!"

"Gerçekten sabır!" Tam o sırada ahıra geldiğinde efendisi bağırdı. "Seni buraya sadece yiyecek ve içecek vermek için mi getirdiğimi sanıyorsun küçük eşeğim? Oh hayır! Güzel altınlar kazanmama yardım edeceksin, duydun mu? Hemen gelin. Sana zıplamayı, selam vermeyi, vals ve polka yapmayı, hatta başının üstünde durmayı öğreteceğim."

Zavallı Pinokyo, istese de istemese de bütün bu harika şeyleri öğrenmek zorundaydı.

şeyler; ama mükemmel olduğu söyleninceye kadar bu onun üç uzun ayını aldı ve pek çok kırbaça mal oldu.

Nihayet Pinokyo'nun ustasının olağanüstü bir performans sergileyeceği gün geldi. Şehrin her yerine asılan ve büyük harflerle yazılan duyurularda şu ifadeler yer alıyordu:

BU GECE BÜYÜK GÖSTERİ
BÜYÜK SANATÇILARIN Sıçrayışları ve Egzersizleri
VE ÜNLÜ ATLARI

ŞİRKET

İlk Halk Gösterimi

arasında

ÜNLÜ EŞEK

isminde

PİNOKYO

DANSIN YILDIZI

Tiyatro Gün Gibi Aydınlik Olacak

O gece, tahmin edebileceğiniz gibi, gösterinin başlamasına bir saat kala salon tıka basa doluydu.

Orkestra koltuğuna, balkon koltuğuna, galeri koltuğuna sahip olunamazdı; altın ağırlığına rağmen bile.

Burası her yaştan ve boydan erkek ve kızlarla doluydu, kıvranıyor ve Ünlü Eşek dansını görmek için sabırsızlıkla dans ediyorlar.

Gösterinin ilk kısmı bittiğinde sirkin sahibi ve yöneticisi siyah ceketli, beyaz pantolonlu ve rugan çizmeli olarak halkın karşısına çıktı ve yüksek, kibirli bir sesle şu duyuruyu yaptı:

“Çok şerefli arkadaşlar, Beyler ve Hanımlar!

“Bu tiyatronun yöneticisi olan naçizane hizmetkarınız, size dünyanın en büyük, en ünlü Eşeğini, kısa ömründe kralların önünde sahneye çıkma şerefine erişmiş bir Eşeği tanıtmak için karşınıza çıkıyor. ve Avrupa'nın tüm büyük saraylarının kraliçeleri ve imparatorları.

“İlginiz için teşekkür ederiz!”

Bu konuşma büyük kahkaha ve alkışlarla karşılandı. Ünlü Eşek Pinokyo sirk arenasında görüldüğünde alkışlar kükremeye dönüştü.

Çok şık giyinmişti. Sırtında cilalı pirinç tokalı, parlak deriden yeni bir dizgin vardı; kulaklarına iki beyaz kamelya bağlanmıştı;

Birçok bukleye bölünmüş yelesini kırmızı ipekten kurdeleler ve püsküller süslüyordu. Beline altın ve gümüşten büyük bir kuşak bağlanmıştı ve kuyruğu pek çok parlak renkte kurdelelerle süslenmişti. Gerçekten yakışıklı bir eşektir!

Müdür onu halka tanıtırken şu sözleri ekledi: "En şerefli dinleyiciler! Bu gece, onu Afrika'nın vahşi doğasında bulduğumdan beri bu hayvanı evcilleştirmeye çalışırken karşılaştığım büyük zorlukları anlatmak için zamanınızı almayacağım. Yalvarırım, gözlerindeki vahşi bakışa dikkat edin. Yüzyıllar boyunca uygarlığın vahşi hayvanları bastırmak için kullandığı tüm yöntemler bu durumda başarısız oldu. Sonunda onu isteğime kavuşturmak için kırbacın yumuşak diline başvurmak zorunda kaldım. Bütün iyiliğime rağmen eşeğimin sevgisini kazanmayı hiçbir zaman başaramadım. Bugün hala onu bulduğum günkü kadar vahşi. Hala benden korkuyor ve nefret ediyor. Ama onda harika, kurtarıcı bir özellik buldum. Alnındaki bu küçük yumruyu görüyor musun? Ona dans etme ve ayaklarını bir insan kadar çevik kullanma konusundaki büyük yeteneğini veren de bu tümsektir. Ona hayran olun, ey sinyoriler ve keyfinize bakın. Artık bir hayvan öğretmeni olarak başarımın yargıcı olmanıza izin veriyorum. Sizlerden ayrılmadan önce, yarın akşam bir gösteri daha yapılacağını belirtmek isterim. Havanın yağmur yağması ihtimali varsa, büyük gösteri sabah saat on birde gerçekleşecek."

Müdür eğildi ve Pinokyo'ya dönerek şöyle dedi: "Hazır ol, Pinokyo! Gösterinize başlamadan önce izleyicilerinizi selamlayın!"

Pinokyo itaatkar bir şekilde iki dizini yere eğdi ve diz çökmeye devam etti. ta ki Müdür kırbacını şaklatarak sert bir şekilde bağırana kadar: "Yürüyün!"

Eşek dört ayağının üzerinde yükseldi ve ringin etrafında dolaştı. Bir kaç dakikalar geçti ve Yöneticinin sesi yeniden seslendi: "Hızlı

adım!" ve Pinokyo itaatkar bir şekilde adımını değiştirdi.

"Dörtnala!" ve Pinokyo dörtnala gidiyordu.

"Son sürat!" ve Pinokyo koşabildiği kadar hızlı koştu. Usta koşarken kolunu kaldırdı ve havada bir tabanca sesi duyuldu.

Atış anında küçük Eşek sanki gerçekten ölmüş gibi yere düştü.

Ayağa kalkarken eşeği alkış yağmuru karşıladı. Ağlıyor ve Her taraftan bağırışlar ve el çırpışları duyuldu.

Bütün bu gürültü karşısında Pinokyo başını kaldırdı ve gözlerini kaldırdı. Orada, önünde bir kutunun içinde güzel bir kadın oturuyordu. Boynunda büyük bir madalyonun asılı olduğu uzun bir altın zincir vardı. Madalyonun üzerine şunlar boyandı:

bir Marionette'in resmi.

"Bu fotoğraf benim! O güzel bayan benim Perim!" dedi Pinokyo kendisi onu tanıdı. O kadar mutlu hissetti ki haykırmak için elinden geleni yaptı: "Ah, Perim! Benim kendi Perim!"

Ancak tiyatrodaki kelimelerin yerine yüksek bir anırma sesi duyuldu; o kadar yüksek ve uzun süreliydi ki tüm seyirciler -erkekler, kadınlar ve çocuklar, ama özellikle çocuklar- kahkahalara boğuldu.

Daha sonra eşeğe anırmanın iyi bir davranış olmadığını öğretmek için Halkın önünde Müdür kamçısının sapıyla burnuna vurdu.

Zavallı küçük eşek uzun bir dil çıkardı ve uzun süre burnunu yaladı acıyı dindirme çabasıyla zaman.

Peki kutulara doğru baktığında Peri'nin ortadan kaybolduğunu gördüğünde ne kadar acı çekmişti!

Bayıldığını hissetti, gözleri yaşlarla doldu ve acı bir şekilde ağladı. Hiç kimse Ancak bunu en azından Müdür kamçısını şaklatarak haykırarak biliyordu:

"Bravo, Pinokyo! Şimdi bize halkaların arasından ne kadar zarif bir şekilde atlayabileceğinizi gösterin."

Pinokyo iki üç kez denedi ama yüzüğün yanına her yaklaştığında altına girmeyi daha çok beğendi. Dördüncü kez, efendisinin bakışı üzerine üzerinden atladı ama bunu yaparken arka ayakları çembere takıldı ve yığın halinde yere düştü.

Ayağa kalktığı anda topaldı ve ahıra kadar zar zor topallayabiliyordu.

"Pinokyo! Pinokyo'yu istiyoruz! Küçük Eşeği istiyoruz!" Kazadan dolayı üzülen orkestradaki çocuklar ağladı.

O akşam Pinokyo'yu bir daha kimse görmedi.

Ertesi sabah veteriner -yani hayvan doktoru- şunu açıkladı: hayatının geri kalanı boyunca total kalacaktı.

"Total bir eşekten ne isterim?" dedi Müdür seyis çocuğuna. "Onu pazara götürüp sat."

Meydana vardıklarında kısa sürede bir alıcı bulundu.

"O küçük total eşeğe ne kadar istiyorsun?" O sordu.

"Dört dolar."

"Sana dört sent vereceğim. Onu iş için satın aldığımı sanma. Sadece onun derisini istiyorum. Çok sert görünüyor ve bunu kendime bir davul derisi yapmak için kullanabilirim. Köyümdeki bir müzik grubuna üyeyim ve davula ihtiyacım var."

Sevgili çocuklarım, bu büyük zevki hayalinizde canlandırmayı size bırakıyorum.
Pinokyo davulcu olacağını duymuştu!

Alıcı dört kuruş parayı ödedikten sonra eşek el değiştirdi. Yeni sahibi onu denize bakan yüksek bir kayalığa götürdü, boynuna bir taş koydu, arka ayaklarından birine ip bağladı, onu itti ve denize attı.
SU.

Pinokyo hemen battı. Ve yeni efendisi, derinin yüzülmesi ve kendine davul derisi yapılması için uçurumun kenarında oturmuş onun boğulmasını bekliyordu.

BÖLÜM 34

Pinokyo denize atılır, balıklar tarafından yenir ve kukla olur.
bir kez daha. Karaya doğru yüzerken Korkunç Köpekbalığı tarafından yutulur.

Pinokyo denizin derinliklerine battı ve sonunda elli dakika bekledikten sonra
uçurumdaki adam kendi kendine şöyle dedi: "Bu zamana

kadar benim zavallı küçük topal eşeğimin boğulması gerekiyor. Onunla birlikte güzel
davulum üzerinde çalışmaya başlayabilirim.

Pinokyo'nun bacağına bağladığı ipi çaktı - çaktı, çaktı, çaktı ve sonunda suyun
yüzeyinde belirmediğini gördü - Ne olduğunu tahmin edebilir misiniz? Ölü bir eşek yerine,
yılan balığı gibi kıvranan ve kıvranan oldukça canlı bir Kukla gördü.

Zavallı adam o tahta kuklayı görünce rüya gördüğünü sandı ve
orada ağzı açık ve gözleri dışarı fırlamış bir halde oturuyordu.

Aklını toplayarak şöyle dedi: "Peki ya
denize attığım eşek?"

Kukla gülerken "Ben o eşeğim" diye yanıtladı.

"Sen?"

"BEN."

"Ah, seni küçük hile! Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Seninle dalga mı geçiyorum? Hiç de öyle değil sevgili Üstad. Ciddi konuşuyorum."

"Peki, nasıl oluyor da birkaç dakika önce eşek olan sen, şimdi karşımda tahta bir
kukla olarak duruyorsun?"

"Tuzlu suyun etkisi olabilir. Deniz bu oyunları oynamayı çok seviyor."

"Dikkatli ol Marionette, dikkatli ol! Bana gülme! eğer sana yazıklar olsun
sabrım taşsın!"

"Peki o zaman Ustam, hikayemin tamamını bilmek ister misin? Bacağımı çöz, sana
daha iyi anlatayım."

Kuklanın gerçek hayat hikayesini merak eden yaşlı adam, hemen ayağını tutan ipi
çözdü. Kendini havadaki bir kuş kadar özgür hisseden Pinokyo, hikâyesine şöyle başladı:

"O halde şunu bil ki, bir zamanlar ben de tahtadan bir kuklaydım, tıpkı benim gibi.

Bugün. Bir gün oğlan olmak üzereydim, gerçek bir oğlan çocuğu, ama tembelliğim, kitaplara olan nefretim ve kötü arkadaşları dinlediğim için evden kaçtım. Güzel bir sabah uyandıgımda kendimi bir eşeğe dönüşmüş halde buldum; uzun kulaklar, gri palto, hatta kuyruk! Benim için ne utanç verici bir gün! Umarım bir daha böyle bir şey yaşamazsınız sevgili Üstad. Panayıra götürüldüm ve beni dans ettirip halkaların üzerinden atlatmaya çalışan bir sirk sahibine satıldım.

Bir gece performans sırasında kötü bir düşüş yaşadım ve topalladım. Sirk sahibi topal eşeği ne yapacağını bilemeyince beni pazar yerine gönderdi, sen de satın aldın."

"Gerçekten de yaptım! Ve senin için dört sent ödedim. Şimdi paramı bana kim iade edecek?"

"Ama neden beni satın aldın? Beni bana zarar vermek, öldürmek, beni davulcu yapmak için satın aldın!"

"Gerçekten de yaptım! Peki şimdi başka bir deriyi nerede bulacağım?"

"Önemli değil sevgili Usta. Bu dünyada o kadar çok eşek var ki."

"Söylesene küstah küçük haydut, hikayen burada bitiyor mu?"

"Bir kelime daha" diye yanıtladı Kukla, "ve işim bitti. Beni satın aldıktan sonra beni buraya öldürmek için getirdin. Ama sen bana acıyarak boynuma taş bağlayıp denizin dibine attın. Mümkün olduğu kadar az acı çekmemi istemeniz çok iyi ve nazik bir davranıştı; sizi her zaman hatırlayacağım.

Ve artık Perim benimle ilgilenecek, sen bile..."

"Periniz mi? O kim?"

"O benim annem ve çocuklarını seven tüm anneler gibi, hak etmesem de beni asla gözden kaçırmıyor. Ve bugün benim bu iyi Peri, boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu görünce yattığım yere bin balık gönderdi. Benim gerçekten ölü bir eşek olduğumu sanıp yemeye başladılar. Ne harika ısırıklar aldılar! Biri kulaklarımı, diğeri burnumu, üçüncüsü boynumu ve yelemi yedi. Bazıları bacaklarıma, bazıları sırtıma saldırdı ve diğerlerinin arasında çok nazik ve kibar bir küçük balık vardı ki kuyruğumu bile yiyerek bana büyük bir iyilik yaptı.

Adam dehşete düşmüş bir halde, "Bundan sonra" dedi, "yemin ederim bir daha balık yemeyeceğim. Bir kefal ya da beyaz balığı açtığımda orada ölü bir eşeğin kuyruğunu bulmaktan nasıl keyif alırım!"

"Ben de senin gibi düşünüyorum" diye yanıtladı Marionette gülerek. "Yine de şunu bilmelisiniz ki, balıklar beni tepeden tırnağa kaplayan eşek paltomu yemeyi bitirdiğinde doğal olarak kemiklere, daha doğrusu benim durumumda ormana geldiler, çünkü

Bildiğiniz gibi ben çok sert bir ağaçtan yapılmışım. İlk birkaç ısırıktan sonra o açgözlü balıklar ahşabın dişlerine iyi gelmediğini anlamışlar ve hazımsızlıktan korktukları için bana veda etmeden, hatta teşekkür bile etmeden dönüp oraya buraya koşmuşlar. İşte sevgili Üstad, benim hikayem elinizde. Beni sudan çıkardığında neden ölü bir eşek değil de kukla bulduğunu artık biliyorsun."

"Hikâyene gülüyorum!" adam öfkeyle bağırdı. "Seni almak için dört sent harcadığımı biliyorum ve paramı geri istiyorum. Ne yapabilirim biliyor musun; Seni bir kez daha pazara götürüp kuru odun olarak satacağım."

"Pekala, sat beni. Memnun oldum" dedi Pinokyo. Ancak konuşurken hızlı bir sıçrama yaptı ve denize daldı. Olabildiğince hızlı yüzerek bağırdı ve gülererek: "Güle güle Usta. Eğer davulun

için bir dış kaplamaya ihtiyacın olursa beni hatırla."

Durmadan yüzdü. Bir süre sonra tekrar arkasına döndü ve öncekinden daha yüksek sesle seslendi:

"Güle güle efendim. Bir parça iyi kuru oduna ihtiyacın olursa beni hatırla."

Birkaç saniye içinde neredeyse görülemeyecek kadar ileri gitmişti. Ondan görülebilen tek şey, suyun mavi yüzeyinde hızla hareket eden çok küçük siyah bir noktaydı; ara sıra bir bacağını veya bir kolunu havaya kaldıran küçük siyah bir nokta. Pinokyo'nun güneşte oynayan bir yunusa dönüştüğü düşünülebilirdi.

Pinokyo uzun süre yüzdükten sonra denizin ortasında mermer beyazlığında büyük bir kaya gördü. Kayanın tepesinde küçük bir Keçi meliyor ve Kukla'ya kendisine gelmesi için sesleniyor ve işaret ediyordu.

O küçük Keçide çok tuhaf bir şeyler vardı. Paltosu diğer keçilerininki gibi beyaz, siyah veya kahverengi değil, güzel bakirenin saçlarından birini hatırlatan koyu parlak bir renk olan gök mavisiydi.

Pinokyo'nun kalbi hızlı atmaya başladı, sonra daha da hızlı atmaya başladı. Çabalarını iki katına çıkardı ve beyaz kayaya doğru elinden geldiğince sert bir şekilde yüzdü. Yolun neredeyse yarısına yaklaşmıştı ki aniden korkunç bir deniz canavarı kafasını sudan dışarı çıkardı; devasa bir kafa, kocaman bir ağız, ardına kadar açık, üç sıra parlak dişleri görünüyordu, sadece görüntüsü bile insanı korkuyla doldururdu.

Ne olduğunu biliyor musun?

O deniz canavarı, bu hikayede adı geçen ve zalimliği nedeniyle hem balıklar hem de balıkçılar tarafından "Denizin Attila'sı" lakabını alan devasa Köpekbalığı'ndan başkası değildi.

Zavallı Pinokyo! O canavarın görüntüsü onu neredeyse ölesiye korkuttu! Yolunu değiştirmek, kaçmak için ondan uzaklaşmaya çalıştı ama o devasa ağız gittikçe yaklaşıyordu.

"Acele et, Pinokyo, sana yalvarıyorum!" Küçük Keçi yüksek kayanın üzerinde meledi.

Ve Pinokyo kollarıyla, vücuduyla, bacaklarıyla, ayaklarıyla çaresizce yüzüyordu.

"Çabuk Pinokyo, canavar yaklaşıyor!"

Pinokyo giderek daha hızlı, daha hızlı, daha da sert yüzüyordu.

"Daha hızlı Pinokyo! Canavar seni yakalayacak! İşte burada! İşte burada! Çabuk, çabuk, yoksa kaybolursun!"

Pinokyo suyun içinden bir atış gibi geçti; gittikçe daha hızlı. Kayanın yanına yaklaştı. Keçi eğildi ve sudan çıkmasına yardım etmek için toynaklarından birini ona verdi.

Ne yazık ki! Çok geçti. Canavar ona yetişti ve Kukla kendini sıra sıra parıldayan beyaz dişlerin arasında buldu. Ancak sadece bir an için Köpekbalığı derin bir nefes aldı ve nefes alırken bir yumurtayı emer gibi kolayca Kukla'yı içti. Sonra onu o kadar hızlı yuttu ki, balığın gövdesine düşen Pinokyo, yarım saat boyunca sersemlemiş halde kaldı.

Aklı başına geldiğinde Kukla nerede olduğunu hatırlayamadı. Etrafında her şey karanlıktı; o kadar derin ve siyahtı ki bir an için kafasını hokkanın içine soktuğunu sandı. Bir süre dinledi ama hiçbir şey duymadı. Arada bir yüzüne soğuk bir rüzgar çarpıyordu. İlk başta bu rüzgarın nereden geldiğini anlayamadı ama bir süre sonra canavarın ciğerlerinden geldiğini anladı. Size Köpekbalığı'nın astım hastası olduğunu söylemeyi unuttum, bu yüzden ne zaman nefes alsın bir fırtına esiyormuş gibi görünüyordu.

Pinokyo ilk başta cesur olmaya çalıştı ama gerçekten Köpekbalığı'nın midesinde olduğuna ikna olur olmaz hıçkırıklara ve gözyaşlarına boğuldu. "Yardım! Yardım!" O ağladı. "Ah, zavallı ben! Biri beni kurtarmaya gelmeyecek mi?"

"Sana yardım edecek kim var, mutsuz çocuk?" dedi akordu bozuk bir gitar gibi kaba bir ses.

"Kim konuşuyor?" diye sordu Pinokyo, dehşetten donarak.

"Benim, seninle aynı anda Köpekbalığı tarafından yutulan zavallı bir Tunny. Peki sen nasıl bir balıksın?"

"Balıklarla hiçbir ilgim yok. Ben bir Kuklayım."

"Eğer balık değilsen neden bu canavarın seni yutmasına izin verdin?"

"Ona izin vermedim. Beni kovaladı ve bir 'senin tarafından' bile olmadan beni yuttu ayrılmak! Peki şimdi burada karanlıkta ne yapacağız?"

"Köpekbalığı ikimizi de sindirene kadar bekle sanırım."

Pinokyo ağlamaya başlayarak, "Ama sindirilmek istemiyorum" diye bağırdı.

"Ben de öyle" dedi Tunny, "ama eğer biri varsa bunu düşünecek kadar akıllıyım. Balık olarak doğduysan, tavada ölmektense suyun altında ölmek daha onurludur."

"Ne saçma!" diye bağırdı Pinokyo.

"Benimki bir fikirdir" diye yanıtladı Tunny, "ve fikirlere saygı duyulmalı."

"Ama ben buradan çıkmak istiyorum. Kaçmak istiyorum."

"Mümkünse git!"

"Bizi çok uzun süre yutan bu Köpekbalığı mı?" diye sordu Marionette.

"Vücudu, kuyruğu saymazsak, neredeyse bir mil uzunluğunda."

Karanlıkta konuşurken Pinokyo, uzakta zayıf bir ışık gördüğünü sandı.

"Bu ne olabilir?" dedi Tunny'ye.

"Diğer zavallı balıklar da bizim kadar sabırla Köpekbalığı tarafından sindirilmeyi bekliyor."

"Onu görmek istiyorum. Yaşlı bir balık olabilir ve bir kaçış yolu biliyor olabilir."

"Hepinize iyi şanslar diliyorum sevgili Marionette."

"Güle güle Tunny."

"Güle güle Marionette, iyi şanslar."

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Kim bilir? Bunu düşünmemek daha iyi."

BÖLÜM 35

Pinokyo Köpekbaliğının bedeninde kimi buluyor? Bu bölümü okuyun çocuklarım, ve bileceksin.

Pinokyo, yakın arkadaşı Tunny'ye veda ettikten hemen sonra karanlıkta sendeleyerek uzaklaştı ve uzakta parlayan zayıf ışığa doğru elinden geldiğince yürümeye başladı.

Yürürken ayakları yağlı ve kaygan bir su birikintisine çarptı. Yağda kızartılmış balığın o kadar ağır bir kokusu vardı ki Pinokyo bunun Büyük Perhiz olduğunu düşündü.

Ne kadar uzağa giderse, minik ışık o kadar parlak ve net hale geldi. Durmadan yürüdü, ta ki sonunda bulana kadar: Size binlerce tahminde bulunabilirim sevgili çocuklarım! Akşam yemeği için hazırlanmış, cam şişeye yapılandırılmış bir mumla aydınlatılan küçük bir masa buldu; Masanın yanında kar gibi beyaz, canlı balık yiyen küçük, yaşlı bir adam oturuyordu. Öyle kıvranıyordu ki, ara sıra içlerinden biri yaşlı adamın ağzından çıkıp masanın altındaki karanlığa kaçıyordu.

Bu görüntü karşısında zavallı Kukla o kadar büyük ve ani bir mutlulukla doldu ki neredeyse bayılacaktı. Gülmek istiyordu, ağlamak istiyordu, bin bir şey söylemek istiyordu ama elinden gelen tek şey hareketsiz durmak, kekelemek ve kırık dökük kekelemektir. Sonunda büyük bir çabayla sevinç çığlığı atmayı başardı ve kollarını iki yana açarak yaşlı adamın boynuna doladı.

"Ah, baba, sevgili baba! Sonunda seni buldum mu? Şimdi asla, asla yapmayacağım seni yine bırakayım!"

"Gözlerim bana gerçekten doğruyu mu söylüyor?" yaşlı adam elini ovuşturarak cevap verdi gözler. "Sen gerçekten benim sevgili Pinokyo'm musun?"

"Evet evet evet! O benim! Bana bak! Ve sen beni affettin, değil mi? Ah, sevgili babam, ne kadar iyisin! Ve şunu düşünmek... Ah, ama başıma ne kadar çok talihsizlik geldiğini ve ne kadar çok sorun yaşadığımı bir bilsen! Düşünün ki, okula gidebileyim diye bana ABC kitabımı almak için eski paltonuzu sattığınız gün, Marionette Tiyatrosu'na kaçtım ve sahibi beni yakaladı ve kuzu kızartmayı pişirmek için yakmak istedi! Senin için bana beş altını veren oydu ama beni Kırmızı İstakoz Hanı'na götüren Tilki ve Kedi ile tanıştım. Orada kurtlar gibi yemek yediler ve ben Han'ı yalnız bıraktım ve ormanda Suikastçılarla karşılaştım. Ben koştum, onlar da peşimden koştular.

Beni dev bir meşe ağacının dalına asana kadar hep peşimdeydiler. Daha sonra Gök Mavisi Saç Perisi beni kurtarmak için arabayı gönderdi ve doktorlar bana baktıktan sonra 'Eğer ölmediyse mutlaka yaşıyor' dediler ve ben de yalan söyledim ve burnum büyümeye başladı. . Büyüdü, büyüdü, ta ki odanın kapısından geçemeyene kadar. Sonra altın parçaları gömmek için Tilki ve Kedi ile Harikalar Alanı'na gittim. Papağan bana güldü ve iki bin altın yerine hiçbir şey bulamadım. Hakim soyulduğumu duyunca hırsızları sevindirmek için beni hapse gönderdi; ve uzaklaştığımda bir asmada asılı güzel bir salkım üzüm gördüm. Tuzak beni yakaladı ve Çiftçi bana tasma taktı ve beni bekçi köpeği yaptı. Gelincikleri yakaladığım zaman masum olduğumu anladı ve beni bıraktı. Kuyruğu dumanlı Yılan gülmeye başladı ve göğsündeki bir damar patladı, ben de Peri'nin evine geri döndüm. O ölmüştü ve Güvercin ağladığımı görünce bana şöyle dedi: 'Babanın seni Amerika'da aramak için bir tekne yaptığını gördüm' ve ben de ona 'Ah, keşke kanatlarım olsaydı!' dedim. ve bana 'Babanın yanına gitmek ister misin?' dedi. ve ben de 'Belki ama nasıl?' dedim. ve 'Sırtıma bin' dedi. Seni oraya götüreceğim.' Bütün gece uçtuk ve ertesi sabah balıkçılar denize bakıp 'Zavallı küçük bir adam boğuluyor' diye bağırıyorlardı ve onun sen olduğunı biliyordum çünkü kalbim bana öyle söyledi ve ben de sana kıydan el salladım. —"

"Ben de seni tanıyordum" diye ekledi Geppetto, "ve sana gitmek istedim; ama nasıl yapabilirim? Deniz dalgalıydı ve beyaz şapkalar tekneyi devirdi. Sonra korkunç bir köpekbalığı denizden çıktı ve beni suda görür görmez hızla bana doğru yüzdü, dilini çıkardı ve sanki çikolatalı bir nane şekeriymişim gibi beni kolayca yuttu.

"Peki ne zamandır burada kapalısın?"

"O günden bu güne, iki uzun, yorucu yıl; iki yıl Pinokyo'm, sanki iki asır gibi bir zaman oldu."

"Peki nasıl yaşadın? Mumu nerede buldun? Ve maçlar onu yakmak için... onları nereden aldın?"

"Bilmelisiniz ki teknemi batıran fırtınada büyük bir gemi de aynı akıbete uğradı. Denizcilerin hepsi kurtuldu ama gemi denizin dibine battı ve beni yutan Korkunç Köpekbalığı da çoğunu yuttu."

"Ne! Bir gemiyi mi yuttunuz?" Pinokyo şaşkınlıkla sordu.

"Bir yudumda. Tükürdüğü tek şey ana direkti çünkü dişlerinin arasına sıkıştı. Şans eseri o gemi et, konserve yiyecekler, krakerler, ekmek, şişe şarap, kuru üzüm, peynir, kahve, şeker, mumlar ve

kibrit kutuları. Bütün bu nimetlerle iki yıl boyunca mutlu bir şekilde yaşayabildim ama artık kırıntıların son noktasındayım. Bugün dolapta hiçbir şey kalmadı ve burada gördüğünüz bu mum, sahip olduğum son mum."

"Ve daha sonra?"

"Ve sonra canım, kendimizi karanlıkta bulacağız."

"O halde sevgili babacığım" dedi Pinokyo, "kaybedecek zaman yok. Kaçmaya çalışmalıyız."

"Kaçmak! Nasıl?"

"Köpekbaliği'nin ağzından kaçıp denize dalaabiliriz."

"İyi konuşuyorsun ama ben yüzemiyorum sevgili Pinokyo."

"Bu neden önemli olsun ki? Omuzlarıma tırmanabilirsin ve ben de İyi bir yüzücü, seni güvenli bir şekilde kıyıya taşıyacak."

"Rüyalar oğlum!" Geppetto başını sallayıp üzgün bir şekilde gülümseyerek cevap verdi. "Bir metre boyundaki bir Kuklanın beni omuzlarında taşıyıp yüzebilecek güce sahip olabileceğini düşünüyor musun?"

"Deneyin ve görün! Ve ne olursa olsun ölmemiz gerektiği yazılmışsa, eninde sonunda öleceğiz. en azından birlikte ölelim."

Pinokyo başka söz söylemeden eline mumu aldı ve yolu aydınlatmaya devam ederek babasına şöyle dedi: "Beni takip edin ve korkmayın."

Köpekbaliğinin midesi ve tüm vücudu boyunca uzun bir mesafe yürüdüler. Canavarın boğazına ulaştıklarında bir süre durup kaçmak için doğru anı beklediler.

Çok yaşlı, astım ve kalp rahatsızlığı olan Köpekbaliği'nin ağzı açık uyumak zorunda kaldığını bilmenizi isterim. Bu sayede Pinokyo, yeni evinin açık pencerelerinden yukarıya bakarken yıldızlarla dolu gökyüzünü bir anlığına görebilmişti.

Babasına dönerek, "Kaçma zamanımız geldi," diye fısıldadı. "Köpekbaliği derin uykuda. Deniz sakin ve gece gündüz kadar parlak. Beni yakından takip edin sevgili baba, kısa sürede kurtuluruz."

Daha erken olmaz dedi ve bitirdi. O devasa açık ağza gelinceye kadar canavarın boğazına tırmandılar. Orada parmak ucunda yürümek zorundaydılar çünkü Köpekbaliği'nin uzun dilini gıdıklarlarsa uyanabilirdi - peki o zaman nerede olacaktı? Dil o kadar geniş ve uzundu ki köy yoluna benziyordu. İki kaçak tam denize dalmak üzereyken Köpekbaliği iyice hapşırıldı.

Aniden ve hapşırırken Pinokyo ve Geppetto'yu öyle bir sarstı ki, kendilerini sırt üstü düşmüş halde buldular ve bir kez daha ve çok kaba bir şekilde canavarın midesine atıldılar.

Daha da kötüsü mum söndü ve baba-oğul karanlıkta kaldı.

"Ve şimdi?" Pinokyo ciddi bir yüzle sordu.

"Artık kaybolduk."

"Neden kaybettin? Bana elini ver sevgili babacığım ve kaymamaya dikkat et!"

"Beni nereye götüreceksin?"

"Yeniden denemeliyiz. Benimle gel ve korkma."

Bu sözlerle Pinokyo babasının elinden tuttu ve her zaman parmak ucunda yürüyerek ikinci kez canavarın boğazına tırmandılar. Daha sonra dilin tamamını geçtiler ve üç sıra dişin üzerinden atladılar. Ancak son büyük sıçramayı yapmadan önce Kukla babasına şöyle dedi: "Sırtıma tırman ve boynuma sıkıca tutun. Geri kalan her şeyle ben ilgileneceğim."

Geppetto rahatça omuzlarına oturur oturmaz, ne yaptığından son derece emin olan Pinokyo suya daldı ve yüzmeye başladı. Deniz petrol gibiydi, ay tüm ihtişamıyla parlıyordu ve Köpekbalığı o kadar derin uyumaya devam ediyordu ki, bir top atışı bile onu uyandıramazdı.

BÖLÜM 36

Pinokyo sonunda kukla olmaktan çıkıp oğlan oluyor

"Sevgili Babacığım, kurtulduk!" diye bağırdı Marionette. "Şimdi yapmamız gereken tek şey kıyıya ulaşmaktır ve bu kolaydır."

Başka bir söz söylemeden karaya mümkün olan en kısa sürede ulaşma çabasıyla hızla yüzerek uzaklaştı. Bir anda Geppetto'nun yüksek ateşteymiş gibi titrediğini ve titrediğini fark etti.

Korkudan mı yoksa soğuktan mı titriyordu? Kim bilir? Belki her ikisinden de biraz. Ancak babasının korktuğunu düşünen Pinokyo, onu şöyle teselli etmeye çalıştı: "Cesaret baba! Birkaç

dakika içinde karada güvende olacağız."

"Peki o mübarek kıyı nerede?" diye sordu küçük yaşlı adam, uzaktaki gölgeleri delmeye çalışırken giderek daha fazla endişeleniyordu. "Burada her tarafı arıyorum ve denizden ve gökyüzünden başka bir şey göremiyorum."

"Kıyıyı görüyorum" dedi Kukla. "Unutma baba, ben bir kedi gibiyim. Geceleri gündüze göre daha iyi görüyorum."

Zavallı Pinokyo huzurlu ve halinden memnunmuş gibi davrandı ama o bundan çok uzaktı. Cesareti kırılmaya başlıyordu, gücü onu terk ediyordu ve nefes alması gittikçe zorlaşıyordu. Daha fazla devam edemeyeceğini hissetti ve kıyı hâlâ çok uzaktaydı.

Birkaç vuruş daha yaptı. Sonra Geppetto'ya döndü ve zayıf bir sesle bağırdı: "Yardım edin bana

baba! Yardım edin, çünkü ölüyorum!"

Baba ve oğul, şöyle bir ses duyduklarında gerçekten boğulmak üzereydiler. akordu bozuk gitarın denizden çağırısı:

"Sorun nedir?"

"Ben ve zavallı babam."

"Sesi tanıyorum. Sen Pinokyo'sun."

"Kesinlikle. Peki sen?"

"Ben Tunny'yim, Köpekbalığının midesindeki yoldaşınız."

"Peki nasıl kaçtın?"

"Sizin örneğinizi taklit ettim. Bana yolu gösteren sensin, sen gittikten sonra ben de peşinden gittim."

"Tunny, doğru zamanda geldin! Taşındığın aşk için sana yalvarıyorum çocuklarınız, küçük Tunnie'ler bize yardım etsinler, yoksa kayboluruz!"

"Gerçekten büyük bir memnuniyetle. İkiniz de kuyruğuma tutunun, bırakın size yol göstereyim. Göz açıp kapayınca kadar karada güvende olacaksınız."

Geppetto ve Pinokyo, tahmin edebileceğiniz gibi daveti reddetmediler; aslında kuyruğa tutunmak yerine Tunny'nin sırtına tırmanmanın daha iyi olacağını düşündüler.

"Çok mu ağırız?" Pinokyo'ya sordu.

"Ağır? Hiçbir şekilde. Deniz kabukları kadar hafifsin," diye yanıtladı iki yaşında bir at büyüklüğündeki Tunny.

Kıyıya varır varmaz ilk atlayan Pinokyo oldu. Yaşlı babasına yardım etmek için toprak. Sonra balığa dönüp şöyle dedi:

"Sevgili dostum, babamı kurtardın ve sana teşekkür edecek kelimelerim yetmez! Sonsuz minnettarlığımın bir işareti olarak seni kucaklamama izin ver."

Tunny burnunu sudan çıkardı ve Pinokyo kumun üzerine diz çökerek onu büyük bir sevgiyle yanağından öptü. Bu sıcak karşılama karşısında, bu kadar şefkate alışık olmayan zavallı Tunny, bir çocuk gibi ağladı. O kadar utanmış ve utanmıştı ki hızla dönüp denize daldı ve ortadan kayboldu.

Bu arada gün doğmuştu.

Pinokyo, ayakta duramayacak kadar zayıf olan Geppetto'ya kolunu uzatarak şöyle dedi: "Koluma

yaslan sevgili babacığım, bırak gidelim. Çok çok yavaş yürüyeceğiz Eğer yorulursak yol kenarında dinlenebiliriz."

"Peki nereye gidiyoruz?" Geppetto'ya sordu.

"Bizi ısırma nezaketinde bulunacakları bir ev ya da kulübe aramak üzerinde uyumak için biraz ekmek ve biraz saman."

Daha yüz adım atmamışlardı ki, kaba görünüşlü iki kişinin bir taşın üzerinde oturup sadaka dilendiğini gördüler.

Bunlar Tilki ve Kedi'ydi ama insan onları tanımakta güçlük çekiyordu, o kadar perişan görünüyorlardı ki. Kedi, uzun yıllar kör gibi davrandıktan sonra, gerçekten de iki gözünü de kaybetmişti. Ve yaşlı, zayıf ve neredeyse tüsüz olan Tilki kuyruğunu bile kaybetmişti. O kurnaz hırsız derin bir yoksulluğa düşmüştü ve bir gün

bir lokma yemek için güzel kuyruğunu satmak zorunda kaldı.

"Ah, Pinokyo," diye ağladı ağlamaklı bir sesle. "Bize biraz sadaka verin, yalvarıyoruz Sen! Yaşlıyız, yorgunuz ve hastayız."

"Hasta!" Kediye tekrarladı.

"Addio, sahte arkadaşlar!" Marionette'e cevap verdi. "Beni bir kez aldattın ama bir daha asla yakalayamazsın."

"Bize inanın! Bugün gerçekten fakiriz ve açlıktan ölüyoruz."

"Açlıktan ölme!" Kediye tekrarladı.

"Eğer fakirsen; hakediyorsun! Şu eski atasözünü hatırlayın: 'Çalınan para asla meyve vermez.' Addio, sahte arkadaşlar.

"Bize merhamet et!"

"Bizim hakkımızda."

Addio, sahte arkadaşlar. Şu eski atasözünü hatırlayın: 'Kötü buğday her zaman kötü ekmek yapar!'"

"Bizi terk etmeyin."

"Bizi terk edin," diye tekrarladı Kedi.

Addio, sahte arkadaşlar. Eski atasözünü hatırlayın: 'Kim çalarsa komşunun gömleği, genellikle kendi gömleği olmadan ölür.'"

Pinokyo ve Geppetto onlara el sallayarak vedalaşarak sakın bir şekilde yollarına devam ettiler. Birkaç adım daha attıktan sonra, uzun bir yolun sonunda, bir ağaç kümesinin yanında, samandan yapılmış küçük bir kulübe gördüler.

Pinokyo, "Bu küçük kulübede birileri yaşıyor olmalı" dedi. "Kendi gözümüzle görelim."

Gidip kapıyı çaldılar.

"Kim o?" dedi içeriden küçük bir ses.

"Zavallı bir baba ve daha fakir bir oğul, yiyeceksiz ve kaplayacak çatıları yok Onları," diye yanıtladı Marionette.

Aynı küçük ses, "Anahtarı çevirin, kapı açılacaktır" dedi.

Pinokyo anahtarı çevirdi ve kapı açıldı. İçeri girer girmez oraya buraya ve her yere baktılar ama kimseyi göremediler.

"Ah-ho, kulübenin sahibi nerede?" diye bağırdı Pinokyo, çok şaşırmişti.

"İşte buradayım, buradayım!"

Baba ve oğul tavana baktılar ve orada bir kirişin üzerinde Konuşan

Kriket.

Pinokyo kibarca eğilerek, "Ah, sevgili Cricketim," dedi.

"Ah, şimdi bana sevgili Cricketim diyorsun, ama hatırlıyor musun? Beni öldürmek için çekicini bana mı attın?"

"Haklısın sevgili Cricket. Şimdi bana bir çekiç at. Ben bunu hak! Ancak zavallı yaşlı babamı bağışla.

"Hem babayı hem de oğlunu bağışlayacağım. Sana sadece uzun zaman önce bana oynadığın oyunu hatırlatmak istedim; eğer kendi sıkıntılı günlerimizde nezaket ve nezaket bulmak istiyorsak, bu dünyamızda başkalarına karşı nazik ve nazik olmamız gerektiğini sana öğretmek istedim."

"Haklısın küçük Cricket, fazlasıyla haklısın ve bana öğrettiğin dersi hatırlayacağım. Peki bu sevimli küçük kulübeyi satın almayı nasıl başardığını anlatır mısınız?"

"Bu kulübeyi dün bana mavi saçlı küçük bir Keçi verdi."

"Peki Keçi nereye gitti?" Pinokyo'ya sordu.

"Bilmiyorum."

"Peki ne zaman geri gelecek?"

"Asla geri dönmeyecek. Dün üzgün bir şekilde meleyerek gitti ve bana şöyle dedi: 'Zavallı Pinokyo, onu bir daha asla göremeyeceğim. . . Köpekbaliğı bu zamana kadar onu yemiş olmalı.'"

"Bunlar onun gerçek sözleri miydi? O zaman oydu, oydu, benim sevgili küçük perim," diye bağırdı Pinokyo, acı bir şekilde hıçkırarak. Uzun süre ağladıktan sonra gözlerini sildi ve yaşlı Geppetto'ya samandan bir yatak yaptı. Onu üzerine yatırdı ve Konuşan Kriket'e şunları söyledi:

"Söyle bana küçük Cricket, zavallı babam için nereden bir bardak süt bulacağım?"

"Buradan üç tarla uzakta Çiftçi John yaşıyor. Birkaç ineği var. Oraya git O da sana istediğini verecektir."

Pinokyo, Çiftçi John'un evine kadar koştu. Çiftçi ona: "Ne kadar süt istiyorsun?"

"Dolu bir bardak istiyorum."

"Dolu bir bardağın maliyeti bir kuruştur. Önce bana kuruşunu ver."

Pinokyo, üzgün ve utanmış bir halde, "Hiç kuruşum yok" diye yanıtladı.

Çiftçi, "Çok kötü, Kuklam," diye yanıtladı, "çok kötü. Senin kuruşun yoksa benim de sütüm yok."

"Çok yazık" dedi Pinokyo ve gitmeye başladı.

Çiftçi John, "Bir dakika bekleyin" dedi. "Belki de anlaşabiliriz. Yapıyor musun kuyudan su çekmeyi biliyor musun?"

"Deneyebilirim."

"O halde şurada gördüğün kuyuya git ve yüz kova dolusu su çek."

"Çok iyi."

"İşini bitirdikten sonra sana bir bardak ılık tatlı süt vereceğim."

"Ben memnunum."

Çiftçi John Kuklayı kuyuya götürdü ve ona suyun nasıl çekileceğini gösterdi. Pinokyo bildiği gibi işe koyuldu ama daha yüz kovayı kaldırmadan çok yorulmuştu ve terden sırlıklam olmuştu. Hayatında hiç bu kadar çok çalışmamıştı.

Çiftçi, "Bugüne kadar eşeğim benim için su çekiyordu ama şimdi o zavallı hayvan ölüyor."

"Beni onu görmeye götürür müsün?" dedi Pinokyo.

"Memnuniyetle."

Pinokyo ahıra girer girmez ahırın köşesindeki saman yatağında yatan küçük bir Eşeği gördü. Açlıktan ve çok çalışmaktan bitkin düşmüştü. Ona uzun süre baktıktan sonra kendi kendine şöyle dedi: "Onu biliyorum Eşek! Onu daha önce görmüştüm."

Ve ona doğru eğilerek sordu: "Sen kimsin?"

Bu soru üzerine Eşek yorgun, ölmek üzere olan gözlerini açtı ve cevap verdi. aynı dil: "Ben Lamp-Wick'im."

Daha sonra gözlerini kapattı ve öldü.

Pinokyo, yerden aldığı bir saman parçasıyla gözlerini silerken, "Ah, benim zavallı Lamba Fitolim," dedi zayıf bir sesle.

"Sana hiçbir maliyeti olmayan küçük bir eşek için bu kadar mı üzülüyorsun?" dedi ki Çiftçi. "Ne yapmalıyım? Onun için iyi paramı ödemiş olan ben?"

"Ama görüyorsun, o benim arkadaşımды."

"Senin arkadaşın?"

"Bir sınıf arkadaşım."

"Ne?" diye bağırdı Çiftçi John, kahkahalara boğularak. "Ne! Okulunuzda eşekleriniz mi vardı? Ne kadar çalışmış olmalısın!"

Bu sözlerden utanan ve incinen Kukla cevap vermedi ama bir bardak süt babasına geri döndü.

O günden sonra, beş aydan fazla bir süre boyunca Pinokyo, her sabah şafak sökerken kalkıp su çekmek için çiftliğe gitti. Ve gün geçtikçe daha da güçlenen ve daha iyiye giden zavallı yaşlı babası için ona her gün bir bardak ılık süt veriliyordu. Ancak kendisi bununla yetinmedi. Kamışlardan sepet yapmayı ve satmayı öğrendi. Aldığı parayla kendisi ve babası açlıktan ölmekten kurtuldu.

Diğer şeylerin yanı sıra, güçlü ve rahat bir tekerlekli sandalye yaptı. yaşlı babası parlak, güneşli günlerde yayına çıktı.

Akşamları Marionette lamba ışığında çalışıyordu. Kazandığı paranın bir kısmıyla kendisine birkaç sayfası eksik olan ikinci el bir cilt satın aldı ve bununla çok kısa sürede okumayı öğrendi. Yazmaya gelince, bir ucuna uzun, ince bir nokta yontmuş olduğu uzun bir sopa kullanıyordu. Mürekkebi olmadığı için böğürtlen veya vişne suyunu kullanıyordu. Yavaş yavaş çalışkanlığının karşılığını aldı. Sadece derslerinde değil, işinde de başarılı oldu ve bir gün geldi, yaşlı babasını rahat ve mutlu edecek kadar parayı bir araya getirdi. Bunun yanı sıra elli kuruş gibi büyük bir parayı da biriktirmeyi başardı. Bununla kendine yeni bir takım elbise almak istedi.

Bir gün babasına şöyle dedi:

"Kendime bir palto, bir kasket ve bir çift ayakkabı almak için pazara gideceğim. Geri döndüğümde öyle şık giyineceğim ki, zengin bir adam olduğumu düşüneceksin."

Gülerek ve şarkı söyleyerek evden koşarak çıktı ve köye giden yola çıktı. Aniden adının çağrıldığını duydu ve sesin nereden geldiğini görmek için etrafına baktığında, çalılar arasında büyük bir salyangozun süründüğünü fark etti.

"Beni tanımıyor musun?" dedi Salyangoz.

"Evet ve hayır."

"Masmavi Saçlı Peri ile birlikte yaşayan Salyangozu hatırlıyor musun? Bir gece sana kapıyı nasıl açtığını ve sana yiyecek bir şeyler verdiğini hatırlamıyor musun?"

Pinokyo "Her şeyi hatırlıyorum" diye bağırdı. "Bana çabuk cevap ver güzel Salyangoz, Perimi nerede bıraktın? O ne yapıyor? Beni affetti mi? Beni hatırlıyor mu? Beni hâlâ seviyor mu? Buradan çok uzakta mı? Onu görebilir miyim?"

Salyangoz birbiri ardına gelen tüm bu sorulara her zamanki sakinliğiyle cevap verdi:

"Sevgili Pinokyo, Peri hastanede hasta yatıyor."

"Hastanede?"

"Evet kesinlikle. Belaya ve hastalığa yakalandı ve bir lokma ekmek alacak bir kuruşu bile kalmadı."

"Gerçekten mi? Ah, ne kadar üzgünüm! Zavallı, sevgili küçük perim! Eğer bir milyonum olsaydı onunla ona koşmam gerekirdi! Ama sadece elli kuruşum var. İşte buradalar. Sadece birkaç kıyafet almaya gidiyordum. Al onları küçük Salyangoz ve onları sevgili Perime ver."

"Peki ya yeni kıyafetler?"

"Bunun ne önemi var? Ona daha fazla yardımcı olmak için elimdeki bu paçavraları satmak isterim. Git ve acele et. Birkaç gün içinde buraya tekrar gelin, umarım sizin için daha fazla param olur! Bu güne kadar babamın yanında çalıştım. Artık ben de annem için çalışmak zorunda kalacağım. Hoşçakalın, umarım yakında görüşürüz."

Salyangoz her zamanki alışkanlığının tersine, bir kertenkele gibi koşmaya başladı.
yaz güneşi.

Pinokyo eve döndüğünde babası ona şunu sordu:

"Peki yeni takım elbise nerede?"

"Bana uygun birini bulamadım. Başka bir gün tekrar bakmam gerekecek."

O gece Pinokyo saat 10'da yatmak yerine saat 10'a kadar bekledi.
gece yarısı ve sekiz basket atmak yerine on altı basket attı.

Bundan sonra yatağa gitti ve uykuya daldı. Uyurken rüyasında güzel, gülümseyen ve mutlu Perisinin onu öptüğünü ve ona şöyle dediğini gördü: "Bravo, Pinokyo! İyi kalbinin ödülü olarak seni tüm eski yaramazlıklarından dolayı affediyorum.

Yaşlandıklarında ve hastalandıklarında ebeveynlerini seven ve onlara iyi bakan erkek çocuklar, itaat ve iyi davranış modeli olarak gösterilmeler bile övgüyü hak ederler. Bunu iyi yapmaya devam edin, mutlu olacaksınız.

Tam o anda Pinokyo uyandı ve gözlerini kocaman açtı.

Kendine baktığında artık bir Kukla olmadığını, gerçek bir canlı çocuk haline geldiğini gördüğünde ne kadar şaşırmişti ve sevinmişti! Etrafına bakındı ve her zamanki saman duvarlar yerine kendini şimdiye kadar gördüğü en güzel, güzelce döşenmiş küçük bir odada buldu. Göz açıp kapayınca kadar yatağından aşağı atlayıp yakınlarda duran sandalyeye baktı. Orada yeni bir takım elbise, yeni bir şapka ve bir çift ayakkabı buldu.

Giyinir giyinmez ellerini ceplerine soktu ve üzerinde şu sözlerin yazılı olduğu küçük bir deri çanta çıkardı:

Azure Saçlı Peri geri dönüyor

Sevgili Pinokyo'ya elli kuruş, iyi kalpliliğinden dolayı çok teşekkür ediyorum.

Kukla parayı bulmak için keseyi açtı ve işte, elli altın para vardı!

Pinokyo aynaya koştu. Kendini zar zor tanıdı. Uzun boylu bir çocuğun parlak yüzü, açık mavi gözleri, koyu kahverengi saçları ve mutlu, gülümseyen dudaklarıyla ona bakıyordu.

Bu kadar ihtişamlı çevrelenen Marionette ne yaptığını pek bilmiyordu. Hâlâ uykuda mı yoksa uyanık mı olduğunu merak ederek gözlerini iki üç kez ovuşturdu ve uyanık olması gerektiğine karar verdi.

"Peki babam nerede?" aniden bağırdı. Yan odaya koştu ve bir gecede çok daha gençleşmiş, yeni kıyafetleri içinde pırıl pırıl ve sabahları şakacı gibi neşeli olan Geppetto orada duruyordu. O bir kez daha güzel bir resim çerçevesi üzerinde yoğun bir şekilde çalışan, onu çiçeklerle, yapraklarla ve hayvan başlarıyla süsleyen ahşap oymacısı Mastro Geppetto'ydu.

"Baba, baba, ne oldu? Yapabiliyorsan bana söyle" diye bağırdı Pinokyo. Koşup babasının boynuna atladı.

"Evimizdeki bu ani değişiklik tamamen senin eserin sevgili Pinokyo." Geppetto'ya cevap verdi.

"Benim bununla ne ilgim var?"

"Sadece bu. Kötü çocuklar iyi ve nazik olduklarında, şu güce sahip olurlar: evlerini mutlulukla neşeli ve yeni kılıyorlar."

"Yaşlı ahşap Pinokyo'nun kendisini nereye sakladığını merak ediyorum?"

"İşte orada" diye yanıtladı Geppetto. Ve bir sandalyeye yaslanmış, başı bir yana dönük, kolları gevşek ve bacakları bükülmüş büyük bir Kuklayı işaret etti.

Pinokyo uzun uzun baktıktan sonra büyük bir memnuniyetle kendi kendine şunları söyledi: "Kuklayken ne kadar da gülünçtüm! Ve şimdi ne kadar mutluyum ki gerçek bir çocuk ol!"

Projenin Sonu Gutenberg Pinokyo'nun Maceraları E-Kitabı, C. Collodi - Carlo Lorenzini'nin Takma Adı

*** BU PROJENİN SONU GUTENBERG E-KİTABI PINOKYO'NUN MACERALARI ***

***** Bu dosya 500-h.htm veya 500-h.zip olarak adlandırılmalıdır ***** Bu ve çeşitli formatlardaki ilgili tüm dosyalar şu adreste bulunacaktır: <http://www.gutenberg.org/5/0/500/>

Yapımcı: Charles Keller (Tina için); ve David Widger

Güncellenen basımlar öncekinin yerini alacak; eski basımlar yeniden adlandırılacak.

Eserleri kamuya açık basılı baskılardan oluşturmak, hiç kimsenin bu eserlerde Amerika Birleşik Devletleri telif hakkına sahip olmadığı anlamına gelir; bu nedenle Vakıf (ve siz!), bunu Amerika Birleşik Devletleri'nde izinsiz ve telif hakkı telif ücreti ödemedi kopyalayabilir ve dağıtabilirsiniz. PROJECT GUTENBERG-tm konseptini ve ticari markasını korumak amacıyla Project Gutenberg-tm elektronik çalışmalarının kopyalanması ve dağıtılması için bu lisansın Genel Kullanım Koşulları bölümünde belirtilen özel kurallar geçerlidir. Project Gutenberg tescilli bir ticari markadır ve özel izin almadığınız sürece e-Kitaplar için ücret almanız durumunda kullanılamaz. Bu e-Kitabın kopyaları için herhangi bir ücret talep etmezseniz kurallara uymak çok kolaydır. Bu e-Kitabı türev çalışmalar, raporlar, performanslar ve araştırmalar oluşturmak gibi hemen hemen her amaç için kullanabilirsiniz. Bunlar değiştirilebilir, basılabilir ve dağıtılabilir; kamu malı e-Kitaplarla hemen hemen HER ŞEYİ yapabilirsiniz. Yeniden dağıtım, özellikle ticari yeniden dağıtım olmak üzere ticari marka lisansına tabidir.

*** BAŞLANGIÇ: TAM LİSANS ***

TAM PROJE GUTENBERG LİSANSI
BU ÇALIŞMAYI DAĞITMADAN VEYA KULLANMADAN ÖNCE LÜTFEN BUNU OKUYUN

Project Gutenberg-tm'nin elektronik eserlerin ücretsiz dağıtımını teşvik etme misyonunu korumak için, bu çalışmayı (veya "Gutenberg Projesi" ifadesiyle herhangi bir şekilde ilişkilendirilen diğer herhangi bir çalışmayı) kullanarak veya dağıtarak, tüm şartlara uymayı kabul edersiniz. Tam Proje Gutenberg-tm Lisansı (bu dosya ile birlikte veya çevrimiçi olarak <http://gutenberg.org/license> adresinden edinilebilir).

Bölüm 1. Genel Kullanım Koşulları ve Gutenberg-tm Projesi elektronik çalışmalarının yeniden dağıtılması

1 A. Bu Project Gutenberg-tm elektronik çalışmasının herhangi bir bölümünü okuyarak veya kullanarak, bu lisans ve fikri mülkiyet (ticari marka/telif hakkı) sözleşmesinin tüm şartlarını okuduğunuzu, anladığınızı, kabul ettiğinizi ve kabul ettiğinizi belirtmiş olursunuz. Bu sözleşmenin tüm şartlarına uymayı kabul etmiyorsanız, Project Gutenberg-tm elektronik çalışmalarının elinizde bulunan tüm kopyalarını kullanmayı bırakmalı ve iade etmeli veya imha etmelisiniz.

Project Gutenberg-tm elektronik çalışmasının bir kopyasını almak veya ona erişim sağlamak için bir ücret ödediyseniz ve bu sözleşmenin şartlarına bağlı kalmayı kabul etmiyorsanız, ücreti ödediğiniz kişi veya kuruluşun geri ödeme alabilirsiniz. paragraf 1.E.8'de belirtilen ücret.

1.B. "Project Gutenberg" tescilli bir ticari markadır. Yalnızca bu sözleşmenin şartlarına bağlı kalmayı kabul eden kişiler tarafından elektronik bir eser üzerinde kullanılabilir veya herhangi bir şekilde ilişkilendirilebilir. Birkaç tane var

Gutenberg-tm Projesi'nin elektronik çalışmalarının çoğuyla, bu anlaşmanın tüm şartlarına uymadan bile yapabileceğiniz şeyler. Aşağıdaki paragraf 1.C'ye bakın. Bu anlaşmanın şartlarını takip ederseniz ve Project Gutenberg-tm elektronik çalışmalarına gelecekte ücretsiz erişimin korunmasına yardımcı olursanız, Project Gutenberg-tm elektronik çalışmaları ile yapabileceğiniz birçok şey vardır. Aşağıdaki paragraf 1.E'ye bakın.

1.C. Project Gutenberg Edebiyat Arşivi Vakfı ("Vakıf" veya PGLAF), Project Gutenberg-tm elektronik eserleri koleksiyonunun derleme telif hakkına sahiptir. Koleksiyondaki bireysel eserlerin neredeyse tamamı Amerika Birleşik Devletleri'nde kamu malıdır. Bireysel bir çalışma Amerika Birleşik Devletleri'nde kamu malıysa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunuyorsanız, aşağıdaki süre boyunca eseri kopyalamanızı, dağıtmanızı, icra etmenizi, sergilemenizi veya esere dayalı türev çalışmalar oluşturmanızı engelleme hakkı talep etmiyoruz. Gutenberg Projesi'ne yapılan tüm referanslar kaldırıldı. Tabii ki, Project Gutenberg-tm adının çalışmayla ilişkilendirilmesini sağlamak için Project Gutenberg-tm çalışmalarını bu sözleşmenin şartlarına uygun olarak özgürce paylaşarak Project Gutenberg-tm'nin elektronik çalışmalara ücretsiz erişimi teşvik etme misyonunu destekleyeceğinizi umuyoruz. . Bu çalışmayı ekindeki tam Project Gutenberg-tm Lisansı ile aynı formatta tutarak başkalarıyla ücretsiz olarak paylaştığınızda bu sözleşmenin şartlarına kolaylıkla uyabilirsiniz.

1.D. Bulduğunuz yerin telif hakkı yasaları, bu eserle neler yapabileceğinizi de yönetir. Çoğu ülkedeki telif hakkı yasaları sürekli bir değişim halindedir. Amerika Birleşik Devletleri dışındaysanız, bu çalışmayı veya Gutenberg-tm Projesi'nin herhangi bir çalışmasını indirmeden, kopyalamadan, görüntülemeyen, gerçekleştirilmeden, dağıtmadan veya bunlara dayalı türev çalışmalar oluşturmadan önce bu sözleşmenin şartlarına ek olarak ülkenizin yasalarını kontrol edin. Vakıf, Amerika Birleşik Devletleri dışındaki herhangi bir ülkedeki herhangi bir eserin telif hakkı durumuyla ilgili hiçbir beyanda bulunmaz.

1.E. Gutenberg Projesi'ne yapılan tüm referansları kaldırmadığınız sürece:

1.E.1. Gutenberg-tm Projesi Lisansının tamamına aktif bağlantıları veya diğer anında erişimi içeren aşağıdaki cümle, Gutenberg-tm Projesi çalışmasının ("Gutenberg Projesi" ibaresinin yer aldığı herhangi bir çalışma veya "Gutenberg Projesi" ibaresinin ilişkilendirildiği) erişilmesi, görüntülenmesi, gerçekleştirilmesi, görüntülenmesi, kopyalanması veya dağıtılması:

Bu e-Kitap, herhangi bir yerde, herhangi bir ücret ödemedi ve neredeyse hiçbir kısıtlama olmaksızın herkesin kullanımına yöneliktir. Bu e-Kitapta yer alan Project Gutenberg Lisansı koşulları kapsamında veya www.gutenberg.org adresinde çevrimiçi olarak kopyalayabilir, başkasına verebilir veya yeniden kullanabilirsiniz.

1.E.2. Gutenberg-tm Projesi'nin bireysel bir elektronik çalışması kamuya açık alandan türetilmişse (telif hakkı sahibinin izniyle yayımlandığını gösteren bir bildirim içermiyorsa), çalışma Amerika Birleşik Devletleri'ndeki herhangi bir kişiye herhangi bir ücret ödemedi kopyalanabilir ve dağıtılabilir. ücretler veya masraflar. Çalışmayla ilişkili veya eserde yer alan "Gutenberg Projesi" ibaresini içeren bir eseri yeniden dağıtıyorsanız veya bu esere erişim sağlıyorsanız, ya 1.E.1'den 1.E.7'ye kadar olan paragrafların gerekliliklerine uymalı ya da eser için izin almalısınız. eserin ve Project Gutenberg-tm ticari markasının 1.E.8 veya 1.E.9 paragraflarında belirtildiği şekilde kullanılması.

1.E.3. Gutenberg-tm Projesi'nin bireysel bir elektronik çalışması, telif hakkı sahibinin izniyle yayınlanırsa, kullanımınız ve dağıtımınız, hem 1.E.1'den 1.E.7'ye kadar olan paragraflara hem de telif hakkı sahibi tarafından dayatılan ek şartlara uygun olmalıdır. Bu çalışmanın başında bulunan telif hakkı sahibinin izniyle yayınlanan tüm çalışmalar için ek koşullar Project Gutenberg-tm Lisansına bağlanacaktır.

1.E.4. Project Gutenberg-tm Lisans koşullarının tamamını bu çalışmadan veya bu çalışmanın bir bölümünü içeren dosyalar veya Project Gutenberg-tm ile ilişkili başka herhangi bir çalışma ile bağlantısını kesmeyin veya sökmeyin veya kaldırmayın.

1.E.5. Bu elektronik çalışmayı veya bu elektronik çalışmanın herhangi bir bölümünü, paragraf 1.E.1'de belirtilen cümleyi aktif bağlantılarla veya Projenin tüm şartlarına anında erişimle birlikte belirgin bir şekilde sergilemeden kopyalaymayın, görüntülemeyin, gerçekleştirmeyin, dağıtmayın veya yeniden dağıtmayın. Gutenberg-tm Lisansı.

1.E.6. Bu çalışmayı herhangi bir kelime işlemci veya hiper metin formu da dahil olmak üzere herhangi bir ikili, sıkıştırılmış, işaretlenmiş, tescilli olmayan veya tescilli formata dönüştürebilir ve dağıtabilirsiniz. Bununla birlikte, Project Gutenberg-tm çalışmasının kopyalarına "Düz Vanilya ASCII" dışında bir formatta veya Project Gutenberg-tm resmi web sitesinde (www.gutenberg-tm) yayınlanan resmi sürümde kullanılan başka bir formatta erişim sağlarsanız veya kopyalarını dağıtırsanız. org), kullanıcıya hiçbir ek maliyet, ücret veya masraf olmaksızın, eserin orijinal "Plain Vanilla ASCII" formatında bir kopyasını, bir kopyasını dışı aktarma aracını veya istek üzerine bir kopyasını elde etme aracını sağlamalısınız. veya başka bir form. Herhangi bir alternatif format, paragraf 1.E.1'de belirtildiği gibi Gutenberg-tm Projesi Lisansının tamamını içermelidir.

1.E.7. Paragraf 1.E.8 veya 1.E.9'a uymadığınız sürece Gutenberg-tm Projesi'nin herhangi bir eserine erişim, görüntüleme, sergileme, icra etme, kopyalama veya dağıtma için ücret talep etmeyin.

1.E.8. Gutenberg-tm Projesi elektronik çalışmalarının kopyaları veya bunlara erişim sağlanması veya dağıtılması için makul bir ücret talep edebilirsiniz;

- Elde ettiğiniz brüt kârın %20'si oranında telif ücreti ödersiniz

Project Gutenberg-tm'nin kullanımı, geçerli vergilerinizi hesaplamak için halihazırda kullandığınız yöntem kullanılarak hesaplanır. Ücret, Project Gutenberg-tm ticari markasının sahibine borçludur, ancak bu paragraf kapsamındaki telif ücretlerini Project Gutenberg Edebiyat Arşivi Vakfı'na bağışlamayı kabul etmiştir. Royalty ödemeleri, periyodik vergi beyannamelerinizi hazırladığınız (veya yasal olarak hazırlamanız gereken) her tarihi takip eden 60 gün içinde ödenmelidir. Telif hakkı ödemeleri açıkça bu şekilde işaretlenmeli ve Project Gutenberg Edebiyat Arşivi Vakfı'na Bölüm 4, "Gutenberg Projesi Edebiyat Arşivi Vakfı'na yapılan bağışlarla ilgili bilgiler"de belirtilen adrese gönderilmelidir.

- Bildirimde bulunan bir kullanıcının ödediği paranın tamamının iadesini sağlarsınız

Gutenberg-tm Projesi Lisansının tamamını kabul etmediğini aldıktan sonra 30 gün içinde yazılı olarak (veya e-posta yoluyla) size bildirecektir. Böyle bir kullanıcıdan, eserlerin fiziksel ortamda sahip olduğu tüm kopyalarını iade etmesini veya yok etmesini talep etmeli ve Gutenberg-tm Projesi çalışmalarının diğer kopyalarının tüm kullanımını ve bunlara tüm erişimi durdurmasını talep etmelisiniz.

- Paragraf 1.F.3 uyarınca, elektronik eserde bir kusurun tespit edilmesi ve eserin alınmasından itibaren 90 gün içinde size bildirilmesi halinde, eser veya yedek kopya için ödenen paranın tamamının iadesini sağlarsınız. .

- Project Gutenberg-tm eserlerinin ücretsiz dağıtımı için bu sözleşmenin diğer tüm şartlarına uyuyorsunuz.

1.E.9. Bir Project Gutenberg-tm elektronik çalışmasını veya çalışma grubunu bu sözleşmede belirtilenden farklı şartlarda ücret almak veya dağıtmak istiyorsanız, hem Project Gutenberg Edebiyat Arşivi Vakfı'ndan hem de Michael'dan yazılı izin almanız gerekir.

Hart, Project Gutenberg-tm ticari markasının sahibidir. Aşağıdaki Bölüm 3'te belirtildiği gibi Vakıfla iletişime geçin.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg gönüllüleri ve çalışanları, Project Gutenberg-tm koleksiyonunu oluştururken kamu malı çalışmaları belirlemek, telif hakkı araştırması yapmak, yazıya dökmek ve yeniden okumak için büyük çaba harcıyor. Bu çabalara rağmen, Project Gutenberg-tm elektronik çalışmaları ve bunların depolanabileceği ortam, bunlarla sınırlı olmamak üzere, eksik, yanlış veya bozuk veriler, transkripsiyon hataları, telif hakkı veya diğer entelektüel haklar gibi "Kusurlar" içerebilir. mülkiyet ihlali, kusurlu veya hasarlı disk veya başka bir ortam, bilgisayar virüsü veya ekipmanınıza zarar veren veya ekipmanınız tarafından okunamayan bilgisayar kodları.

1.F.2. SINIRLI GARANTİ, ZARAR REDDİ - Paragraf 1.F.3'te açıklanan "Değiştirme veya İade Hakkı" hariç, Project Gutenberg Edebiyat Arşivi Vakfı, Project Gutenberg-tm ticari markasının sahibi ve Projeyi dağıtan diğer taraflar Gutenberg-tm bu sözleşme kapsamındaki elektronik işlerde, yasal ücretler de dahil olmak üzere hasarlar, maliyetler ve masraflarla ilgili olarak size karşı tüm sorumluluğu reddeder. İHMAL, KUSURSUZ SORUMLULUK, GARANTİ İHLALİ VEYA SÖZLEŞME İHLALİNE KARŞI F3 PARAGRAFINDA BELİRTİLENLER DIŞINDA HİÇBİR ÇÖZÜM OLMADIĞINIZI KABUL EDİYORSUNUZ. BU SÖZLEŞME KAPSAMINDA VAKIFIN, TİCARİ MARKA SAHİBİNİN VE HERHANGİ BİR DAĞITICININ, SİZ BÖYLE BİR ZARAR OLASILIĞINI BİLDİRMİŞ OLSANIZ BİLE, GERÇEK, DOĞRUDAN, DOLAYLI, SONUÇ OLARAK ORTAYA ÇIKAN, CEZÂİ VEYA ARIZİ ZARARLARDAN DOLAYI SİZE KARŞI SORUMLU OLMADIĞINI KABUL EDİYORSUNUZ.

1.F.3. SINIRLI DEĞİŞTİRME VEYA İADE HAKKI - Bu elektronik eserde, teslim aldıktan sonraki 90 gün içinde bir kusur keşfederseniz, bu elektronik eser için ödediğiniz parayı (varsa) aldığınız kişiye yazılı bir açıklama göndererek geri alabilirsiniz. İtibaren çalışın. Çalışmayı fiziki ortamda teslim aldıysanız, yazılı açıklamanızla birlikte ortamı iade etmeniz gerekmektedir. Size kusurlu işi sağlayan kişi veya kuruluş, para iadesi yerine yeni bir kopya sağlamayı seçebilir. Çalışmayı elektronik ortamda aldıysanız, bunu size sağlayan kişi veya kuruluş, para iadesi yerine size çalışmayı elektronik ortamda almanız için ikinci bir fırsat vermeyi seçebilir. İkinci nüshanın da arızalı olması durumunda, sorunun giderilmesine yönelik başka bir fırsat vermeden, yazılı olarak para iadesi talep edebilirsiniz.

1.F.4. Paragraf 1.F.3'te belirtilen sınırlı değiştirme veya geri ödeme hakkı haricinde, bu çalışma size 'OLDUĞU GİBİ' ve ŞUNLAR DAHİL ANCAK BUNLARLA SINIRLI OLMAMAK ÜZERE AÇIK VEYA ZİMNİ HİÇBİR TÜRDE GARANTİ OLMAKSIZIN sağlanmaktadır.

TİCARİ ELVERİŞLİLİK VEYA HERHANGİ BİR AMACA UYGUNLUK GARANTİLERİ.

1.F.5. Bazı eyaletler, belirli zımni garantilerin reddine veya belirli türdeki zararların hariç tutulmasına veya sınırlandırılmasına izin vermez.

Bu sözleşmede belirtilen herhangi bir sorumluluk reddi veya sınırlama, bu sözleşme için geçerli olan eyalet yasalarını ihlal ediyorsa, sözleşme, geçerli eyalet yasalarının izin verdiği maksimum sorumluluk reddi veya sınırlamayı sağlayacak şekilde yorumlanacaktır. Bu sözleşmenin herhangi bir hükümünün geçersizliği veya uygulanamazlığı, geri kalan hükümleri geçersiz kılmaz.

1.F.6. TAZMİNAT - Vakfı, ticari marka sahibini, Vakfın herhangi bir temsilcisini veya çalışanını, bu sözleşme uyarınca Gutenberg-tm Projesi elektronik çalışmalarının kopyalarını sağlayan herkesi ve üretim, tanıtım ve dağıtım ile ilişkili tüm gönüllüleri tazmin etmeyi ve alkoymayı kabul edersiniz. Gutenberg-tm Projesi elektronik çalışmalarının, doğrudan veya dolaylı olarak sizin yaptığınız veya gerçekleşmesine neden olduğunuz aşağıdakilerden herhangi birinden kaynaklanan, yasal ücretler de dahil olmak üzere tüm sorumluluk, maliyet ve harcamalardan muafdir: (a) bunun veya herhangi bir Gutenberg Projesinin dağıtım- tm

çalışma, (b) herhangi bir Gutenberg-tm Projesi çalışmasında değişiklik, düzenleme veya ekleme veya silme işlemleri ve (c) neden olduğunuz herhangi bir Kusur.

Bölüm 2. Gutenberg-tm Projesinin Misyonu Hakkında Bilgi

Project Gutenberg-tm, eski, eski, orta yaşlı ve yeni bilgisayarlar da dahil olmak üzere çok çeşitli bilgisayarlar tarafından okunabilen formatlardaki elektronik eserlerin ücretsiz dağıtımıyla eş anlamlıdır. Yüzlerce gönüllünün çabaları ve hayatın her kesiminden insanların bağışları sayesinde var oluyor.

Gönüllüler ve gönüllülere ihtiyaç duydukları yardımı sağlamaya yönelik mali destek, Gutenberg-tm Projesi'nin hedeflerine ulaşması ve Gutenberg-tm Projesi koleksiyonunun gelecek nesiller için ücretsiz olarak erişilebilir kalmasının sağlanması açısından kritik öneme sahiptir. 2001 yılında Project Gutenberg Edebiyat Arşivi Vakfı, Project Gutenberg-tm ve gelecek nesillere güvenli ve kalıcı bir gelecek sağlamak amacıyla kuruldu.

Project Gutenberg Edebiyat Arşivi Vakfı ve çabalarınızın ve bağışlarınızın nasıl yardımcı olabileceği hakkında daha fazla bilgi edinmek için Bölüm 3 ve 4'e ve <http://www.pgla.org> adresindeki Vakfın web sayfasına bakın.

Bölüm 3. Gutenberg Edebiyat Arşivi Vakfı Projesi Hakkında Bilgi

Project Gutenberg Edebiyat Arşivi Vakfı, Mississippi eyaleti yasalarına göre düzenlenen ve Milli Gelir İdaresi tarafından vergiden muaf statü verilen, kâr amacı gütmeyen bir 501(c)(3) eğitim kuruluşudur. Vakfın EIN'si veya federal vergi kimlik numarası 64-6221541'dir. 501(c)(3) mektubu <http://pglaf.org/fundraising> adresinde yayınlanmaktadır. Project Gutenberg Edebiyat Arşivi Vakfı'na yapılan katkılar, ABD federal yasalarının ve eyaletinizin yasalarının izin verdiği ölçüde vergiden düşülebilir.

Vakfın merkez ofisi 4557 Melan Dr. S. adresinde bulunmaktadır.
Fairbanks, AK, 99712., ancak gönüllüleri ve çalışanları birçok yere dağılmış durumda. İşletme ofisi 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887 adresinde bulunmaktadır, business@pglaf.org adresine e-posta gönderin. E-posta iletişim bağlantıları ve güncel iletişim bilgileri Vakfın web sitesinde ve <http://pglaf.org> adresindeki resmi sayfasında bulunabilir.

Ek iletişim bilgileri için:

Dr. Gregory B. Newby İcra Kurulu
Başkanı ve Direktör gnewby@pglaf.org

Bölüm 4. Project Gutenberg Edebiyat Arşivi Vakfı'na Yapılan Bağışlar Hakkında Bilgi

Gutenberg-tm Projesi, eski ekipmanlar da dahil olmak üzere en geniş ekipman dizisi tarafından erişilebilen makine tarafından okunabilir biçimde serbestçe dağıtılabilen kamu malı ve lisanslı eserlerin sayısını artırma misyonunu yerine getirmek için geniş kapsamlı kamu desteğine ve bağışlarına bağlıdır ve bu olmadan ayakta kalamaz. . Birçok küçük bağış (1 ila 5.000 ABD Doları), IRS nezdinde vergiden muaf statünün korunması açısından özellikle önemlidir.

Vakıf, Amerika Birleşik Devletleri'nin 50 eyaletinin tamamında hayır kurumlarını ve hayır amaçlı bağışları düzenleyen yasalara uymaya kararlıdır. Uyumluluk gereklilikleri tekdüze değildir ve karşılanması ve sürdürülmesi önemli bir çaba, çok fazla evrak işi ve çok sayıda ücret gerektirir.

bu gereksinimlerle. Yazılı uyumluluk onayı almadığımız yerlerde bağış talep etmiyoruz. BAĞIŞ GÖNDERMEK veya herhangi bir eyaletin uyumluluk durumunu belirlemek için <http://pglaf.org> adresini ziyaret edin.

Talep şartlarını karşılamadığımız eyaletlerden katkı talep edemeyiz ve istemesek de, bu tür eyaletlerde bize bağış teklifleriyle gelen bağışçılardan istenmeyen bağışları kabul etmeye karşı herhangi bir yasak olmadığını biliyoruz.

Uluslararası bağışlar minnetle kabul edilir, ancak Amerika Birleşik Devletleri dışından alınan bağışların vergi uygulamalarına ilişkin herhangi bir beyanda bulunamayız. ABD yasaları tek başına küçük personelimizi gölgede bırakıyor.

Güncel bağış yöntemleri ve adresleri için lütfen Project Gutenberg Web sayfalarını kontrol edin. Bağışlar, çekler, çevrimiçi ödemeler ve kredi kartı bağışları dahil olmak üzere çeşitli şekillerde kabul edilmektedir. Bağış yapmak için lütfen şu adresi ziyaret edin: <http://pglaf.org/donate>

Bölüm 5. Gutenberg-tm Projesi elektronik çalışmaları hakkında Genel Bilgiler.

Profesör Michael S. Hart, Project Gutenberg-tm'nin herkesle özgürce paylaşılacak elektronik eserlerden oluşan bir kütüphane konseptinin yaratıcısıdır. Otuz yıl boyunca Gutenberg-tm Projesi e-Kitaplarını yalnızca gevşek bir gönüllü desteği ağıyla üretilip dağıttı.

Project Gutenberg-tm e-Kitapları genellikle çeşitli basılı baskılardan oluşturulur ve bunların tümü, bir telif hakkı bildirimini dahil edilmediği sürece ABD'de Kamu malı olarak onaylanır. Bu nedenle, e-Kitapları herhangi bir basılı baskıya uygun tutmamız şart değildir.

Çoğu kişi, ana PG arama olanağına sahip olan Web sitemizden başlar:

<http://www.gutenberg.org>

Bu Web sitesi, Project Gutenberg Edebiyat Arşivi Vakfı'na nasıl bağış yapılacağı, yeni e-Kitaplarımızın üretilmesine nasıl yardımcı olunacağı ve yeni e-Kitaplar hakkında bilgi almak için e-posta bültenimize nasıl abone olunacağı da dahil olmak üzere Project Gutenberg-tm hakkında bilgiler içerir.